

Oroszlánok oroszlánja

Czifra Zoltán

© Czifra Zoltán 2020

Sorsfordulatok

Három éve már, hogy hazajöttem az utolsó terepmunkáról, ami nem várt módon egy titkos misszióvá terebélyesedett. Azóta sorsom gyökeresen átalakult, egy másik ember tért vissza Irakból. Megtanultam várni és figyelni a háttérben meghúzódó belső csend hangjaira és tudtam, hogy az elém táruló életesemények üzenetet hordoznak. Szimbólumok. Világossá vált, hogy nincs olyan jelentéktelennek tűnő pillanat, ami ne üzenne valamit önmagamtól önmagamnak. A vánszorgó vagy rohanó felvillanások mögött az Örökkévalóság állandósága áll, amelyen, mint egy kifeszített filmvászonon peregnek az események, de a háttér mozdulatlan, és legyen egy jelenet bármennyire is vidám vagy véres és sokkoló, a vásznat nem szennyezheti be. A hétköznapiak monotonnak tűnő váltakozására is derűsen tekintettem és figyeltem, hogy mikor bukkan fel egy irányjel, amely az elkezdett misszió folytatását jelzi. Látszólag évek óta nem történt velem semmi, már ásatásokon sem vettem részt, de valójában a legnagyobb változás pont abban rejlett, hogy a „semmittevéshez” való viszonyom a korábbi személyiségemhez képest gyökeresen megváltozott. Előtte kerestem a kihívásokat és határozottan untatott az egyetemi katedra, vagy az archeológiai szaklapokba történő írás. Terepen éreztem jól magam olyan körülmények között, ami telis tele volt kiszámíthatatlan, előre láthatatlan nehézségekkel. Rekkenő hőség, homokvihar, puritán szállások, vesződség az ásatásokra szerződtetett, helybéli kulikkal és még sorolhatnám. Mára ez a belső nyugtalanság köddé vált, a cselekvéskényszer megszűnt, lényem felszíne könnyedén sodródik az idővel. Minden elvárás nélkül figyeltem, hogy mit dob elém a sors, amiből majd kiolvashatom a determináció következő állomását. Éreztem, hogy hamarosan jönni fog egy szimbólum üzenet, ami iránytűként újra valódi Hívásom irányába terel.

Szokásomhoz híven ezen a borongós, decemberi reggelen sem ugrottam ki azonnal az ágyból. Az ébredés első pillanata utáni laza kábaságnak engedve, hagytam, hogy a figyelem újra leoldódjon a fizikai külvilág kivetítéséről és szememet visszahunyva, engedtem, hogy a tudatosság fókuszja megint rátaláljon az ébredés és álom határán található „semleges pontra”. Ez az állapot olyan rövid, mint a villámfény, de ha sikerül elkapni a tudatnak ezt a szerep-személyiségtől mentes, tiszta vákuumát, akkor a benne rejlő örökkévaló békesség a nap hátralevő részében is velem marad. A nappaliban megcsörrenő telefon vetett véget ennek a határokok közötti billegésnek, és figyelmemet kiszakítva a senki földjéről, újra a hétköznapi szerepem jelmezében találtam magam. A Magyar Természettudományi Múzeum titkárságáról kerestek. Egy kedves női hang szólt bele a telefonba és néhány udvarias mondat után meghívott a hétvégén kezdődő Múmiavilág kiállítás megnyitójára. A nevem ott lesz a vendéglistán. Gondolkodás nélkül mondtam igent az invitálásra, ami utólag engem is meglepett, hiszen korábban már számtalan szakmai fórumon említettem az ilyen kiállításokban rejlő veszélyeket.

Tudományos körökben különnek tartottak azok, akik még kizárólag a „józan ész” racionális szemellenzőjén keresztül közelítettek az archeológiához és tudati rasztereik blokkoltságától gátolva, csak ok-okozati, felszíni következtetéseket tudtak levonni a kutatásokból. Arról meg nem is szólva, hogy szenzációhajhásztól mérgezett elméjük nem is akart hallani a magasabb igazságokról. Ők is ugyanolyan

tudatlan bűvészesek voltak, mint más tudományágak képviselői, akik a láthatatlan dimenziók törvényeit figyelmen kívül hagyva csak arra képesek, hogy a „szellemet kiengedjék a palackból”, de azt visszazárni már nem tudják. Ékes bizonyítéka ennek az atomenergia felszabadítása. A Földön napjainkra már több mint négyszáz atomerőmű ontja az energiát és ezzel együtt a sugárzó nukleáris hulladékot is, aminek csak a felezési ideje huszonnégyezer év. Láthattuk legutóbb Fukusimában, vagy előtte Csernobilban, hogy a környezetre és az emberi életre nézve milyen tragikus következményekkel jár, amikor egy ilyen atommáglya felrobban. A nukleáris fegyverekről nem is szólva, amit a tudósok a morálisan éretlen emberiség kezébe adtak. Hogy mi köze van ennek az archeológiához? Nem lehet véletlen, hogy az 1986-os csernobili atomkatasztrófa után a felrobbant reaktorra egy „szarkofágot” építettek, ami a szűnni nem akaró sugárzástól véd. Beszédesebb ez a szimbólum és az is, hogy szarkofágnak nevezik ezt a védőlétesítményt.

Pályaválasztásom alapvetően spirituális indíttatású volt. A középiskola befejezése után egy fiatalkori olvasmányélmény hatására jelentkeztem a Régészettudományi Intézetbe. A sorsszövő párák Paul Brunton Egyiptom titkai című könyvével cserkésztek be és indítottak el egy úton, ami egészen máshová vezetett. Brunton egy angol utazó, író és filozófus volt, akinek egyiptomi útja során, Luxorban a királysíroknál megjelent egy Adeptus és a következő üzenetet adta át neki:

„Ismétlem tehát, hogy azok az idegenek, akik rejtett kincsek kedvéért, vagy gyakran tudományos kutatás leple alatt meghúzódnak túlhajtott kíváncsiságból olyan ősi földek feltárására vállalkoznak, ahol a mágiát értették és gyakorolták, súlyos kockázatot vállalnak.”

Az Adeptus azért közölte ezt az akkorra már világhírű íróval, hogy felhívja az emberiség figyelmét a feltárások által felidézett veszélyre. Elsősorban az ősi, mágikus kultúrák földjein, Egyiptomban, Tibetben, Dél-Amerikában és a mai Irak területén, az egykori Mezopotámiában fellelhető sírok megbolygatása jelenti a legnagyobb veszedelmet. Ezek a sírok és a bennük található, szarkofágban nyugvó múmiák mágikusan, „energetikailag” védettek. Minden egyes múmia, amit kiemelnek sírboltjából és átszállítanak az európai vagy amerikai múzeumokba magával viszi ezt az éterikus-energetikai kapcsolatot és így ártalmas hatásokat teremt. Már azáltal is láthatatlan és irányíthatatlan elementáris erők szabadulnak fel, hogy feltörnek a sírkamrák mágikus pecsétjeit, behatolnak oda és leemelik a szarkofág-tetőt. Mondanom sem kell, hogy rajtam és néhány kiválasztott tudóstársamon kívül senki nem vette komolyan ezt a figyelmeztetést, pedig az Egyiptom titkaiban már a harmincas években megjelent. Persze nem is vehette és ennek következményei már világosan kiolvashatók az emberiség újkori történelméből, a második világháborútól napjainkig bezárólag.

„Ezek a hatások mind, kivétel nélkül különböző bajokat zúdítanak a világra, annyira, hogy rombolóan hatnak egész nemzetek sorsára. Önök nyugatiak nem is tudnak védekezni ellenük, és minthogy nem láthatók önök számára, csak annál nagyobb mértékben veszedelmesek”

Én is azokhoz a lánglelkűekhez tartozom, akit megérintettek ezek a mondatok és már az első olvasásnál sorsdöntő elhatározás elé állítottak. Ekkor, tizennyolc évesen

döntöttem a régész hivatás mellett úgy, hogy előtte semmilyen érdeklődést nem mutattam a téma iránt, de a történelem is hidegen hagyott. Mindenkit meglepett ez a merész elhatározás, főleg a középiskolai tanárait, hiszen egy gépipari iskolába jártam és az iskola történetében még nem volt példa arra, hogy valaki a Régészettudományi Intézetben tanuljon tovább. Szüleim is próbáltak lebeszélni, észre téríteni, mivel szinte semmi esélyem nem volt a felvételre egy vidéki szakközépiskolából a budapesti elitgimnáziumok tanulóival szemben, ráadásul a Közel-Kelet régészete szakra mindig csak egy embert vettek fel. Meggyőzőhetlen voltam, mert addigra a belső parázs már annyira felizzott, hogy szinte másra sem tudtam gondolni. A spirituális gyakorlatokkal, meditációval is ebben az időszakban ismerkedtem meg, és ezzel megtettem az első lépéseket Örökkévaló Lényem felé. A külső és belső orientációm úgy kapcsolódott egymáshoz, mint az imára összekulcsolt kéz, és a karmámat irányító Hatalom előtt kártyavárként omlottak le az akadályok. Természetesen abban az évben rajtam kívül senki nem jelölte be a Közel-Kelet régészete szakot. Az egyetem történetében még nem volt példa arra, hogy...

Behangolás

A megnyitó napján ragyogó, téli idő köszöntött. Az ébredés utáni „semleges pont” meditáció szokatlanul oldottabb és személyiségtelegebb volt az átlagosnál. Az elmém legmagasabb rétegéből áradó tiszta figyelem intenzitása velem maradt azok után is, hogy felkeltem az ágyból. Nappalim széles üvegablakának képernyőjén úgy tündökölt a János-hegy, mint egy hatalmas zikkurát. Olyan volt, mintha egy nagy felbontású óriásképernyőn látnám. Az alacsony járású, decemberi nap sugarait belső napom verőfénné fokozta, a feltáruló látványt plusz jelentéstónusokkal bővítette. A hegy csúcsán álló Erzsébet-kilátó egy zikkurát tetején álló csillagvizsgálónak tűnt, ahonnan az ókori csillagászok a külső kozmoszt szemlélve saját lényük mélyebb összefüggéseibe tekintettek. Tudtam, hogy ennek a felfokozott éberségnek jelentősége van és nem véletlenül állt be a hangoltságnak ez az érzékenyebb állapota a megnyitó napjára. Persze előzőleg erre én is rásegítettem egy negyvenórás böjttel és azon a reggelen is csak egy erős, arab teát ittam. Mialatt vártam, hogy a cukor feloldódjon az apró csészében, eszembe jutott egy könyv, ezért a könyvespolchoz sétáltam, hogy belenézzek. Természetesen „mellényúltam” és régi inspirálóm, az Egyiptom titkai borítója mosolygott rám. Már nagyon régen volt, hogy utoljára a kezemben tartottam ezt a remekművet. Találomra kinyitottam, mivel már tisztában voltam azzal, hogy véletlenek nincsenek és tudtam a magasabb hatalom bármilyen médiumot felhasználhat arra, hogy üzenetét nyomatékosítsa. Amúgy máskor szándékosan is használok ezt a remek módszert: ébredés után egy inspiráló könyvet véletlenszerűen kinyitok és beleolvasok a lapon található gondolatokba.

„A lhasszai nagy lámáknak is vannak rejtett sírjaik Tibetben és részben ez az oka annak, hogy a tibetiek semmiképpen sem akarják beengedni az idegeneket országukba. De eljön majd az idő, amikor az emberek mégis behatolnak oda, majd felfedezik és felbolygatják ezeket a sírokat és ezáltal ismét szerencsétlenségeket zúdítanak magukra”

Ezek a sorok akadtak fenn a szemem, amiket szintén az Adeptus közölt Bruntonnal. Milyen érdekes, hogy az üzenetnek ez a része akkor, amikor még fiatal koromban először találkoztam vele nem ragadta meg figyelmemet. Nem is emlékeztem ezekre a mondatokra, pedig többször is elolvastam a könyvet. Inspirációm hangvillája kizárólag a Közel és Közép-Keletre rezdült, de jelenleg sem foglalkoztatott Tibet archeológiai szempontból. Spirituálisan annál inkább, hiszen Tibet a Föld legmagasabb pontja és ezért, mint szimbólum szellemi hatása megkerülhetetlen. Itt nem volt szükség a piramisok és zikkuratok mesterséges, erőteljes, a felfelé mutató háromszöget, tűz-háromszöget formázó konstrukcióira, mert földrajzilag a hegyek, mint formához kötött szimbólumok, önmaguktól erősítik fel a beavatáshoz szükséges atmoszférát.

De miért pont most? Miért pont Tibet felé mutat az irányjel? Miért ma, a megnyitó reggelén kaptam ezt az üzenetet? Ösztönösen tudtam, hogy megrögzült elvárásaimat a múmia témakörben majd le kell adnom a ruhatárban és felfokozott éberségemet a semleges szemlélődés hullámhosszára kell hangolni. Az irányjelet megkaptam, felsejlett következő misszióm előképe és világossá vált, hogy a „különc”, valami egészen más okból kapott invitálást a megnyitóra, mint a többiek.

A megnyitó

Teám menetközben kihűlt, ezért készítettem egy másikat. A teázás nálam szertartás, persze nem úgy, mint a japánoknál, hanem inkább a borkóstoláshoz hasonlít. Erős, enyhén kesernyés italt készítek, amit apró üvegcsészéből kortyolgatok úgy, hogy közben minden cseppben felidézem az arab világ fűszeres hangulatát, a bazárok forgatagát, az imára hívó müezzinek kábító dallamát. Hátradőlök régi oroszlánkőrmös karosszékemben és még mielőtt az ajkamhoz emelem a vörös nedűt, a fény felé tartom és gyönyörködöm rubin árnyalatában. Gőzölgő, illatos párájába belevetítem emlékeim kyilchorját, aminek már nincs hatalma felettem, de, mint a jelenben oldódó múlt segít, hogy tudatosítsam az idő káprázatjellegét. Lassan, csak nagyon lassan fogyasztom el a kb. fél deci italt, és az utolsó kortyhoz érve elmém fodrozódása mindig leáll, kedélyem tükörsimává válik. A szertartás után lezuhanyoztam, felöltöztem és rendeltem egy taxit, mert nem volt kedvem a tömegközlekedési eszközökhöz, különösen most, Karácsony közeledtével, amikor a vásárlási szenvedélytől elvakított és felajzott tömeg radioaktív kisugárzását elviselhetetlennek éreztem. A taxis egy régi vágású, idősebb úr széles mosollyal köszöntött. Amikor bemondtam neki a címet meglepetten húzta fel szemöldökét és megjegyezte, hogy előző fuvarja is a Természettudományi Múzeumba volt és egy holland urat vitt oda a repülőtérre. Jól eldiskuráltunk mialatt a kis hangtalan villanyautóval lesiklottunk Kútvölgyből a Gellért-hegyig, majd az Erzsébet-hídon átszelve a Dunát pillanatokon belül a múzeumhoz értünk. Útközben elmesélte, hogy már évtizedek óta rója Budapest utcáit és nem gondolta volna még a nyolcvanas években, hogy majd egyszer egy ultramodern, környezetbarát villanyutóval fog dolgozni. Nem sírja vissza a huzatos Zsigulikat és a lestrapált dízel „Merciket”, de szemmel láthatóan, azért sikerült átmentenie egy kis életérzést a múltból a visszapillantón himbálódzó, klasszikus fenyőillatosítóval.

A múzeum bejáratának épülete olyan, mint egy összelapított dzsámi, annyi különbséggel, hogy a kupolát belülről nem arany lemezek vagy tűzzománc mozaikból kirakott arabeszek borítják, hanem egy állítható relaxa rendszer, mivel üvegből készült. Már csak egy minaret hiányzik mellé. Miután beléptem a hallba, a tíz méter átmérőjű üvegcupola alá, úgy éreztem magam, mintha egy gigantikus méretű kiállítás egyik kiállított tárgya lennék, amit kozmikus csillagszemek fürkésznek egy üvegvitrinen keresztül. Rövid szemlélődés követően leadtam kabátomat az elvárásaimmal együtt a ruhatárban, és a múmiák terme felé vettem az irányt. Az ajtónál ellenőrizék, hogy fenn van-e a nevem a vendéglistán, mivel ez még egy zártkörű, szakmai megnyitó volt. Legalább húsz-huszonöt ember várakozott a pódium előtt felsorakoztatott székeken, kezükben poharakkal, egymással beszélgetve, és mikor beléptem, hozzám is odalépett egy italokat kínáló hostess. Leemeltem egy alkoholmentes pezsgőt és leültem a hátsó sorba, ahonnan remek rálátásom nyílt mindenre. Hamarosan egy ősz hajú, szemüveges, kecskeszakállú úr, az intézmény főigazgatója lépett a pódiumra egy szinkrontolmács kíséretében.

- Tisztelt hölgyeim és uraim, sok szeretettel köszöntöm önöket e páratlan kiállítás megnyitóján! Nagy megtiszteltetés számunkra, hogy elfogadták a meghívást és jelenlétükkel is emelik a tárlat színvonalát, ami a maga-nemében egyedülálló Európában. – kezdte beszédét az intézmény vezetője, majd így folytatta. – Öt kontinens több

ezer éves múmiái mellett, jó néhány a közelmúltból származó leletet is sikerült egybegyűjtenünk a világ különböző pontjairól. Kiállítottunk huszonnyolc emberi és tíz állati tetemet, amelyek más-más időben és többféle módon mumifikálódtak. Vannak közöttük híresek és kevésbé ismertek, amelyek tudományos szempontból szintén rendkívül fontosak. Földrészenként,- Afrika, Európa, Dél- Amerika, Ausztrália- Óceánia, Ázsia - állítottuk ki őket, bemutatva a mumifikálás közötti különbségeket is. Arra kérném önöket, hogy a megtekintés után tegyék meg szakmai észrevételeiket és közöljék velünk, hogy elvégezhezzük a szükséges kiigazításokat!

Majd részletesen felsorolta a kiállított „testemlékeket” és az anyamúzeumokat, ahonnan kölcsön kapták őket. A nyitóbeszéd végén egy férfi felé fordult, aki az első sorban foglalt helyet:

- Külön szeretném megköszönni Anthony Van Hoop úrnak a nagylelkűségét, hogy múzeumunk számára ingyen és bérmentve rendelkezésre bocsátott gyűjteményéből egy nagyon ritka darabot, ami eddig még csak egyszer volt kiállítva. Ez a mostani lesz a második és egyben az utolsó alkalom, hogy a nagyközönség is megcsodálhatja ezt a szakmai körökben páratlannak tartott szoborkoporsót.

Az archeológusokból és antropológusokból álló közönség nagy tapsal honorálta ezt a bejelentést. - Ő lehet az bizonyos holland úr, akit a taxis emlegetett - cikázott át agyamon a gondolat. Miután a taps elhallgatott a kiállítás egyik kurátora, egy antropológus hölgy lépett a pódiumra és néhány szakmai szempont felvázolása után megkért minket, hogy tekintsük meg a tárlatot és, ha bármilyen észrevételünk támad, közöljük vele.

Szétszóródtunk az üvegvitrinek között. A remekül megkomponált tárlat azon túl, hogy látványos volt, még rengeteg hasznos információval is szolgált. A falakon tv-képernyők ontották a feltárásokon készült archív felvételeket, a köztes felületeket pedig pontos, a nagyközönség számára is érthető adatok, leírások és fényképek borították. Egy kicsit lemaradva, magamba mélyedve lépdeltam a többiek mögött és kerestem azt a múmiát, amivel esetleg lehet valami dolgom. Miután megtekintettem a chinghorói gyermekmúmiát, Sándor Terézia „a szív nélküli apáca” tetemét és egy egyiptomi szarkofágot, a bemutatótér közepén felállított antropológiai laboratórium mellett elhaladva, tekintetem beleakadt egy aranyozott szoborba. – Ez meg hogy került ide és mi köze van egy ilyen kiállításhoz? – merült fel bennem a kérdés és abban a pillanatban, amint ezt kigondoltam nagyot dobbant a szívem, majd fejtetőmön a jól ismert apró „tűszúrás” érzet tudatta velem, hogy célhoz értem. Az aranyozott Buddha-szobor mosolya mögött egy olyan rejtély lapult, amit csak én ismerhettem fel. Ledöbbenve álltam a meditációs pózban ülő, ember nagyságú Buddha előtt. Nem is maga a látvány volt különleges, hiszen láttam már ennél nagyobb és szebb arany Buddhát is, hanem az a roppan erős energetikai légkör, ami körülvette. Egy szimpla tárgy nem tud ilyet kibocsátani még akkor sem, ha egy szent ember tulajdona volt hosszú időn keresztül. Utoljára Irakban, Urban éreztem ezt, amikor...

Anthony Van Hoop

Mivel otthon, indulás előtt már alaposan behangoltam éberségem húrjait, az teljességében velem marad egész idő alatt. Tudattalanul már napok óta erre a találkozásra készültem. Vártam a megfelelő pillanatot, hogy senki ne legyen a közelben és annyira közel álltam a vitrinhez amennyire csak lehet. Ez a közelség még jobban felfokozta a rezgéseket és az ezzel járó átható nyugalmat.

Szerencsémre a többiek már megszemlélték az arany Buddhát és szép lassan a távolabbi látnivalók felé sodródtak. Eljött a megfelelő pillanat az „aura-röntgenhez”. Vettem egy mély lélegzetet és szememet lehunyva elmerültem tudatom tengerében. Pillanatok alatt elértem a megfelelő mélységet, a meditációnak azt a speciális állapotát, amikor a figyelem ébersége mellett bekapcsol a vízió-tudat. Az aurám összekapcsolódott a szoborból áradó auritikus sugárással és belső látásom előtt világosan kirajzolódott egy meditációs pózban ülő alak látványa. Néhány perc elteltével a gyógyító rezgésekbe hirtelen belopakodott egy más színezetű jelleg is, ezért visszatértem ébrenléti tudatom felszínére és kinyitottam szemeimet. Egy idősebb, hetven körüli úr állt mellettem kezében pezsgőspohárral. Amint észrevette, hogy magamhoz tértem, tapintatosan megszólított:

- Ne haragudjon, nem állt szándékomban, hogy megzavarjam a szemlélődésben. Talán hátrébb kellet volna megállnom.

- Semmi gond – válaszoltam angolul. Még enyhén kábának éreztem magam, és elkezdtem zavaromban dörzsölgetni a szemhéjamat – Tudja, egy kicsit pihentettem a szemeimet, mert... - próbáltam kimagyarázni szokatlan viselkedésemet, hiszen egy koncerten nem lenne semmi különös abban, ha valaki behunyt szemmel élvezi az áradó muzsika hangjait, de egy kiállításon meglehetősen értelmetlennek tűnhet egy percekig csukott szemmel álló alak látványa. Aztán az idegen meglepő módon, lelkes és direkt hangnemre váltott, mintha már régóta ismerne és tudná, hogy ki vagyok.

- Előttem nem kell rejtőzködni! Tisztában vagyok vele, hogy mit láttam, hiszen egy hermetikus műben már olvastam az aura-röntgenről. Az enyhe dülöngélése is sokat elárult. Pontosán ez miatt utaztam Hágából Budapestre és nagyon örülök neki, hogy végre magára találtam. Engedje meg, hogy bemutatkozzam! A nevem Anthony Van Hoop. – nyújtotta mosolyogva a jobbját és miután kezet ráztunk így folytatta – A foglalkozásom műkereskedő, de valójában jobban szeretem, ha műgyűjtőként tekintenek rám.

- Szóval az öné ez a csodálatos, aranyozott Buddha. Mit ért azon, hogy „nagyon örülök neki, hogy végre magára találtam”? Visszavonult kelet-európai régészeket is gyűjt? Már nem elégszik meg az aukciókon kínált portékákkal? – viccelődtem vele, hogy leplezzem a váratlan kijelentése miatt érzett meglepődöttséget. Hangosan felnevetett és miután kortyolt egyet pezsgőjéből így szólt:

- Jól vág az esze. Nem gondoltam volna, hogy egy régésznek még humora is lehet. De komolyra fordítva a szót, azt sem, hogy végre rátalálok önre. Ráadásul az utolsó cikke, ami a World Archeology magazinban jelent meg még 2011-ben, Sultan Ad Darwish néven lett szignózva. Ez alapján az írás alapján merült fel bennem, hogy talán ön lehet az én emberem, de az Iraki Archeológiai Intézetben még nem is

hallottak magáról, ásatási engedélyt ilyen névre még soha nem állítottak ki. A magazintól pedig azt írták vissza, hogy ők bizony Mr. Darwish-tól kapták a cikket, a honoráriumot pedig Central Bank of Irak – nál vezetett számlára utalták. Aztán a végén körbetelefonáltam az Ur romjaihoz közeli város, Nassiriya szállodáit és ott az egyik recepciós említette, hogy 2011 márciusában megszállt náluk néhány régész, akik közül az egyik magyar származású volt, de a társai ennek ellenére Sultannak szólították. Ez az információ terelt Magyarország irányába.

- Igen, szándékosan tényleg beletettem egy-két kódolt üzenetet, utalást a cikkbe, de azt nem sejtettem, hogy pont egy műgyűjtő fogja ezeket kiszűrni. Amúgy a magazinnál természetesen ismernek, hiszen másképp le sem hozták volna a cikket, de egy bizonyos ok miatt arra kértem őket, hogy az arab név alatt jelentessék meg. Miből gondolta, hogy eljövök a megnyitóra? – kérdeztem.

- Reménykedtem benne, hogy talán egy ilyen páratlan kiállítás idecsalogatja. Az én ötletem volt a zártkörű, szakmai megnyitó, mert abban biztos voltam, hogy egy tömegrendezvényre úgy sem jönne el és megkértem a múzeum titkárságát, hogy hívjanak meg minden magyar archeológust, aki valaha a Közel-Keleten dolgozott. Én nem akartam telefonálgatni, mivel úgy sem fedte volna fel magát egy idegen előtt. Amint látja a módszerem bevált, csak figyelni kellett a magyar résztvevők viselkedését. – mondta mosolyogva.

- Ami azt illeti tényleg bevált a terve és sikerült kimozdítania remetelakomból, ráadásul ezzel az aranyozott Buddha szarkofággal alaposan lépre csalt. Nem gondoltam volna a 2011-es iraki misszió után, hogy a sors majd megismétli önmagát, főleg úgy, hogy Budapestről ki sem kell tenni a lábamat. Elárulná, hogyan került önhöz a szobor?

- Hogyne, de szerintem hagyjuk magunk mögött ez tárlatot és ülünk be valahová egy kávéra! Négyszemközt alaposabban átbeszélhetjük a részleteket.

- Rendben. – feleltem, majd elkészöntünk a szervezőktől. Mielőtt elhagytuk a termet, búcsúzóul vettem egy utolsó pillantást a Buddhára, akinek mosolya már nem tudta elleplezni előlem titkát.

A sugárzó Buddha

A múzeum előtt Van Hoop leintett egy taxit és a New York kávéházhoz hajtottunk. Szerette a fényűzést és nem csak foglalkozása, de az életvitele is tükrözte személyiségét. Természetesen a New York palotában található hotelban szállt meg, melynek földszintjén a kávéház is található. Lenyűgözött ez a több mint kétszáz éves épület, és amikor beléptünk egy pillanatra a szám is tátva maradt a pazar látványtól. A külső csillogás okozta ámulat azonban hamar elillant, amikor eszembe ötlött, hogy a kávéház régen a magyar irodalom legjelesebb alakjainak volt a törzshelye. Szinte láttam magam előtt Márai bús tekintetét, amint a kávé mellé ívpapírt, tollat és tintát kér a pincértől és papírra veti híres mondatát: „Kávéház nélkül nincs irodalom”. Az egyik óriás üvegablak mellett lévő asztalnál foglaltunk helyet, majd rendeltünk. Persze a kávéból nem lette semmi, mivel Van Hoop folytatta a kiállításon elkezdett pezsgőzést, én pedig marokkói mentateát kértem. Lassan kortyolgattunk, csevegtünk még egy kicsit, meséltem neki az írókról, költőkről, akik ide jártak alkotni, aztán hirtelen rátértem a lényegre.

- Elárulná, hogyan került önhöz a szobor? – tettem fel újra a kérdést.

- A történet 2010-ben kezdődött a sanghai világkiállításon. Tudja gyűjteményemnek köszönhetően olyan felső körökbe is be tudok jutni, ami diplomáciai összeköttetések nélkül lehetetlen. Nem mintha annyira vágnék erre, de nagyon sok esetben olyan darabokhoz lehet így hozzájutni, ami a műkincspiacon fellelhetetlen. Ez különösen igaz Kínára, ahol a fellendült gazdasági élet ellenére még mindig diktatúra van és egypártrendszer.

- De miért pont Kína? – vágtam közbe.

- Tibet miatt. Már régóta foglalkoztat a tibeti kultúra és az, hogy hogyan lehetne minél több ottani értéket megmenteni. Az elmúlt fél évszázadban, amióta Kína megszállva tartja az országot 1,2 millió embert öltek meg, kolostorok ezreit rombolták le, a szentkönyveket elégették. Rengeteg szobrot, ereklyét raboltak el. A kínai sárkány mohósága határtalan.

- Igen, hallottam róla, hogy a kínai parlament akár egy milliárdosok klubjának is elmenne.

- Pontosan, és az a több száz, milliárdos pártfunkcionárius vállalkozó, aki a parlamentben ül, rajong a műkincsekért és jelentős gyűjteménnyel rendelkezik. Mivel sznobok és epekednek a nyugati dolgokért, szinte egymással versenyezve kapnak minden híres festő képe után és imádják az európai régiségeket. Szerencsére a gyűjteményemben nagyon sok olyan darab fellelhető, amitől a gyűjtői szenvedély parazsa szinte mindig felizzik bennük. Ezek az úgazdag paraziták azt is tudják, hogy én meg a tibeti ereklyék iránt érdeklődöm, és ezért felhajtának mindent, amit csak tudnak. A világkiállítás megnyitóját követő banketten is félrehívott az egyik, és izgatottan újságolta a legújabb szerzeményét. Megegyeztünk, hogy másnap felkeresem. Egy ultramodern felhőkarcolóban lévő luxuslakásban lakott. Az ízléstelenül berendezett apartmanban nappalija telis-tele volt régiségekkel, szinte lépni is alig lehetett tőlük. Az egyik sarokban ott csillogott az arany Buddha, nem lehetett nem észrevenni. Gyorsan megegyeztünk. Egy viszonylag neves, de

középszerű flamand festő tájképét ajánlottam neki cserébe a szoborért. Fűlig ért a szája, amikor megpillantotta laptopom képernyőjén a szélalmot ábrázoló képet.

- Azt nem érdeklődte meg tőle, hogy honnan szerezte a szobrot? – kérdeztem izgatottan, mert kíváncsi voltam a Buddha sorsának előzményére is.

- Dehogyan nem. A gyűjteményem minden egyes darabjának az előélete, sorsa szinte jobban érdekelt, mint a piaci értéke. A kínai politikus elmesélte, hogy egy Tibetben dolgozó mérnöktől vette. A mérnök a Langtang hegység környékén dolgozott egy atomtemető kialakításán. Egy barlangban talált rá, amikor nukleáris hulladéklerakónak kerestek megfelelő helyszínt. A lámák ide „rejtették” a szobrot a barbár megszállók elől.

- Én is hallottam már róla, hogy Kína Tibetet atomtemetőnek használja, ráadásul 1971 óta nukleáris robbanófejeket és rakétákat is telepített az országba. Hatalmas beruházásokat hajtanak végre, vízerőművekkel, fakitermeléssel, bányászattal teszik tönkre a páratlan szépségű helyet. – idéztem fel Tibettel kapcsolatos ismereteimet.

Mind a ketten kortyoltunk egyet az italunkból, majd Van Hoop tovább folytatta:

- De a történet legérdekesebb része még hátra van. Miután a szobor szerencsésen megérkezett hágai házába, elhelyeztem két antik könyvespolc közé a nappaliban. Egy 16. századi, kerek, oroszlánkörmös asztalkára állítottam vagy inkább ültettem.

- Nekem is van egy 16. században készült oroszlánkörmös karosszékem. – szakítottam félbe mosolyogva, azt híván, hogy okozok egy kis meglepetést számára, de ő nevetve visszaválaszolt. – Nekem csak az van. – majd miután jót derültünk karosszékeink megoszlásának aránytalanságán így folytatta:

- Szóval az első meglepetés akkor ért, amikor egyik este füstölőket gyújtottam a szobor előtt. A füst szinte azonnal elkezdett meredeken a plafon irányába szállni és ott szétterült. Olyan volt, mintha valami láthatatlan erő egyben tartotta volna. Érdekes látványt nyújtottak a párhuzamos füstcsíkok. Nem tapasztaltam előtte még ilyet. Amikor ráfűjtam a vékony füstfonalakra, azok nem estek szét, csak megdőltek egy kicsit és tömörségükből semmit sem veszítve, mint lézercsíkok folytatták útjukat a plafonig.

- Gyertyát nem gyújtott?

- Nem, azt nem gyújtottam, de az oltárral szemközti kandallóban, ami legalább tíz méterre van, a lángok magasra csaptak, mintha valaki alkoholt spriccelt volna rájuk és miután kialudt a tűz, a parázsok még órákig izzottak. Aztán ott voltak a virágok. Jó hollandushoz méltóan nagyon szeretem a tulipánokat. Az íróasztalomon mindig van néhány frissen vágott szál. Egy idő után azt vettem észre, hogy mindig csak vörös tulipán van kristályvázában. – Csak vörös tulipánt lehet kapni a virágpiacon? – érdeklődtem a házvezetőnőmtől. – Nem, de azok a vörös tulipánok, amiket hetekkel ezelőtt tettem a vázába, nem hervadnak és a vizet sem kell cserélni, mert olyan, mintha valaki minden nap kicserélné. – válaszolta Anneke.

- Ahogy telt az idő, úgy szaporodtak a rejtélyes jelenségek. A macskáim viselkedése is megváltozott. Régebben állandóan a konyhában sündörögtek és próbáltak

kikuncsorogni néhány potyafalatot Annekétől, vagy a kertben bogarásztak napestig, majd jól elfáradva elnyúltak a bőrkanapén. A szobor megérkezése után nem tángítottak az oltár mellől, a kertbe sem lehetett őket kicsalni. Olyanok voltak, mint valami túlbuzgó templomszolga, aki állandóan azt várja, hogy mikor jön a főpap. Megtörtént az is, hogy az egyik felugrott az ölébe és ott elégedetten dorombolt.

- Nem lehetett véletlen, hogy az ősi Egyiptomban szentként tisztelték ezeket a lényeket. Aki megölt egy macskát, azt kivégezték. Önmagán, a lelkivilágában nem vett észre valami változás? – kérdeztem.

- De és talán ez számomra a legmeghökkenőbb. Az álmaim egyre élénkebbek lettek és reggel, ébredés után mindig emlékeztem rájuk, ami azelőtt egyáltalán nem volt jellemző. Volt egy visszatérő álmom is. Különös hegyvidéki tájakon barangoltam és a végén mindig egy barlang bejáratához érkeztem, de nem léptem be. Aztán az egyik nap, amikor lementem az emeleti hálószobából a nappaliba, erős késztetést éreztem arra, hogy végigdőljek a bőrkanapén. Pillanatokon belül visszazuhantam az alvásba és álom-énem megint a barlang bejárata előtt találta magát. Ezúttal átléptem az ismeretlen küszöbét. Nem volt teljesen sötét. Csillogó fényrezgésnek tudnám leírni a jelenséget, ami a falakból áradt, de egy idő után a levegő megtelt száz és száz apró fényponttal is. Ilyen lehetett egykor a szerb feltaláló, Nikola Tesla londoni kísérlete, aki egy egész termet világított be úgy, hogy semmilyen fényforrást nem használt. Ebben a hajnali derengésben egy meditációs pózban ülő láma alakját vettem észre. Becsukott szemmel ült a barlang végében, szemben a fallal. Bal kezét felfelé fordított tenyérrel az ölében tartotta, míg a jobbját kissé felemelve önmaga előtt. A középső és a hüvelykujj között egy cetli volt. Melléléptem és óvatosan kihúztam az ujjai közül. Az arca sem rezdült. A papíron csak egy szó állt: ARCHEOLOGY

- Gondolom azt hitte, hogy a kínai által elmesélt történet lenyomatát elevenítette meg az álom. Foglalkoztatta előtte az archeológia?

- Egyáltalán nem érdekelt. Pontosan ez volt a bökkenő és ezért nem tudtam mit kezdeni ezzel az álomjelenettel. Alaposan átgondoltam az előző napok történéseit is, de semmilyen szinten nem kerültem kapcsolatba az archeológia témájával. A rejtélyes jelenségek tovább folytatódtak már kezdtem hozzájuk szokni, de a furcsa álom emléke nem hagyott nyugodni. Aztán a szobrot elkérte egy kiállításra az Asseni Drents Múzeum. A meglepő az volt, hogy a régi, „normál” állapot azonnal helyreállt a házban. A virágok hervadtak, a macskák a kertben rohangáltak, a kandalló tüze is sokkal bágyadtabb lett, de még, mintha Anneke is többet zsörtölődött volna és házsártosabb lett. Egyik nap aztán felhívtak a múzeumból és megkérdezték, hogy mit szólnék hozzá, ha a szobrot alávetnék egy speciális CT- vizsgálatnak, mielőtt kiállítják. Gondolkodás nélkül beleegyeztem, amin még jómagam is meglepődtem, hiszen régi vágású magángyűjtő lévén nem rajongok az ilyen jellegű vizsgálatokért. Ez volt a szerencse, mert már aznap visszahívtak és lelkesedve közölték, hogy a szobor belsejében egy szerzetes múmiája van.

Van Hoop egyre lelkesebb lett a történet mesélése közben, de „a szobor belsejében egy szerzetes múmiája van” résznél lelassította beszéde tempóját, közelebb hajolt és szinte szótagolva mondta ki a szavakat. Annak ellenére, hogy már tisztában volt kilétem felől, tekintetében mégis észrevettem egy kis bizonytalanságot, mint amikor

valaki egy teljesen valószínűtlen állítást közöl egy másik emberrel és attól tart, hogy az bolondnak nézi emiatt. Közben láthatóan a reakcióját fürkészte.

- Egészen biztos benne, hogy a szoborban lévő szerzetes nem csak egy szimpla, élettelen múmia?

- Igen, az vagyok, különben most nem ülnék itt önnel szemben. – válaszoltam határozottan.

Megnyugodva dőlt hátra, majd intett az egyik pincérnek és rendelt még egy kört.

- Tudja, miután értesítettek a múzeumból nem tudtam, hogy mit gondoljak a jelenség felől, ezért böngészni kezdtem az interneten. Mindenhol az önmumifikálódás jelenségéről írtak. A szerzetesek az életük végéhez közeledvén egy speciális étrenddel készítik fel magukat a halál utáni Nirvánára. Halálukat követően a kiszáradt testet agyaggal befedik, védő lakkréteget tesznek rá és bearanyozzák. Én is ebben a hitben éltem egy darabig, de a házban történt korábbi misztikus jelenségek miatt volt bennem egy megmagyarázhatatlan érzés.

- Persze, ez a hivatalos álláspont tudományos körökben, ami a legtöbb esetben igaz is, de biztosíthatom róla, hogy most nem. Az aura-röntgent nem lehet átverni. – nyugtatgattam Van Hoopot

- Remélem, majd kifejti a lényegét ennek a misztikus vizsgálatnak!

- Természetesen majd sort kerítünk erre is. – válaszoltam, majd egy korty tea után megkérdeztem tőle: - Végül is mi volt a szerepe az álombeli cetlinek?

- Ja, a cetli. Még jó, hogy kérdezi, majdnem megfeledkeztem róla. Szóval miután az események ilyen érdekesen alakultak, sokat töprengtem az álmom üzenetén, de nem találtam rá magyarázatot. Több, mint egy év telt el így, de a homály nem oszlott, választ nem kaptam és semmilyen velem történő „véletlen” élethelyzet nem került összefüggésbe az ARCHEOLOGY fogalmával. Már lassan feladtam a reményt, amikor egy londoni aukcióról hazafelé tartva a repülőgépen, az előttem lévő ülés újságtartójában megpillantottam egy ottfelejtett magazint. Semmit sem sejtve kivettem a tartóból, majd felkapcsoltam az olvasólámpát: a WORLD ARCHEOLOGY legújabb száma volt.

- A 2011 decemberi szám, az Urban található királýsírokkal a borítón. – jegyeztem meg halkán.

- Pontosan. Amikor megpillantottam az örömujjongás hullámai csaptak fel bennem, mint egy előrejelzés, ami felkészít a váratlanra. Egyből az ön írásánál, Az agyagszarkofágnál nyílt ki. Mire leszállt a gép Amszterdamban háromszor is elolvastam. Valójában csak nagyon halvány utalások vannak a cikkben és az írás menete is a hagyományos szakmaiság medrében halad, de a befejező, sejtelmes mondat és a Brunton idézet azonnal bekapcsolta az intuícióját.

„Most, hogy itt állok a kriptában a feltárt sír előtt, benne az agyagkoporsóval még nem tudhatom, hogy mi rejlik a szarkofágtető mögött, mert ez majd csak a bagdadi múzeum laboratóriumában fog kiderülni, de önkéntelenül eszembe jut egy régi emlék, egy sor Paul Brunton könyvéből „... egy némelyike még ma is életben van”.

- Biztos voltam benne, hogy nem véletlenül zárta a cikket ezzel az idézettel. Maga lesz az én emberem, súgta a belső hang, viszont felkutatni önt nehezebb volt, mint egy rég eltűnt festményt.

- Sajnálom, hogy ennyi fejtörést okoztam. – szabadkoztam – De utasításra cselekedtem én is, nem fedhettem fel magam teljesen. Valójában próbára kellett tenni a kitartását, hiszen nem mindennapi feladat vár ránk. Én is már évek óta várok a misszió következő állomására.

Aztán Van Hoop még elmondta, miután rájött, hogy magyar származású vagyok, már csak azt kellett kitalálnia miként talál rám. Az arany Buddhát továbbra is a múzeumban hagyta, annak a reményében, hátha majd valaki érdeklődik felőle. Meg volt rá az esély, hiszen a világsajtót is bejárta a CT- vizsgálat eredménye. Közben elmerült a spirituális tanításokban, olvasott, gyakorolt. Ez év tavaszán hívták fel a múzeumból és közölték vele, hogy Budapestről érdeklődtek a szobor iránt és szeretnék kölcsönkérni az év végén rendezendő Múmiavilág tárlathoz.

Kint már teljesen besötétedett mire az utolsó kortyokat felhőrpintettük. A kávéházban felpeszsdült az élet, egymást követték a külföldi turistacsoportok. A bárzongorista is munkába állt és a Vén budai hársfák dallama finoman átszűrődött az idegen nyelvek zsongásán, kárpótolva az írók és költők hiányáért. Van Hooppal megegyeztünk, hogy másnap lakásomon felkeres és elmesélem neki az iraki előzményeket.

Megérkezés Bagdadba

Pályafutásom alatt számtalanszor elgondolkodtam azon, hogy miért pont a régész hivatást választottam? Fiatalkori olvasmányélményem inspirációján kívül semmit nem tudtam felidézni, ami ebbe az irányba terelt volna. Az egyetem befejezése után sem kedveltem meg a szakmát, annak ellenére, hogy kitűnően értettem hozzá. Ezt az érdektelenséget olyan jól palástoltam, hogy még kollégáim sem vették észre. – De akkor mégis mi lehet az a belső vonzás, ami arra készíttet, hogy rendszeresen visszatérjek a Közel és Közép-Keletre? – tettem fel magamnak újra és újra a kérdést. Ez főleg akkor merült fel bennem, amikor az ásatási terepen majdnem 50 fokos hőségben, tikkadtan és elcsigázottan az ókori leleteket kellett osztályoznom. Miért jó nekem távol a hazámtól, a kietlen napégette tájakon szívni a sivatagi port, mialatt úgy szakad rólam a veríték, mint egy kohászról a diósgyőri öntödében? Mennyivel kényelmesebb egy egyetemi katedra, ahol megoszthatnám tapasztalataimat a diákokkal. Egyiptom vagy Mezopotámia már amúgy is a kisujjamban van és mellette minden szabadidőmet a középkori misztikus arab irodalomnak szentelhetném. Ezt tettem az amerikai invázió után is, amikor visszatértem Irakból Budapestre. Viszont a kihívás nélküli, kispolgári élet egy idő után kevés volt ahhoz, hogy kioltsa cselekvéskényszerem szomját. A sorsszövő párkák ezúttal egyik olasz barátomat használták fel arra, hogy megint a Közép-Keleten találjam magam. Egy dél-iraki ásatásra, a Nassiriya mellett található Urba kaptam meghívást tőle. A királysírok feltárását 2003-ban az amerikai megszállás miatt félbe kellett szakítanunk, de most 2011-ben az olasz régészcsoporthoz újra nekivághat a romoknak. Szerettem a jó kedélyű olaszokkal dolgozni, sokkal inkább, mint a precíz németekkel, vagy a merev angolokkal, akik úgy viselkedtek Irakban, mintha az még mindig brit gyarmati közigazgatás alatt állna. Különösen igaz volt ez Ur-ban, ahol az embernek olyan érzése volt velük kapcsolatban, mintha állandóan a „mi voltunk itt előbb” játékot játszanák és kizárólagos jogot tartanának fenn az ásatási telepre. Persze ez az érzelmi kötődés érthető, főleg annak tükrében, hogy az angol régészek már az 1920-as években is dolgoztak itt, arról meg nem is szólva, hogy Agatha Christie 1930-ban itt találkozott először Max Mallowan régésztanonccal, akihez már abban az évben hozzá is ment.

Szándékosan Márciusban jöttem, fél évvel az ásatások megkezdése előtt, hogy legyen időm mindenre. Még a Fezbe tervezett utamat is elhalasztottam egy későbbi időpontra, és ezzel azt a lehetőséget is, hogy az ottani dialektussal színesítsem arab nyelvtudásomat. Ideutazásom előtt egy kicsit aggódtam is, hogy az időközben kirobbant „arab tavasz” forradalmi hullámai ne hogy áthúzzák számításomat és úgy járjak, mint 1980-ban az Irak-iráni háború kitörésekor. Akkor ugyanis friss diplomásként Babilonba jöttem volna az első terepmunkámra, de a zord események miatt, csak két év csúszással tudtuk elkezdni az ásatást. Most szerencsére minden jól alakult és a márciusi nap már Bagdadban köszöntött. A repülőtéren beültem egy régi, narancssárga-fehér taxiba. A Toyota Crown pont ugyanolyan volt, mint amivel majd harminc évvel ezelőtt is utaztam, de az öreg sofőr korából és a jármű megviselt állapotából kiindulva akár ugyanaz is lehetett volna. Miután kiegyeztem vele a viteldíjban szóba elegyedtünk:

- Mi járatban errefelé? – kérdezte tört angolsággal.

- Régész vagyok és dolgozni jöttem. – feleltem neki arabul, amitől annyira felvillanyozódott, hogy útközben megállt az első teázónál és meghívott egy italra, amit itt az 1001 éjszaka városában nem szabad visszautasítani. Aztán visszaültünk a taxiba, folytattuk a társalgást, elmesélte élettörténetét, az elmúlt évek viszontagságait, amit a rádióból szivárgó arab dallamok még plasztikusabbá tettek. Mire megérkeztünk a hotelhez, régi bagdadi törzshelyemre már teljesen belezökkentem a keleti milióbe, amiben nagy segítségemre volt a szélvédő mögött elterpeszkedő szőnyegborítás látványa is. Ez olyan alapkellék az iraki taxikban, mint régen nálunk a visszapillantón fityegő fenyőillatosító. Musztafa búcsúzóul kezembe nyomta névjegykártyáját és lelkemre kötötte, hogy mindenképpen őt hívjam, ha fuvarra van szükségem.

Az ódon, sikátoros utcában található Salem Hotelt megviselték az elmúlt évek viharai. Első ránézésre, mintha nem is ugyanaz az épület lett volna, szinte hozzáidomult a körülötte lévő öreg házakhoz. Közvetlenül a bejárat mellett egy nagyszakállú, öreg cipőpuccoló szendergett sámliján, aki valószínűleg a hotel vendégeire szakosodott. Előtte egy megkopott kólás rekesz, amin az eszközeit tartotta, mellette batyuja és egy vizeskorsó. A hallban a filippínó recepciós tágra nyílt szemekkel nézett rám, olyan volt, mint aki még nem látott fehér embert. Mondjuk itt a hotelban valószínűleg így is lehetett, mert a Salem átutazó vidéki kereskedők és zarándokok tanyája. A gyors bejelentkezés követően elfoglaltam a puritán első emeleti szobát. Az ágynemű nélküli vaságy látványa a viharvert matraccal nem okozott meglepetést, mivel tudtam, hogy a folyosó végén található ágyneműs szekrényből lehet hozzájutni valami takaróféleséghez. Már csak Allah tudja, hogy hányan húzták a tevebőrt ezekben a paplanokban és lepedőkön, ezért inkább előkotortam hálózszakomat. Nem lehetett túl késő, mert a közeli mecset felől hallatszott még az esti imára hívó müezzin, de a fárasztó utazás és az időeltolódás legyőzte nappali tudatomat.

Abdallah dervis

Zavaros, kavargó álmokkal teli alvásból ébredtem, álmokból, amiket az előző nap fárasztó utazása inspirált. Most is, mint minden megérkezés másnapján, az ébredést követő első pillanatokban fogalmam sem volt arról, hogy egyáltalán „Hol vagyok”. Megtörtént velem korábban is, hogy hosszú másodpercekig arra sem eszméltem rá, hogy „Ki vagyok”. Egy sűrű és tömör magam-érzet nehezedett rám, ami úgy tekint a külvilágra, mint egy idegen gondolatra, mintha az, amit gondol és lát egy másik, tőle független lény aktivitása lenne. Szerettem ezt az állapotot és megpróbáltam elnyújtani amennyire csak lehet, mert éreztem, hogy ez az „öntudatos tudatlanság” egy olyan buborék, ami, ha egyszer a figyelem éber őrsége mellett szétpattan, akkor a végesség tévképzete értelmét veszti. Aztán felkeltem, lezuhanyoztam a gyéren szivárgó hideg vízben, magamra kaptam ruhámat és a hotellal szemközti teázóba mentem. Elhaladva a recepció előtt, a „sabaH al khair”-el köszöntem oda a recepciósnak, aki ettől még jobban olyannak tűnt, mint aki szellemet lát. A teázó teraszán foglaltam helyet, mert kellemesen odasütött a márciusi nap. Már többen is ücsörögtek ott, feltehetően a hotel vendégei és ráérősen vízpipáztak, táblajátékot játszottak, beszélgettek. Rendeltem egy méregerős arab teát, ami az erejének és az arabok vendégszeretetének köszönhetően már okozott néhány átforgolódott éjszakát. Lassan kortyolgattam az apró csészéből. A rám szegeződő kíváncsi tekintetek keresztűzét mosollyal hárítottam és élveztem azt a semmihez sem fogható ráérősséget, ami ezekből a keleti emberekből árad. A terasról jól ráláttam az öreg cipőpucolóra, aki most is ott szendergett a bejárat mellett, de a szája mozgásából ítélve, mintha mormolt volna valamit.

A teázóból a közeli mecset felé vettem az irányt. Ez nálam szinte már egy szertartásnak számított, mert valahányszor, ha Bagdadba kellett jönnöm, akár hivatalos vagy magánügyben, soha nem mulasztottam el felkeresni ezt a mágikus arab szentélyt. Megmagyarázhatatlan vonzódást éreztem iránta, olyan volt, mint egy mágnes. Rejtély volt előttem ez a vonzás, főleg azért, mert a városban számos, más, látványosabb dzsámi is található. Némelyikük színarany kupolával és égbeszökő minaretekkel is dicsekedhet, amelyekből naponta ötször csendült fel a csodálatos, imára hívó müezzin. Tíz óra magasságában már a mecsetet körbeölelő fal környékén ácsorogtam, közel az udvarra nyíló kapuhoz. Kezemben egy félig elmajszolt baklavával – egy utcai édesség árústól vásároltam egy tucatot – próbáltam újra megszokni a helyi lakosság felém áradó érdeklődését, amire egy európai mindig számíthat Bagdad utcáin. A tömény, datolyával ízesített keleti édesség gyorsan eltéli az embert, így a körém sereglett lurkóknak is jutott a papírzacskó tartalmából, akik olyan élvezettel majszolták az idegentől kapott csemegét, mintha életükben először ízltek volna. Mivel kezdetleges angol kérdéseikre az anyanyelvükön válaszoltam még jobban felbátorodtak, produkálták magukat, kérdezősködtek, mert ritka csodának számít itt egy arabul beszélő idegen. Bármerre mentem, követett a „siserahad”, nagy zajt csapva körülöttem, amihez már rég hozzászoktam és tudtam, hogy hozzátartozik az „idillhez”. Péntek lévén amúgy is nagy volt a nyüzsgés, özönlöttek az emberek. Lassan a sarkig tárt, rézveretes kapuhoz jutottam, de „hitetlenként” tilos volt belépnem a vésett téglafallal körbevett udvarra, amelynek közepén a mecset is állt. Egyszer csak egy fehér turbános, szürke ingruhát viselő férfi lépett mellém és miután elhessegette a lurkókat arabul köszöntött:

- Isten hozta Bagdadban! Abdallah dervis vagyok a mecset gondnoka. Lenne kedve belülről is megcsodálni a szentélyt? – majd válasza sem várva egy sejtelmes mosollyal az arcán intett, hogy kövessem.

Feltehetően pajkos kísérőimnek köszönhetően figyelt fel rám ez a tekintélyes megjelenésű ember. Egy kicsit bátortalanul tettem meg az első lépéseket, hiszen tisztában voltam vele, hogy csak „igazhitűek” léphetik át e küszöböt, főleg egy pénteki napon, de a dervisből áradó erő legyőzte kétségemet és úgy rántott magával, mint mágnes a vasreszeléket. A fehér turbános óriás magabiztosan lépdelt előttem, mialatt ventilátorként pörgette imafüzérét. A zárándokok áhítatos tekintete azt súgta, hogy ő több, mint egy „egyszerű” gondnok, ráadásul, aki csak tudta Allah nevét rebegve megpróbálta megérinteni ruhája szegélyét, legyen az koldus, vagy dúsgazdag sejk valamelyik öböl menti emirátusból. Elfigyeltem, ahogy a parfümmel illatosított, csillogó márványpadlón egymás mellett görnyed gazdag és szegény, imádkozik miniszter és koldus, dicsőítve az Urat, az Egyetlent. A mecset jelenléte úgy párologtatja el a társadalmi és rangbeli különbségeket, mint a sivatagi nap a kilótyentett vizet a tevéitató mellől. Az udvar végén az egyik melléképület falán függő zöld, fa ajtó előtt álltunk meg, Abdallah kinyitotta és betessékelt a szűk, ablak nélküli cellába. Mielőtt behúzta az ajtót meggyújtott néhány gyertyát. A berendezés még a szállodai szobámnál is puritánabb volt. A gyékényszőnyegen egy matrac, egy alacsony asztalka és mellette két, bőr puff kuporgott. Ekkorra már felocsúdtam a váratlanul rám tört élményekből, de a meglepetéstől még mindig nem tudtam szóhoz jutni. – Azt hittem, hogy körbevezet a dzsámiban. – villant át bennem a gondolat.

- Majd arra is sort kerítünk. – válaszolt mosolyogva gondolatomra, majd hellyel kínált. Csak most fogtam fel, hogy ezt is arabul mondja.

Miután helyet foglaltunk felém fordult és minden átmenet nélkül csak ennyit mondott:

- Sultan már vártuk.

Megdöbbentett ez a váratlan kijelentéstől, mivel, ha az arab világban dolgoztam tényleg szívesebben használtam a Sultant, mint a Zoltánt.

- Honnan tudja a nevemet és azt, hogy beszélek arabul? Talán van egy közös ismerősünk? Mit ért azon, hogy már vártuk? – szegeztem neki izgatottan a kérdéseimet.

- Nem csodálkozom rajta, hogy meg van lepődve ettől a váratlan fordulattól. – kezdte mondandóját, mialatt tekintete az asztalkán lévő egyik gyertya lángjába révedt. Egy pillanatra csendben maradt és nem hallatszott más csak az imafüzér szemek egymáshoz koccanása. A fehér falat beborította a lángok árnyjátéka és olyan átható béke szállt rám, amihez hasonló előzőleg soha nem tapasztaltam. Kisvártatva újra megszólalt:

- Ezt a látogatást már nagyon régen eltervezte. Vonzalma ehhez a dzsámihoz nem véletlen, mint ahogy az sem, hogy a régészet nehéz hívatásában szerzett magának nevet és társadalmi elismerést. Ez a jelmez teszi majd lehetővé küldetésünk feltűnés nélküli végrehajtását.

- Milyen küldetésről beszél? – kérdeztem, azon már meg sem lepődve, hogy a hivatásomat is említette.

- Majd mindent megtud a maga idejében, de ha számot vet eddigi életével, sejtelveivel, álmaival, tanulmányaival és meditációival, azzal az átlagon felüli érdeklődéssel, amivel a hermetikus irodalmat és a misztikát tanulmányozta, akkor ön is rá fog ébredni arra, hogy legbelül mélyen már tudta, várta a sorsában bekövetkezendő fordulópontot, amikor mindezek a dolgok a gyakorlatban is értelmet nyernek.

- Ez tényleg így van, mindig is volt bennem egy titkos várakozás, valami megnevezhetetlen küldetéstudat. Az udvaron áthaladva feltűnt az az áhítat, amit a zarándokok ön iránt mutattak. Úgy sejttem, hogy ennek is köze van ahhoz az eláradó békességhez, amit az imént a jelenlétében átéltem. Mondana erről valamit?

- Ó igen, az egyszerű emberek szent emberként tisztelnek, pedig csak a magasabb természet törvényeivel szembesülnek rajtam keresztül. Ők még nem tudják, hogy, aki az önismeret rögzös útján megérkezett valódi önmagához, igazából nem szent, hanem a szó legnemesebb értelmében csak „normális”. Számukra a jelenlétemben történő váratlan gyógyulások, a jövőbelátás, telepátia, léleklátás csodának tűnik, pedig csak a magasabb erő csatornája vagyok, ami mindenki számára elérhető lenne, ha kutatná forrását. – válaszolta szerényen.

Ezek után általános témák felé terelte beszélgetésünk irányát, érdeklődött az utazásom és szállásom felől, majd dióhéjban beszélt az ország viszontagságairól is, arról a vajúdságról, ami a diktatúrából a demokráciába történő átmenetet kíséri.

Elmondta, hogy nagy segítségére van ez a „szent ember” szerep, mert különleges képességei miatt a társadalom magasabb régióiból is felkeresik. Vezető politikusok, vallási vezetők, tisztviselők fordulnak hozzá, de ez valójában csak egy önvédelmi kellék a hatalommal szemben, hogy békén hagyják. Miután befejezte felálltunk, elfújta a gyertyákat és kikísért a kapuig.

- Holnap jöjjön vissza és beavatom a további részletekbe! Majd körbevezetem a mecsetben is, szombaton már nem lesznek ilyen sokan! – mondta búcsúzás előtt.

Jócskán elmúlt dél mire újból a falakon kívül találtam magam. Szó szerint felvillanyozódva indultam szállásom felé, mintha valami plusz erő cirkulált volna az ereimben. Útközben még betértem egy tipikus helyi étterembe. Örvényként kavargó gondolataimból a Próféta kedvenc ételének íze zökkentett ki. Még soha nem éreztem ilyen zamatosnak a piláfot, a rizses ürühúst, mint azon a verőfényes márciusi délután. Meglepetésemre a „felvillanyozódás” nem akart alább hagyni, tovább folytatódott a nap hátralévő részében is, mintha valami elemet kapcsoltak volna rám. A fejemben erős nyomást éreztem, hőhullámok árasztottak el, alig vártam, hogy eljőjön az este és nyugovóra térjek. Nem tudtam elaludni, az egész testem bizsergett és finom, belső áramlást is tapasztaltam. Azt hittem, hogy valami betegség tört ki rajtam, vagy túl sok teát ittam. Hajnalban nagy nehezen elkábultam, de pillanatokon belül pánikrohamszerű lökések ráztak fel. Még sötét volt kint, ezért felkapcsoltam az egyik falikart és a plafont bámulva úgy éreztem, mintha lényemben apró kerek forognának. Ezek lennének a csakrák, a finomtest energiaközpontjai? – tűnődtem el

a szokatlan jelenségen. Szikrányi álmoságot sem éreztem reggel, annak ellenére, hogy szinte semmit nem aludtam. Egy gyors, hideg zuhany után magamra kaptam a ruhámat és egyenesen a mecsethez sétáltam.

Bagdad szíve

Abdallah már várt a kapunál. Szombat lévén lényegesen kevesebben voltak a mecsetben és környékén, mint előző nap és az édességárúsoknak is nyoma veszett. Miután üdvözlöttük egymást, ígéretéhez híven körbevezetett. Az Abd al- Qadir al- Jiláni sejkéről elnevezett dzsámi, ami egyben nyughelye is a szentéletű jogtudósnak és misztikusnak, egy összetett épületkomplexum. A belső udvar a kevesebb hívő miatt most még tágasabbnak tűnt, néhányan a falban meghúzódó, boltíves árkádokban imádkoztak. A mecset jellegzetessége a nagy fehér kupola és közvetlenül mellette egy kisebb kék, amit gyönyörű tűzzománc borítás takar. Jobbról és balról egy minaret egészíti ki a páratlan látványt. Lelkes idegenvezetőmnek köszönhetően még az égszínkék kupola alatt található, színezüst mauzóleumba is bejuthattam, ami ritka kiváltság egy nyugati ember számára. 1166-óta nyughelye ez a szufi sejknek, aki mintha még holtában is sugározna valami rejtett bölcsességet, amit a sötét középkorban csak a hozzá hasonló keleti misztikusok tudhattak. Nem véletlen, hogy ezt a szent helyet egyaránt látogatják sííták és szunniták is. Egyik ámulatból a másikba esve szinte meg is feledkeztem arról, hogy találkozásunk elsődleges célja nem a mecset megtekintése, de Abdallah szavai visszabillentettek:

- Látom megbabonázta ez a szentély. Nem véletlenül nevezik sokan „Bagdad szúfi szívének”. A szív a bölcsesség lakhelye és ezen a helyen állt valamikor Jiláni sejk iskolája is, ahol beavatta diákjait a „fanába”.

- Ó igen a „fana”, az arab extázis-technika legfontosabb fogalma. Sokat olvastam róla, ez a megsemmisülés tudománya. Elvetése az egyéni énné, tulajdonságoknak, a tárgyak gondolatának, elvetni mindent, ami nem Isten: a bővítmények nélküli, tiszta Tudat. Ez az elmúlás elmúlása. Az Úr, talán nem véletlenül bízta a tüzes és harcos lelkű arab nép fiaira, tudósaira a titkos tudományok kulcsát, amiért még Christian Rosenkreutz-is elzarándokolt Keletre. – válaszoltam mély átéléssel.

- Látom kellően tájékozott. – jegyezte meg mosolyogva, majd így folytatta: - Igen, őt Damaszkuszban avatta be néhány arab tudós egy hasonló iskolában. Most, hogy már látott szinte mindent, nem maradt más hátra, csak a könyvtár.

A könyvtárban

Tekergős lépcsősoron kapaszkodtunk fel az emeleti részbe, mialatt Abdallah elmesélte, hogy ez Irak legöregebb könyvtára és 65 000 vallásos, főleg a szufizmushoz kapcsolódó könyv található benne, amelyek nagy részét még az al-Jilani család szerezte be. Közben eszembe jutott a titokzatos küldetés, amit előző nap említett és annak ellenére, hogy még mindig nem tudtam róla semmit, a kételynek a leghalványabb rezdülését sem tapasztaltam. Ahmed Bahar már várt miket. A vézna könyvtáros egy kopott madárra emlékeztetett, pontos ellentéte volt a nagydarab, mosolygós gondnoknak. Fekete, viseltes öltönyében inkább hasonlított egy jámbor, vidéki harangozóra, mint a Közel - Kelet egyik legjelentősebb könyvtárosára. Beesett, csontos arcából nagy, fekete szempár világított, amelynek átható ereje azonnal leleplezte madárszerű lényének látszólagos jelentéktelenségét.

- Végre itt vannak. – mondta rekedtes hangján és kulcsra zárta az ajtót miután beléptünk.

Mostanra már tudtam, hogy a bemutatkozás formális gesztusára semmi szükség, hiszen ezek az emberek az örök Jelen állapotából pontosan látják a jelmezem mögötti lényeket, sorsom összefüggéseit. Miután helyet kínált minket egy ovális asztal mellett, eltűnt a polcrendszerek labirintusában és nem sokára három gőzölgő csészével tért vissza. Szavak nélkül, hangtalanul kortyolgattuk a forró teát, mialatt újra átéltem jelenlétükben azt a mély nyugalmat, békességet, amit már Abdallah cellájában is megéltam. Semmihez nem hasonlítható az ilyen eleven élmény, atmoszféra, ami a szentembereket körbelengi. Ez a lényükből áradó áldás, „baraka” többet ér minden szóbeli tanításnál, minden leírt szónál és ez az egyetlen, mindenki számára átélhető bizonyítéka a magasrendűségnek, amit már nem kell bizonygatni. A hosszúra nyúlt csendpillanatok után Ahmed az egyik könyvektől roskadozó polchoz lépett, és leemelt egy nagyon régi, bőrkötésű Koránt. Letette elém az asztalra, és amikor középen kinyitotta, meglepetten vettem észre, hogy a könyv belsejében egy mesterien beágyazott, arany szelence csillan a beszűrődő fényben. Olyan volt, mint egy nagy arany szem, amelyik, ha egyszer újra kinyílik és fénybe borul, akkor a szentkönyvekben kinyilatkoztatott Tudás elnyeri végső és egyetlen értelmét.

- Az elixír, amit önnek kell majd bejuttatni az Urban lévő zikkurat területére. – mondta ezt olyan természetességgel, mint aki teljes mértékben tisztában van az elixírt illető tudásomról. Előzőleg már sokat olvastam erről az alkímisták által emlegetett csodaszerről, de azt soha nem gondoltam volna, hogy valaha is ilyen közeli kapcsolatba kerülök vele. Megilletődötten a könyv fölé hajoltam, hogy közelebből is szemügyre vegyem az ovális, arany szelencét. Régi kézműves munkának tűnt, a fedél közepén egy apró tűzzománc képpel, amin egy angyal trombitáját fújja.

A látványtól lenyűgözve, hirtelen fel sem fogtam az „önnek kell bejuttatni az Urban lévő zikkurat területére” szavak jelentőségét. Csak annyit tudtam kérdezni, hogy - Miért van a szelence elrejtve a Koránban?

- A Koránra, mint védőburkolatra azért van szükség, mert a jelenlegi, áldatlan közbiztonsági állapotok közepette csak a szent könyv az, amit még az útonálló sem

mernének eltulajdonítani, és az úton útfélen felállított rendőrségi ellenőrző pontokon sem nyitnak ki, mivel az szentségtelen cselekedet. Ide a könyvtárba sem léphet be átlagember bizonyos vallási rituáléknak megtétele nélkül, de még akkor is csak egy szempillantásra tapinthatja tekintetével „Isten közvetlen szavának” kinyilatkoztatásait. Abdallah és én, mint segéd munkások, kulik leszünk az ön kísérei. Mivel civilek még nem látogathatják ezeket a helyeket, máshogyan nem tudnánk bejutni a zikkurathoz és a királysírokhoz.

- Értem, de miért kell Urba vinnünk és önöknek, vagyis nekünk mi dolgunk lesz ott? – kérdeztem egyre izgatottabban, miután felfogtam a lényegét.

- Biztosan elevenen él még emlékezetében az egyik fiataalkori olvasmányélménye, amelyik felpattintotta önben az emlékezés szikráját az örök élet lehetőségéről, és az archeológus hivatás felé terelte.

- Az Egyiptom titkaira gondol? – kérdeztem vissza bizakodva.

- Igen, és annak is a 17. fejezetére, Az Adeptus üzenetére. – válaszolta sokat sejtetően.

Nyitott könyv voltam Bahar előtt is. Olyan könnyedén forgatta lelkem lapjait, mintha csak a Korán szúrái között lapozgatna. Szikrázó vízióként villant át agyamon az a bizonyos fejezet, amelyben Rak-Mak-Hotep adeptus felhívja Paul Brunton figyelmét a múmiákat rejtő sírok megbolygatásának veszélyére és arra, hogy ezáltal beláthatatlan katasztrófákat szabadítanak a világra. – Talán Urban is van egy szarkofág, amire ez a sors vár és ezt kéne megakadályozni? De minek kell ehhez az elixír? – cikáztak át elmémen a kérdések.

- Tudom, hogy régen olvasta már a könyvet, de ne ragadjon le az üzenet veszélyekkel foglalkozó részénél, ami a fiataalkori személyiségét szakmája felé irányította! Volt ott még más is, egy sokkal mélyebb titok, ami akkor még nem tűnt olyan fontosnak a felszíni tudata számára, de tudattalanja már pontosan felfogta és értette. Oda hatoljon vissza! – reagált Bahar a gondolataimra.

Olyan érzésem volt, mintha egy beavatásban vettem volna részt. Abdallah eddig meg sem szólalt, mozdulatlanul ült a mellettem lévő széken és imafüzérét morzsolgatta. Most váratlanul felém fordult.

- Nézze el nekünk ezt a titokzatoskodást, de azért van erre szükség, mert szeretnénk rávezetni az emlékezésben rejlő lehetőségekre. Mi pontosan tudunk mindent, de magának kell felidézni múltjából a fontos részletet azért, hogy sorsa összefüggései mélyebb értelmet nyerjenek. A memória az elme egyik szerepe és az emlékezés jogájával megismerhetjük működését, a tudattalan tartományait tudatosíthatjuk és a benne lekötött erőket felszabadíthatjuk. Ez a lélek archeológiája, ami egyszer majd elvezeti az Örök pillanatra való „emlékezéshez”.

- Hunyja be a szemét, vegyen mély lélegzetet és lazuljon el! Irányítsa figyelmét arra az érzéstartamra, ami akkor támadt önben, amikor először olvasta az Adeptus üzenete fejezetet és gondolja végig azokat a részleteket, amikre emlékszik belőle! – vette vissza a szót Bahar.

Pontosan követtem az utasításait. Lélegzetem teljesen lelassult, szinte automatikussá vált. Egy félálomszerű állapotba kerültem, de közben érzelmeim hangoló-tárcsáját az olvasmányélmény hullámhosszán tartottam. Egyszer csak belső figyelmem előterében megjelent egy könyvlap. Először halványan, majd egyre világosabban. Próbáltam erősen rákoncentrálni, de erre eltűnt.

- Csak hagyja, hogy spontán felmerüljön, ne fókuszáljon akaratlagosan! – hallottam valahonnan távolról Bahar rekedtes suttogását.

Követtem az utasítást és a könyvlap újra besiklott belső látásom előcsarnokába. Most már világosan és tisztán olvashatóan jelent meg. Az első mondatnál majdnem kizökkentem a semleges megfigyelő állapotából, de gyorsan visszarántottam a kormányt:

„...az ősi Egyiptomban élő és működő Adeptusok egynémelyike még ma is életben van!„

Miután végig olvastam a teljes lapot és visszatértem ébrenléti állapotomba, Abdallah dervis viccelődve tette fel a „vizsgakérdést”: - Na, mit is olvasott azon az elsárgult lapon?

- Ezeknek az Adeptusoknak a teste kóma szerű állapotban fekszik bizonyos egyiptomi sírboltokban, titkos helyeken, közönséges archeológusok által megközelíthetetlenül. Látszólag be vannak balzsamozva és koporsóban fekszenek, de a szívük nincs kivágva, mint a valódi múmiáké. Minden szervük sértetlen, csak a gyomruk zsugorodott össze, mivel transzba merülésük óta nem vettek magukhoz ételt. Ez a transz teljesen tudatos, lelkük mozog, agyuk érzékelése teljes kört fog át egyszerre: a materiális és szellemvilágot. Egy napon új életre fognak támadni ezek a holt-élők.

- „Akik még ebben az eltemetett állapotukban is élőbbek, mint az a sokmilliárdra duzzadt élő-halott a testborítás zárlatának eleven szarkofágjában.” – fejezte be Bahar mondataimat saját utógondolatom pontos idézetével.

- Hihetetlen, hogy pont erre nem emlékeztem, pedig ez a legfontosabb rész a könyvben – méltatlankodtam vizsgabiztosaim előtt.

- Nem emlékezett, mert nem kellett, hogy tudatosan is emlékezzen, de valójában ez a tudattalanjában izzó parázs volt eddigi sorsának a mozgatórugója, ez hajtotta keresztül a látszólagos mellékösvényeken, kerülőutakon. Most már ön is tudja, hogy minden életeseménynek értelme van, de nem feltétlenül oda érkezünk ahová elindultunk és nem az az értelme, aminek a felszínen képzeljük. – nyugtatott meg a dervis.

- Persze mi is besegítettünk egy kicsit az emlékkép felhozatalában, de, ha ezentúl szorgalmasan gyakorol, akkor magától is menni fog. Mostanra már gondolom összeállt a kép a fejében és sejti, hogy miért is kell Urba mennünk? – a választ meg sem várva Bahar újra eltűnt a könyvespolcok sűrűjében, de ezúttal nem téával tért vissza, hanem frissen facsart narancslével, amit iraki szokás szerint mézzel édesített.

Az áhítat méze

Hosszú kanalakkal kevertük el a kristálypohár alján meglapuló mézet. Némán bámultam magam elé és próbáltam feldolgozni a nap folyamán tapasztalt, keleti édesség töménységével vetekedő élményeimet. Már a tegnapi nap is megdöbbenő volt, de azt nem gondoltam volna, hogy a mai még rátesz egy lapáttal. A mecset bejárásától kezdve, a mauzóleumon keresztül a könyvtárban látottakig nagyon sok váratlan inger ért. Nem is szólva a spirituális tapasztalatról, ami az egész eddigi sorsomat más megvilágításba helyezte. Ennek ellenére jövőképem képzeletbeli „i” betűjéről még mindig hiányzott az a bizonyos pont. Az elixír szerepe még mindig nem volt világos előttem. Ösztönösen éreztem, hogy nem kell forszírozni a mestereket a további részletek miatt, mert ők pontosan tudják az időzítést. Tisztán látták, hogy a tapasztalások mézcseppjei mikorra oldódnak fel és ezért vártak még néhány pillanatig, addig, amíg teljesen magamhoz térek a merengésből.

- Ó a méz, ez a páratlan ízű édesítőszer. A keleti konyha elképzelhetetlen lenne nélküle. Még a fanyar narancsléből is pompás italt varázsol, az arab édességekhez pedig nélkülözhetetlen. – lelkenedezett Abdallah mialatt italát kortyolgatta.

- „A Paradicsom, amelyre az istenfélők ígéretet kaptak, olyan lesz, hogy nem poshadó vizű folyók lesznek benne, és lesznek folyók, melyek olyan tejjel folynak, aminek az íze nem változik, és folyók, melyek borral folynak, élvezetként az ivóknak és folyók, amelyek tisztított mézzel folynak” – idézte Bahar válaszul a próféta sorait a Koránból.

Abdallah még lelkesebb lett, felállt és fennkölt hangon a Méhek szúrájából folytatta: - „És a te Urad sugallatot adott a méheknek: Keríts magadnak lakhelyet a hegyeken és a fákon s azon, amit az emberek emelnek maguknak. Aztán egyél mindenfajta gyümölcsből és járd a te Urad könnyen járható útjait! A méhek gyomrából különböző fajta ital jön ki, amely az emberek gyógyulására szolgál. Bizony jel van ebben azok számára, akik elgondolkodnak”

Varázslatos, éterikus rezgés szállta meg a könyvtártermet ezektől az áhítatos mondatoktól. Szinte tapintható volt Isten jelenléte, a Tudat figyelmének személyiségtől mentes tiszta állapota. Szemmel láthatóan fejből tudták a Koránt, „Isten közvetlen szavának” kinyilatkoztatását, ami a beavatottak ajkán már nem üresen kongó prédikáció, hanem lélekemelő, tudattisztító behangolás.

„A méhek gyomrából különböző fajta ital jön ki, amely az emberek gyógyulására szolgál. Bizony jel van ebben azok számára, akik elgondolkodnak” – visszhangzottak bennem Abdallah utolsó mondatai.

- Sultan, emlékszik arra az öreg, nagyszakállú cipőpucolóra, aki a szálloda mellett szokott ülni? – kérdezte Abdallah, miután újra helyet foglalt mellettem.

- Hogyne emlékeznék, nem lehet nem észre venni az öreget, de engem inkább emlékeztet egy imámra Kerbalából, mint egy cipőpucolóra. Valahogy nem illik rá ez a szerep, a finom arcvonásai kontrasztban állnak kopott, koldusra emlékeztető megjelenésével. – válaszoltam az elrévedésből felocsúdva.

- Jól kiszúrta nem mondom. – majd emelt hangon így folytatta – Ő egy szent ember, aki az arab világ egyik legnagyobb tudósa volt és a méhek életét tanulmányozta, de miután ivott a Mennyek Országában a Szálszebil patakból, már lemondott minden földi hívságról, városról városra vándorol, itt-ott megáll, és kizárólag Allahhoz van szava. Csak pár órát dolgozik egy nap, amíg össze gyűlik az aznapi betevőre való. Éjszakára behúzódik egy közeli mecsetbe, vagy valamelyik park padján húzza meg magát.

- Mennyire jellemző, hogy az Istentudatos emberek ilyen prózai szerepek mögé rejtik bölcsességüket és nem kürtölik szét beteljesülésük dicsőségét. Nincs szükségük különleges jelmezekre, nevekre, és ha lehet, kerülik a nyilvánosságot. Álrúhás királyok ők. Bezzeg a hamis próféták úton-útfélen prédikálnak, ezzel is bizonyítva, hogy a bölcsesség édes mézét még nem ízlelte ajkuk, tanításuk csak idegen, összeolvasott portéka. – fűztem hozzá gondolataimat az öreg cipőpucoló történetéhez. Mostanra nyilvánvalóvá vált számomra is, hogy az iszlám világban miért övezi olyan nagy tisztelet a méheket, ezeket a szorgalmas rovarokat.

Az aura-röntgen

A rövid vallási rituálé után egy pillanatra újra csend lett. Bahar kiitta az utolsó kortyot is poharából és így szólt: - Most pedig pontosan felvázolom önnek a missziónk lényegét. Igen, jól sejti, Urban is van egy titkos kamra, közvetlenül a már eddig feltárt királysírok egyike alatt, amelyben egy sumér főpap, Adeptus nyugszik agyagkoporsójában. Ábrahám városának utolsó idejéből való, egyike annak a kilenc öreg papnak, aki még láthatta Bel-Salti-Nanar hercegnőt a Szent Úton haladni. A mi dolgunk az, hogy miután kiemeltük e sírból, és átszállítottuk a koporsót a zikkuratba, elvégezzük a feltámasztási szertartást.

Borzongás lökései rázták meg lényemet a hallottaktól, hiszen én is részt vettem a királysírok feltárásában, amit 2003-ban félbe kellett szakítani az amerikai invázió miatt, és ennek folytatására tértem most vissza 2011-ben. Nem is sejtthettük akkor, hogy az addigra feltárt sírok egyike alatt még van egy titkos kamra is. Hiába használtunk mágneses impulzusokat kibocsátó földradart, ami a legmodernebb technológia, a titkos sírt nem érzékelte.

- Miért nem találtunk rá 2003-ban arra a kamrára, hiszen egy karnyújtásnyira van az addig feltárt sírok alatt? – tettem fel Baharnak a kérdést.

- Azért, mert a kómában fekvő Adeptusok sírjai a legmagasabb szintű mágikus védelemmel vannak ellátva, ami könnyedén eltérítette a földradarból kibocsátott, fürkésző, mágneses csápokat. Valójában még véletlenül sem bukkanhattak volna rá, hiszen ez az elementáris védelem az önök gondolatait, érzéseit és tetteit is úgy befolyásolta, hogy eszükbe ne jusson arra keresni. Azok a szarkofágok, koporsók, amik eddig napvilágra kerültek, csak alacsonyabb szintű védelemmel rendelkeztek. Ezért veszélyes megbolygatni őket, mert lehet, hogy fekete mágiát alkalmaztak a temetés során. Vannak még a mai napig is ilyen feltáratlan sírok, de ezekben, egyikben sem fekszik Adeptus. – érkezett a pontos válasz.

- Brunton könyvében mit jelent az a rész, hogy közönséges archeológusok által megközelíthetetlenek a kómában lévő Adeptusok sírjai? Vannak nem közönséges archeológusok is?

- Igen, az olyanok, mint amilyen ön is, aki inkarnációk óta lényében hordozza a szunnyadó spirituális képességeket és már nagyon régen felesküdt erre a szolgálatra, a Fehér Fény Testvériségének szolgálatára. Most, ebben a világkorszakban újra alkalmassá válik arra, hogy minket szolgáljon és ezzel az egész emberiséget.

Elámultam a hallottaktól, de még mindig nem volt teljesen világos előttem egy két részlet, ezért tovább kérdeztem:

- Mostanra számomra is egyértelművé vált, hogy önök beavatott, szent emberek. Látom már pontosan a küldetésben rám osztott szerepet is, amire a szakmám és spirituális előtanulmányaim, gyakorlataim predesztináltak. De önmagában attól, hogy szakmai tudásommal a segítségükre leszek majd Urban, nem hinném, hogy különleges, spirituális archeológus válna belőlem.

- Dehogyan, majd meglátja ön is, hogy így lesz. – ragadta meg hevesen a választ Abdallah. – Ahmed nem véletlenül említette az imént, hogy a lényében hordozza a „szunnyadó spirituális képességeket”. Ez a misszió egyben az ön beavatása is lesz. Most fog kibontakozni belső látásnak az a képessége, amit aura-röntgennek hívnak. Miután újra birtokába kerül ez az eszköz, amit egy korábbi inkarnációban már birtokolt, nem lesz szüksége rá, már önállóan is fog tudni dolgozni. Ezt a radart már nem lehet félrevezetni, sugarait nem lehet eltéríteni és ennek segítségével majd fel fogja ismerni a veszélyt rejtő sírokat, de, ami a legfontosabb, az Adeptusokat rejtő szarkofágokat is.

- Nem is szólva arról, hogy majd Urban megfigyelheti a feltámasztási szertartás menetét, amire szintén nagy szüksége lesz a jövőben. – egészítette ki Bahar az elhangzottakat.

Úgy éreztem, hogy mestereim túlfeszítik felfogóképességem húrját. Mindig előbukkant egy újabb részlet. Most ez az aura-röntgen, amiről persze olvastam már korábban egy hermetikus tanulmányban, de valójában nem tudtam hová tenni a dolgot. A feltámasztási szertartás még hagyján, az nem volt elképzelhetetlen, mert a Halottak Könyvében több helyen is ábrázolva van ez a jelenet. A legnagyobb talányt mégis az aranyszelence tartalma, az elixír okozta, mert arról már volt fogalmam, hogy az alkimisták „aranycsinálásra” is használt csodaszere mire való, de azt, hogy a jelen esetben mi szükség lehet rá már nehéz volt elképzelni.

Az elixír

Eddigi olvasmányaim alapján tisztában voltam vele, hogy a középkori alkimisták Nagy Arkánuma, az elixír, egy olyan vörös csodapor, aminek segítségével az ember-ólom, ember-arannyá válik. Az alkímiai operáció során a lélek visszanyeri halhatatlanság tudatát, figyelmének kiindulópontja az örökkévaló, Isteni Önvalójának egységtudatú szemléletébe oldódik. A fizikai test, a lélek látszólagos burka is átalakul, és ezáltal alkalmassá válik arra, hogy ezt az egységtudatot megőrizze az ébrenléti állapot során is, de az álom és álmornélküli mély alvásban sem fokozódik le az éberség.

- Igazából azt nem értem, hogy egy Adeptusnál miért van szükség az elixírré és miért pont most jött el a feltámasztás ideje? – kérdeztem értetlenkedve.

Egy rövid csend után ismét Abdallah ragadta magához a szót:

- Sajnos az idő rövidsége miatt kell felgyorsítani az eseményeket. A főpapnak már tényleg nincs szüksége rá, csak múlandó járművének, a testnek. Mivel már több mint kétezer éve fekszik ebben a mozdulatlan transzállapotban, ezért a feltámasztást követően sokkal több idő kéne a teljes fizikai felépüléshez. A gyomra teljesen összezsugorodott, belső szervei, érrendszere, mozgásszervei használaton kívül vannak már évezredek óta. Az elixír segítségével a test teljes regenerációját órákra lehet lerövidíteni, így a szertartást napnyugtától napkeltéig el tudjuk végezni. Mivel az ősszel már újra kezdődnek Urban az ásatások, ezért csak az elkövetkezendő fél évben van rá lehetőség, hogy zavartalanul véghezvigyük a mágikus szertartást. Igazából már most márciusban meg kell tennünk, mielőtt beköszönt az elviselhetetlen hőség és a napnyugtától napkeltéig tartó időtartam is hosszabb.

- Ez volt a dolgok gyakorlati része. – szólalt meg újra Bahar.

- Az idő rövidsége sajnos más tekintetben is sürget. Hamarosan a Vízöntő korszaknak egy új periódusa kezdődik, ami már jól kiolvasható az utóbbi évek jelenségeiből. Válságok, háborúk, járványok, forradalmak, természeti katasztrófák sokkolják a világot. Ezek csak külső jelei a belső folyamatoknak. Az emberiség a látszólagos technikai fejlettség káprázatától elvakulva a világ urának hiszi magát, pedig a „halál torkában” van. Teljesen leszállt az anyagba, anyaggá lett, a személyes tudata kialudt, mert a tudattalan megáradt óceánja azt elnyelte. Ez a primitív massa lassan eléri a kritikus tömeget, amely beláthatatlan láncreakciók sorát fogja elindítani a Földön. Az Adeptusokat azért kell újra feltámasztani, hogy az utolsó idők borzalmi között is meglegyen a kozmikus egyensúly és azért is, hogy ebben az egyre tömörebb ólomszigetelésben minél több helyen nyissanak léket az égi elixír számára. Ők a szellemi jelzőállomások adóvevői, transzformátorai, akik az egyéni keresők számára majd megkönnyítik a ráhangolódást a nagy változás magasabb rezgésszámához. Ez a mai korszak már a mentális alkímia korszaka, és a Tudat, az Önvaló felfedezésének a direkter útjára van szükség. Az Önvalónk, a szattvikus tisztaságú Elme a forrása a magasabb rezgésszámú sugárzásnak.

- Igen, a magasabb rezgésszám. Az ezotéria rajongói mostanában csak erről tudnak beszélni és a 2012-re vonatkozó jóslatok miatt úgy várják ezt a frekvenciaváltást, mint a Messiást. Szinte már egy iparág épült erre a témakörre is. – jegyeztem meg.

- Nincs mit csodálkozni ezen, hiszen az ezotéria, a spiritualitás, a jóga, az önismeret divat lett és mivel a vallások elveszítették az erejüket, a tömegek is ebbe az irányba fordultak. Már Jézus is megjósolta a hamis tanítók, tanítások eljövételét. Ez a korszak sajátos jellemzője, velejárója. – tette hozzá Bahar.

- Kétségtelen, hogy mint szimbólum van igazságtartalma ennek a frekvenciaváltásnak, a csodaváró emberek tudattalanul érzik is ezt, de félreértik, mint az ezotéria tanításait is általában, és mindig kívülről várják a megoldást. Azt hiszik elég csak ölbe tett kézzel várni és a „sült galamb” majd magától a szájukba repül, pedig tudhatnák, hogy ugyanúgy, mint a rádiónál, a magasabb frekvencia vételéhez sem elégséges a régi készülék, de, ha még rendelkeznek is egy magas frekvencia vételére alkalmas rádióval, azt be is kell hangolni a tiszta adás vételéhez. Ezt az adást viszont, ahogy Ahmed is említette már az előbb, belső, tiszta Lényünk sugározza. – magyarázta Abdallah.

- Igen tudom, tömegmegváltás nincs, bármennyire is elhitették ezt szerencsétlen embertársainkkal a különböző vallások, az egyre jobban elszaporodó szekták és a felszínes spirituális irányzatok. A jó cselekedet, a vakbuzgó ima, az üres mantrázás, a nem megfelelően végzett gyakorlatok még senkit nem repítettek a „Paradicsomba”, és a „feltámadáshoz” sem vezet. Az ő alkímiai tégelyükhöz csak a szenvedés tüzének hője áll rendelkezésre.

- Pontosan. Ez az a tűz, melynek parazsa az elkövetkező időkben egyre jobban fog izzani a Föld alkímiai laboratóriumában, és az Uránusz a fűjtató a kemencéhez. Ő majd gondoskodik róla, hogy még egy percre se lankadjanak a lángok. Ez a transzcendens bolygó a mai napon, 2011 március 12.-én jegyet vált és belép a Kosba, ahol hét évet fog eltölteni. Titánja a kozmosz démoni erőit idézi. Mivel az atomerő titkos lényegéhez tartozik, nem nehéz kitalálni, hogy milyen jelleggel fogja kifejteni hatását ebben a harcok energetikai háttérben. – toldotta meg Bahar baljós gondolataimat.

A beszélgetés befejezése után megegyeztünk, hogy, amint beszerezem az Iraki Archeológiai Intézettől a szükséges engedélyeket indulunk. Kaptam tőlük egy névjegykártyát is egy tisztviselő nevével, aki majd egy kis baksis fejében felgyorsítja az ügyintézés keleties lassúságát.

A kozmikus óra

Elköszöntem Ahmedtől és Abdallah lekísért a kapuhoz. Szótlanul haladtunk egymás mellett a boltíves árkádok alatt. A tágas udvar márványborítása ragyogott a tavaszi napfényben és a tiszta, kék, iraki égbolt tökéletes kupolát biztosított hozzá. Mielőtt elváltunk a kapunál, még beavatott néhány fontos részletbe.

- Nem véletlen, hogy erre a találkozóra a mai napon került sor. Tudom, hogy ön is foglalkozik az asztrológia tudományával, amit itt Irakban, ezen az ősi földön az ókorban nagyon magas szinten műveltek. Ez a szent tudomány napjainkra a jóslgatás, prognosztizálás szintjére süllyedt, de őseink még teljesen más indítatásból szemlélték a csillagórát.

- Igen, tudok róla. Az Okkult Akadémia tananyagában egy egész fejezet foglalkozik ezzel, sőt még Jézus is utal rá az egyik titkos Evangéliumban, ahol feltárja legközvetlenebb tanítványai előtt a létezés kozmogóniai hátterét. Csak a spirituálisan képzett, beavatott asztrológus képes meglátni az igazságot egy ábrában, amit mandalaként szemlél az asztrozófiai meditációja során. Az, aki nem rendelkezik a belső meglátás képességével csak analitikus tapogatózást folytat, találgat, és nem tudja a szintézis fényébe emelni az analógiák üzenetét. Sajnos ez még igaz rám is, emiatt hagytam fel az asztrológiával az utóbbi években.

- Ahogy Ahmed is említette a könyvtárban, az Uránusz bolygó, a Vízöntő korszak vezérlőcsillaga a mai napon, 2011 március 12.-én vált jegyháttérrel. Belép a kos, harcos, tüzes, vörös energetikai hátterébe. Ennek a kozmikus tűzerőnek lesz a médiuma, amit saját szerepének megfelelően fog közvetíteni az elkövetkezendő hét év időképrázatában. Ez a gyors, forradalmi, „uránikus” jelleg a tömeg számára semmi jót nem ígér, de az egyéni, spirituális törekvőnek felgyorsítja a fejlődést. A tűz ilyenkor a legerősebb a jegyváltás körüli napokban, amikor a házcsúcsot eléri, de közeledése már a megelőző időszakban is érezte hatását.

- Az elmúlt hónapokban az arab tavasz forradalmi hullámainak szökőárja betérítette a Közel és Közép - Keletet. Szerintem ez kedvező folyamat, hiszen a jelenlegi világkorszakot létbehívó energia egyre erősebben fejti ki hatását, a diktatórikus berendezkedés mára idejétmúlttá vált, a hatalom fenntartására alkalmatlan. – tettem hozzá naivan.

- Most még kedvezőnek tűnik, de lesznek majd beláthatatlan következményei is. A vallási fanatizmusnak egy olyan, a terrorizmussal kevert új elegye fog létrejönni, amit az emberiség még el sem tud képzelni a 21. században. A forradalmár ellentéte a terrorista és benne ez a tűz a démoni erők idéző formulájává válik. A fényt kíséri az árnyéka. Nem véletlenül Irakból szökken majd szárba ez a jelenség is, mint ahogy az sem, hogy az iraki népet már évtizedek óta sújtja valami átok, ami az ősi földjén, az ókorban gyakorolt mágiának is köszönhető. Persze a diktatúrák szerkezete már nem fenntartható, de a régi bőr levedlése nem megy egyik napról a másikra és fájdalommal is jár. – vázolta fel Abdallah a közeli jövőt, majd így folytatta:

- A kozmikus óra jelenlegi állása miatt fennálló energiatöbbletet használtuk ki az ön beavatására is. Ezért időzítettük a mai napra a megbeszélést. Tegnap már elvégeztem auráján az előkészítést, finomhangolást.

- Finomhangolást? Akkor milyen lehet a nem finomhangolás? – törtek ki belőlem a kérdések az előző éjszaka meghökkentő tapasztalati miatt. – Most is elég furán érzem magam.

- Ez még csak a kezdet, de ne ijedjen meg tőle, a java még hátra van! Úgy látom, jól veszi az adást. – mondta nevetve, majd így folytatta:

- Szóval Bahar és én a mai megbeszélés során tovább dolgoztunk az ön beavatásán. Azon túl, hogy beavattuk a technikai és elméleti részletekbe, valamint az emlékezés jogájába, a saját auránkon átvezetett kozmikus többletenergiával még jobban beindítottuk tudattalanjában lekötött erőt. Ne féljen, nem lesz semmi baja, csak hagyja a folyamatokat kiteljesedni, az energiát felszabadulni! Ne álljon ellent neki, tegyen úgy, mintha semmi nem történne! Az elkövetkezendő napokban még intenzívebb jelenségekkel kell számolnia! Lazítson amennyit csak tud! Különösen a lefekvés utáni időszakban kell majd kellően ellazultnak lennie és, ami még nagyon fontos, függessze fel a meditációs gyakorlatait egy darabig! – nyugtatgatott a dervis, mialatt mereven nézett rám és mágnesként rántotta vissza az időnként elkalandozó tekintetemet. Közben olyan érzés volt, mintha a fejtetőmre pattogó szikraeső hullna. Enyhén szédelegtem is a beszélgetés során.

- A feltámasztási szertartásnál is szükségünk lesz az Uránusz segítségére. Az elkövetkezendő, márciusi időszak ezért is nagyon fontos. Már holnap menjen el az Archeológiai Intézetbe és szerezze be a szükséges engedélyeket! Majd keresni fogom. – mondta határozottan, mielőtt elkészöntünk egymástól.

- Rendben van. – feleltem egy fél-transzhoz hasonló állapotban, de saját hangom olyan távolinak tűnt, mintha valami idegen ember mondta volna ki a szavakat. Hatalmas csend volt Abdallah jelenlétében, olyan, mintha egy bűvárharangban álltunk volna, kirekesztett minden zajt. Miután imafüzérét pörgetve visszament a kapun és egyedül maradtam, hirtelen tudatosult bennem, hogy a bejárat környékén, ahol beszélgettünk, már egyre nagyobb a zsongás és hangzavar. Újra ott állt az édességáros kézikocsija a közelben, telis tele finomságokkal és egy teaáros kisfiú is hangosan kínálgatta az arra járókat. Már csak Allah tudja, hogy aznap hány zarándok hörpintette fel a teát a kisfiú tálcáján lévő mindössze három csészéből. Mindig mosolyra fakasztott, ahogyan ezek mozgó teaárusok elintézik a „mosogatást”: egyszerűen csak túlcsordulásig töltik a következő vendég italát. A finnyás nyugaton hamar felkopna az álluk, de arab földön ez senkit nem zavar.

A Tigris partján

Már jócskán elmúlt dél, mire újra az utcákat róttam. Korgó nyomrom unszolására úgy döntöttem, hogy a változatosság kedvéért most nem egy belvárosi étteremben költöm el az ebédemet, hanem inkább lesétálok a Tigris partjára és eszem egy maszguf-ot, a helyi halspecialitást. Ezekben a halsütőkben kör alakzatban leszúrt vasnyársakon sütik a sovány pontyot. A tüzet közepén meggyújtják és a széleken az egymás után felsúrt halak tökéletesen átsülnek. Remek látványt nyújtanak ezek az ízletes halmáglyák, melyekből a felszabaduló illatok nemcsak az éhes vándort, de a környék macskáit is idecsalják. Nem ritka jelenet arab földön, hogy ezek az ősi-Egyiptomban szentként tisztelt lények nyugodtan lakmároznak a maradékból az asztalok környékén, de néha még az asztalok tetejére is felugranak. Az ilyen kerthelyiségek az ínyenc és éhes embereknek a földi Paradicsomot jelentik, de szegény halacskáknak a pokoli véget, hiszen nem is olyan régen még önfeledten úszkáltak a méltóságos Tigris folyó, vagy arab nevén a Dijla hús áramlásában. Betértem az egyik ilyen „szentélybe”, és leültem a tűztől távol egy asztalhoz. Szokás szerint rendeltem egy teát, amíg a halam elkészül. A délelőtti találkozó utóhatása miatt, úgy nyüzsgött a fejem a gondolatoktól, mint Ramadán után a fűszeres bazár. Annyira felfoghatatlan volt az egész, mint egy meseszerű álom. Megpróbáltam felidézni minden apró részletet, és szinte beleborzongtam, amint elképzeltem az elkövetkezendő időszakot. Az éber álmodozásból a maszatos képű pincérfiú zökkentett ki, amikor letette elém a vörös nedűvel teli apró üvegcsészét. Mielőtt az ajkamhoz emeltem a gőzölgő italt, a fény felé tartottam és elgyönyörködtem rubin árnyalatában, ebben a gyönyörű színben, ami most még közelebb állt hozzám, mint valaha. Óriási nyugalom szállt meg, a beavatás mellékhatásaiból most semmit nem éreztem. Gyanús is volt ez a lebegőszerű testi könnyedség, mert egy kicsit olyan érzést keltett, mint a vihar előtti csend. Miután lassan elkortyolgattam az elixíremet, megérkeztek a grillezett halak. Egy hatalmas, kerek fémtálcán tálalták fel őket egy nagy kupac rizshalmon. A tálca legszélén feszesen sorakoztak a citromkarikák, a belső körben pedig sültpaprikák, paradicsomkarikák, friss salátalevelek váltották egymást. Látványnak is tökéletes volt ez a mandala, de az íze és az illata mindent elképzelést felülmúlt. Talán ez volt a kedvenc iraki étel, de valószínű, hogy környék macskáinak is, mert kisvártatva már ott dorombolt egy a lábamnál. A bőséges adagból jutott neki is. Elégedetten dőltem hátra a pompás lakoma után, kértem még egy teát és rágyújtottam. Még félig sem szívtam el a cigarettát, amikor a mellettem lévő asztalhoz leült egy jól öltözött fiatalokból álló társaság. Izgatott diskurálásba kezdtek, arab szokás szerint hevesen mutogattak, nem lehetett nem hallani a beszélgetés témáját, de mivel annyira gyorsan hadartak, nem sikerült pontosan megértenem mindent. Közben néha kíváncsian rám pillantottak, de azt valószínűleg nem sejtették, hogy külföldi révén valamennyit értek is párbeszédükből.

- Még szerencse, hogy nekünk van olajunk és nincs szükségünk...

- Nagyon veszélyesek ezek az... soha nem lehet tudni, hogy... ha már a világ legfejlettebb országában, Japánban is...

- Szaddam Husszein idején nálunk is...

- izraeli repülőgépek...

Az önkéntelenül elcsípett mozaikokból nem sikerült összeraknom a teljes mintát, de felébresztették kíváncsiságomat. A párbeszédfoszlányok megsejtettek bennem valamit, aminek úgy éreztem, hogy köze van a kozmikus óra mostani állásához. Persze rákérdezhettem volna, hiszen az arabok nagyon barátságosak a külföldiekkel, de akkor biztos, hogy órákon át nem szabadulok vendégszeretetüktől. Ezért inkább gyorsan fizettem és elindultam a Salem Hotelhez.

Armageddon

Mialatt a sikátoros utcákon a hotel felé tartottam, gondolataim kereke továbbra is a kerthelyiségben hallott információfoslányok körül keringett. Különösen Szaddam Husszein és az izraeli repülőgépek említése foglalkoztatott. Tudattalanom küszöbén ott motoszkált egy régi emlékfoslány a távoli múltból, de bármennyire is összpontosítottam rá, nem akart a felszínre jönni. Hirtelen eszembe jutottak Ahmed Bahar szavai, amiket az emlékezés jógájába való beavatás során mondott: - „Csak hagyja, hogy spontán felmerüljön, ne fókuszáljon akaratlagosan!” Megálltam, körbenéztem és mivel egy árva lélek sem volt körülöttem, egy házfalnak dőlve lehunytam szemeimet. Mély levegőt vettem és ellazítottam amennyire csak tudtam. Arra az apró, kis leheletszerű érzésre ejtettem rá figyelmem hálóját, amit akkor érez az ember, amikor tudja, hogy tud valamit, de mégsem képes felidézni. Nem kellett sokáig várni. Fiatalkori jelmezem jelent meg 1982-ből az első terepmunkám idejéből. Vonaton ültem és Baszrába utaztam. Még javában dúlt az Irak-iráni háború a határon és tele volt a vasúti kocsik katonákkal. A szemközti ülésen egy magas rangú tiszt ült és vele beszélgettem az egész úton. Ő mesélte, hogy izraeli repülőgépek 1981-ben lebombáztak egy Bagdadtól 18 kilométerre épülő atomreaktor. A zsidó állam attól félt, hogy Irak nukleáris fegyvereket fog fejleszteni, veszélyeztetve ezzel Izrael regionális atommonopóliumát.

Egy mellettem elsuhanó biciklis csengője billentett ki a révedésből. - Szóval az atomreaktor az összekötő kapocs, amit Szaddam idején megsemmisítettek. – érdekes, gondoltam és eszembe jutott, hogy az akkori híradások erről nem számoltak be, ugyanúgy, ahogy arról sem, hogy 2007-ben Szíriában is lebombáztak egy épülő erőművet. Izrael megkísérelte ezt a közelmúltban Iránban is, de szerencsére az Irakban állomásozó amerikaiak még időben visszafordulásra kényszerítették a vadászgépeket. Milyen furcsa belegondolni, hogy pont a zsidó tudósok engedték ki egykor az atombontás szellemét a palackból. Ez az erőmű jelenség egy elvetélt paródiája Jézus üzenetének, ahol a Mag, a szívünkben lévő Isteni Önvalót is szimbolizálja, és ennek az Örökkévaló Énnak a mulandóság oldalán lekötött energiáit kell felszabadítani önmagunkban az önismeret útján.

„Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok annak a hegynek: menj innen amoda és elmenne, és semmi sem volna lehetetlen néktek”

- Jó, azt értem, hogy Iraknak van olaja és nem okoz gondot az energiaellátásban az atomerőmű hiánya. A csernobili katasztrófa is megmutatta az ilyen reaktorok veszélyeit, de az Ukrajnában volt és nem a világ egyik legfejlettebb országában, Japánban. – fontam tovább gondolataim fonalát. Annyira el voltam mélyedve önmagamban, hogy majdnem túlmentem a Salem Hotel épületén. Egy kicsit még vissza is kellett sétálnom a bejáráshoz. Az öreg cipőpucoló már nem ült ott, csak a szerszámtartónak használt megkopott kólás rekesz őrizte emlékét. Miután beléptem a hallba és a recepcióstól elkértem a szobakulcsot, nem mentem fel egyből szobámba még annak ellenére sem, hogy ólmos tavaszi fáradtságot éreztem. Nagyon ritkán nézek tv-t, híreket meg szinte soha, de most valamiért úgy gondoltam, hogy bele kéne pillantani egy híradóba. A hall hátsó szegletében álló magas polc tetején gubbasztott egy elavult, régi képcsöves készülék, aminek képernyőjén éppen egy egyiptomi szappanopera jelenetei peregtek és ringatták álomba az egyik

vendéget. Leültem a jóízűen szunyókáló férfi mellé a gödrössé ült bőrkanapéra és óvatosan kiemeltem kezéből a távkapcsolót, amit már csak a cellux tartott össze. Már az is csoda, hogy egyáltalán volt benne elem és működött. Találomra elkezdtem nyomogatni a gombokat és szerencsémre hamarosan rátaláltam az al-jazeera hírcsatornára. A képernyőn az egyik tudósító éppen Tokióból jelentkezett és a mögötte vetített képek, mintha Armageddont ábrázolták volna a Jelenések Könyvéből.

- A tegnapi, 2011. március 11.-én helyi idő szerint 14 óra 46 perckor történt tóhokui földrengés és az azt követő cunami romboló hatásai miatt, üzemzavar és nukleáris balesetek sorozata következett be a Fukusima atomerőműben. A helyzet azóta gyors ütemben eszkalálódik és az erőműből kijutott nagy mennyiségű radioaktív anyagok több tíz kilométeres távolságig beszennyezték a környezetet... - harsogta a riporter.

Összeállt bennem a kép. Az Uránusz tegnap bekopogtatott a kos házának főbejáratán mielőtt átlépte a küszöböt. Nyugodtan vettem tudomásul a katasztrofális híreket, és mivel már ismertem a kozmikus háttérrel különösebben meg sem lepődtem. A látható világ eseményei igazából csak a láthatatlanban megírt forgatókönyv megnyilvánulásai. Óvatosan felálltam a bőrkanapéról és visszakapcsoltam az andalító, egyiptomi szappanoperára, nehogy az apokaliptikus hírekkel megzavarjam a férfi jóízű álmát.

Szikrázó naplemente

Szobámba felérve már az éterben zengett a naplementei imára hívó müezzín. Nyugalommal kevert várakozás érzése visszhangzott bennem. Behúztam a függönyt, levetkőztem és bebújtam hálózsákom alá. A klasszikus hullapózt vettem fel és teljesen ellazítottam a testem. A légzésem szép lassan beállt egy nagyon lassú, ritmikus tempóra. Hagytam, hogy gondolataim maguktól elcsituljanak és úgy tekintettem rájuk, mintha nem is hozzám tartoznának. Néha-néha már belebillentem egy félálom jelenetbe, de ilyenkor a figyelmet finoman visszaigazítottam az „én-vagyokság” alaphátterére. Éreztem, hogy szép lassan nagyon finom áramlások indulnak el bennem. Már vagy húsz perce lebegtem a nyugalom hullámain, amikor hirtelen a gyomrom tájékán egy lökeshullámot tapasztaltam. Légzésem elnehezedett szinte alig kaptam levegőt és ezzel egy időben megindult egy erős, belső erő testemben. Mire a mellkasomat elérte már szinte minden egyes lélegzetért meg kellett küzdeni. Egyszer csak megszűnt a nyomás és az energia villámsebesen belepréselődött a fejembe. Abban a pillanatban agyamban egy apró szúrást éreztem és mintha szétrobbant volna valami. Belső látásom vakító fényárban úszott, olyan volt, mint amikor az ember védőpajzs nélkül a hegesztésbe néz. Koponyám lezsibbadt, mintha ezer tűt szúrtak volna fejtetőmbe. Ez a szikrázó elektromosság leáramlott testem többi pórusába is. A váratlan tapasztalástól annyira megijedtem, hogy azonnal kinyitottam a szememet és felültem az ágyban. A roppant erejű fény betöltötte a szobát is. Gyorsan felálltam, magamra kaptam a ruhámat és kimenekültem a szobából. Lerohantam az emeletről közvetlenül az utcára még a kulcsot sem adtam le a recepción. Nagy léptekkel szeltem át a sikátorokat, csak mentem, mentem, fogalmam sem volt, hogy hová. Kiérve az egyik körforgalomhoz, megpillantottam a Sheraton Hotelt. Ez jó lesz gondoltam és egyenesen a bárba siettem. Valami ünnepség lehetett, mert a helyiség zsúfolásig tele volt. Szerencsére az ablaknál állt még egy üres asztal. Leültem és azonnal rágyújtottam egy cigarettára. Nagy volt a hangzavar, a pódiumon egy helyi zenekar szórakoztatta az önfeledt közönséget, így könnyebben el tudott terelődni a figyelmem a roppant erős, szakadatlan belső áramlásról. Nem akartam tudomást venni a hirtelen beállt állapotomról, de az ijedtség, a pánik nem tágított mellőlem. – Mi lehetett ez az ősrobbanás, ez a korábban még soha nem tapasztalt belső villám? Erre utalt Abdallah, hogy a java még hátra van?

„... beindítottuk tudattalanjában lekötött erőt. Ne féljen, nem lesz semmi baja, csak hagyja a folyamatokat kiteljesedni, az energiákat felszabadulni! Ne álljon ellent neki, tegyen úgy, mintha semmi nem történné! Az elkövetkezendő napokban még intenzívebb jelenségekkel kell számolnia!” – idéztem fel a kapunál elhangzottakat.

Mire elnyomtam a csikket visszabillent az egyensúlyom és a belső jelenségek is csillapodtak. Az egyik csinos, filippínó pincérlánytól rendeltem egy nagy kancsó narancslevet, néhány üveg ásványvizet és süteményeket. Ott ültem pirkadatig, jól esett, hogy nem kell egyedül lennem. A vendégek nagy része már elszállingózott, és mire rászántam magam az indulásra a zenekar is összecsomagolt. Az utcák még kihaltak voltak, a csendet csak az egyik erkélyen bégető birka törte meg. Szerencse, hogy a sietős távozáskor nem adtam le a kulcsot, mert a recepciós a pultra dőlve húzta a tevébőrt és nem lett volna szívem felébreszteni. Felosontam a szobámba,

elhúztam a függönyt hadd jöjjön be egy kicsi a felkelő nap fényéből és úgy, ahogy voltam, ruhástól eldőlttem az ágyon. Gyorsan elaludtam és álmomban megjelent Ahmed Bahar és Abdallah. Mind a ketten hófehér, hosszú ingruhát viseltek. A könyvtárban voltunk, csak én ültem az asztalnál. Bahar az egyik roskadozó polchoz lépett és leemelt egy régi könyvet, majd letette elém. Abdallah mellém lépett és felszólított, hogy találomra nyissam ki valahol. Engedelmeskedtem. Az elémtároló lapon csak ennyi állt:

„Az Isteni Önvaló a beavatás első alkalmával Fény formájában tárja fel magát a kereső előtt. Ezt követi a Szív kelyhének felfordítása”

Van Hoop látogatása

Éppen a délelőtt vásárolt pezsgős palackokat tettem be a hűtőbe, amikor megcsörrent a kaputelefon.

- Zoltán Darvas-t keresem, én vagyok az Anthony Van Hoop. – szólt bele a hang.

- A harmadik emeleten van a lakásom, jöjjön nyugodtan! – válaszoltam neki és benyomtam a kapunyitó gombot. Az ajtóban már vártam és miután betessékeltem, lesegítettem róla elegáns, teveszőr kabátját.

- Nem gondoltam, hogy korábban fog jönni, a pezsgőt is csak most hűtöttem be.

- Ne haragudjon, de a környéken volt dolgom és már nem volt kedvem visszamenni a Boscolo Hotelba. – mondta mosolyogva, majd alaposan körbenézett a nappaliban, az ablakhoz lépett és meglepetten az Erzsébet-kilátóra mutatott.

- Pont onnan jövök. Taxival mentem fel a kilátóhoz, megcsodáltam a budapesti panorámát, aztán libegővel leereszkedtem a hegy lábához. Ott megint beültem egy taxiba. Nem gondoltam volna, hogy ennyire közel lakik, ezért is értem ide hamarabb. Most már értem, hogy a sofőrnek miért lett olyan szomorú az ábrázata, amikor megadtam neki az ön címét. Jobb lett volna, ha inkább sétálok, hiszen annyira gyönyörű ez a budai hegyvidék. Nekünk, hollandoknak a hegyvidéki tájak mindig plusz varázslatot jelentenek a lapos mélyföld után.

- Elhiszem, de ahogy elnézem a ruházatát, könnyű bőrcipőjét meg a divatos, elegáns kabátját, jobban járt, hogy kihagyta ezt a túrát. – viccelődtem vele.

Felnevetett a hallottaktól, kezét széttárta és mialatt végignézett magán így szólt. – Tudja az én szakmámban az elegancia fontosabb, mint a praktikum. Lehet, hogy egy dzsungeltúrára is így indulnék el, de az tény, hogy ez a decemberi csípős levegő egy kicsit meglepett, főleg úgy, hogy hétágra süt a nap. Nálunk enyhébb a tél. A libegőn is majd meg fagytam, de azért a csodás látvány kárpótolt.

- Főzzek egy forró teát?

- Ó miattam semmiképpen, de ha már említette azt a pezsgőt, nyugodtan kiveheti a hűtőből, most nem baj, ha nem annyira hideg. – válaszolta egy huncutkás mosollyal az arcán, majd miután helyet kínáltam, ösztönösen lehuppant az oroszlánkörmös karosszékre. Jól mutatott benne.

Szerencsére találtam két egyforma pezsgős poharat, még a lakás régi tulajdonosa hagyhatta itt és miután rutintalanul kibontottam a palackot, töltöttem. Láttam, ahogy a szeme sarkából figyel, és jól szórakozik magában az ügyetlenkedésemen. Most ittam vele én is, hogy tudjunk koccintani, majd leültem a vele szemközti fotelba. Elmesélte, hogy többször is járt már Budapesten, de a budai oldalon csak a várnegyedig jutott és soha nem gondolta volna, hogy ennyire szép ez a hegyvidéki rész.

- Higgye el, nincs ezzel egyedül. Szerintem még a magyarok nagy része sem tudja, hogy milyen csodákat rejt ez a környék. Ideköltözésem előtt én sem jártam erre felé soha. Örülök, hogy ilyen szépen összerendelt minket a sors. Már kezdtem azt hinni, hogy az Irakban megkezdett missziómnak nem lesz folytatása.

- Hát még én mennyire örülök, hiszen idáig a sötétben tapogatództam. Fogalmam sem volt a konkrétumokról, csak sejtéseim lehettek. Szerencsére már voltak spirituális előtanulmányaim és a cikke hatására elolvastam Paul Brunton könyvét, ami rám is nagy hatást gyakorolt. Ezért is gondoltam, hogy a misztikus jelenségek a szoborral kapcsolatban nem lehetnek véletlenek. Elmondaná, hogy mi az aura-röntgen lényege, mert olvasni már olvastam róla, de az elvét nem sikerült pontosan megértenem.

- Persze, de előtte elmesélem az Irakban történeteket a kezdetektől. Ezt is tudnia kell, hogy pontosan megértse, és ebből majd rálátása lesz a közös munkánk jellegére is.
– válaszoltam neki és töltöttem még a poharába.

Van Hoop megfeszült figyelemmel hallgatta történetemet. Egy kissé előredőlve ült a széken, mialatt bal könyökével a karosszék karfájára támaszkodott. A jobbában lévő pezsgőspohárból néha kortyolt egyet, de ahogy haladtam előre az elbeszélésben egyre ritkábban lendült az ajkához a pohár. Egyes részeknél felhúzta szemöldökét, ami pont olyan ősz volt már, mint a gondosan hátrafésült haja. Tekintetében csodálkozás és gyermeki kíváncsiság keveredett, de a korához képest ráncatlan arcán egyáltalán nem látszott a hetven év. Miután befejeztem a kozmikus óra állásáról szóló részt, közbekérdezett. – Ha jól értelmezem, akkor az Uránusz még mindig a Kos jegyében jár?

- Igen, még mindig ott jár és ott is fog maradni 2018 májusáig.

- Szinte hihetetlen, hogy milyen pontos volt ez az óramű, hiszen 2011 március 15.-én tört ki a szíriai polgárháború is, arról meg nem is szólva, hogy a dervis jóslata tökéletes volt: „vallási fanatizmusnak egy olyan, a terrorizmussal kevert új elegye fog létrejönni, amit az emberiség még el sem tud képzelni” – ismételte meg Abdallah jóslatát.

- Igen, ez év nyarán kikiáltották az Iszlám Állam Kalifátust, amit Irakban alapítottak a bukott diktátor emberei, de a történet további részéből majd láthatja, hogy ugyanaz a kozmikus erő, ami a forradalmakat, háborúkat és a terrort is beindította, spirituális, beavató funkcióval is bír. – válaszoltam, majd folytattam a megkezdett történetet.

Van Hoop egyre izgatottabbá vált, ahogy haladtam előre a történetek elbeszélésében. Már a poharát is letette a dohányzóasztalra és összekulcsolt kezekkel hátradőlt a karosszékben. Néha értetlenséget tükrözött az arca.

- Azt nem értem, hogy a mesterei miért nem adtak önnek is az elixírből? Nem lett volna sokkal egyszerűbb az ön beavatása?

- Nem, mert a jelenlegi világkorszakban már nincs erre szükség, hiszen minden egyéni, spirituális törekvőnek rendelkezésére áll az „égi elixír”. Erre kell rákapcsolódni. Néhány feltámasztandó Adeptusnál is csak a fizikai test gyors regenerációjához szükséges, mivel már nagyon régen vannak kómaszerű, mozdulatlan állapotban. Az előző korszak a Halak korszaka volt, az asztrális alkímia korszaka, de a Vízöntő már a mentális alkímiáé. Ezért is mondta Jézus, aki még Halak korszakának a megváltója volt, hogy:

„De majd eljön az Igazság Szelleme, ő majd elvezet benneteket a TELJES IGAZSÁGRA...”

- Ez a kinyilatkoztatás nem csak a halála utáni, közvetlen időszakra vonatkozott, hanem főleg a mostani világkorszakra. Az Igazság Szelleme a mi Isteni Önvalónk, az elménk szattvikus tisztaságú állaga és, ha figyelmünket valamilyen önismereti technika segítségével felé fordítjuk, akkor önként állunk be a belőle sugárzó, megváltó erejű Erő áramlásába. Ez az áramlás legmagasabb szinten a Kegyelem. Bagdadi mestereim csak az akadályokat távolították el az elmém tudattalan régióiból, és a még lekötött szunnyadó erőt aktivizálták. Amúgy ő nélkülük is lezajlott volna ez a folyamat, hiszen az idegrendszerem és elmém felszíni része már kellően megerősödött az előző évtizedek kitartó meditációinak köszönhetően. A küldetés közelsége miatt azonban egy kicsit felgyorsították a folyamatot és a láthatatlan kozmoszban aktivizálódott kos erő uránuszi rásegítését is kár lett volna kihagyni.

- Értem már. Gondolom az idegrendszer átalakulásának, megerősödésének fontos szerepe van a folyamatban. Nem lehetett véletlen, hogy az alkimisták is titokban tartották avatatlanok előtt az elixírt. – fűzte hozzá mondandóhoz Van Hoop

- Igen, nem volt az. Egy felkészületlen ember azonnal szörnyet halt volna a feszültségtől, ha meg nem, akkor pedig megőrül. Az elméjének a megtisztítatlan, tudattalan régióiból, vagy a környezet pszichikai-teréből, amivel ez a tudattalan rész is össze van kötve, olyan víziók merültek volna fel, amit egy avatatlan ember nem bír elviselni. Fizikálisan, morálisan és mentálisan is alkalmasnak kell lenni. Ez régen is így volt a hagyományos elixír használatakor, és most is így van a mentális alkímia korszakában, viszont ma már nincs szükség varázsporra a beavatáshoz, mert az Önvaló ereje végzi a műveletet.

A történetmeséléstől és a hosszú magyarázástól kiszáradt a szám, ezért belekortyoltam az italomba. Van Hoop is előrehajolt poharáért és még mielőtt ivott volna megjegyezte, hogy szerintem most is sokan szeretnék idő előtt hozzájutni az „égi elixírhez”, akárcsak anno az alkimisták csodaszeréhez. Ezért van a spiritualitás hosszú ösvényének annyi vadhajtása, a jógán át az ezotéria különböző, lebutított irányzatain keresztül. Persze óriási üzletté is vált ez a terület, rengeteg hamisítót jelent meg, értéktelen könyvek ezreit publikálják a témában, hétvégi, megvilágosodást ígérő meditációs tanfolyamok indulnak. Szélhámosok vadászterülete is lett a tömeg ezotéria, a spiritualitás és a legjobb esetben csak a pénztárcájuk tartalmával fizetnek az éretlen, megkülönböztetésre képtelen rajongók, de sokaknak a fizikai, mentális egészsége is rámehet egy helytelenül alkalmazott technikára. Elmesélte, hogy vannak ismerősei Hollandiában, akik még a családjukat, hivatásukat is feláldozták egy tévút oltárán, pedig az olyan spirituális út, ami nem állja ki a hétköznapi próbáját haszontalan.

- Igen, teljesen igaza van. – helyeseltem, majd megtoldottam egy érdekes példával az elhangzottakat. – Hallottam egy szélhámos német tanítóról, aki azt állítja a könyveiről, hogy már azoknak az olvasása is spirituális felébredéshez vezet. Az emberiség történelmében most, először emberek nagy száma érte el ezt a készenléti pontot. Jó mi? És teszi mindezt úgy, hogy az előadásaira csak nagyon drága belépővel lehet bejutni még azok után is, hogy dollármilliomossá lett könyvei

eladásból. Persze van igazság abban, hogy a hiteles, megvilágosodott mesterek, tanítók könyveinek transzformáló hatása van, de azok egyike sem volt business-guru és nem is tömegekhez szólnak a tanításaik. Az illető az üzleti siker érdekében még a középkori, keresztény misztikus, Eckhart mester nevére is átváltoztatta keresztnevét.

- Én is hallottam már róla, nagyon népszerű a fickó. Nálunk Hollandiában is szokott kisebb vagyonokért elvonulásokat tartani, minden könyvesboltban ott állnak a könyvei, CD-i, DVD-i. Az interneten is elő lehet fizetni a közvetítéseire. Nagy kufár az illető. – mondta kacagva Van Hoop.

- Végül is olyan nagy károkat nem tud okozni, legfeljebb hozzásegíti a tömegeket egy kis álmodozáshoz. – folytattam mosolyogva és töltöttem még a pezsgőből – Viszont, ha már felmerült a középkori alkímia és az elixír témája, akkor érdemes megemlíteni annak jelenkori és igen veszélyes eltorzulását, a narkotikumok és pszichedelikus szerektől remélt megvilágosodást.

- Na, erről én is tudnék mesélni. Nagyon divatos ez a tévhit manapság és sajnos Hollandiában is nagy keletje van az ilyen jellegű dolgoknak. Fiatal koromban velem is elhitették ennek a lehetőségét, de szerencsére egy pánikroham hamar kijózanított. – vette át újra a szót a hollandus, de az arcáról eltűnt a jókedv, ahogy felbukkant benne ez a kellemetlen emléktöredék.

- A tömegemberre jellemző, hogy azonnali, gyors eredményeket akar. Korszakunk egyik legotrombább vadhajtása a narkotikumok, pszichedelikus szerek által elérhető instant "spirituális" tapasztalat, felébredés ígérete. Sajnos a még kiforratlan fiatalok vannak a legnagyobb veszélyben, mert könnyen rávehetők ezekre az „utazásokra”, pedig az így elérhető „mennyei állapotok” csak hallucinációk, önbecsapások, utánzatok. A drogok, pszichedelikus szerek - legyen az növényi eredetű, mint a mexikói gombák, vagy az indiai hasis, vagy akár kémiai úton előállított, mint pl. az LSD - okozhatnak ugyan bepillantásokat, sugallatokat, de ezekért a végén súlyos árat kell fizetni. A belső degenerálódás, hanyatlás, romlás előbb vagy utóbb elkerülhetetlen.

- Sajnos én is találkoztam már több olyan esettel is, aminek belső széthullás lett a vége, de az öngyilkosság sem ritka. A pszichiátriák is tele vannak ezekkel az asztrális balesetet szenvedett emberekkel. – tette hozzá Van Hoop

- Nem véletlenül, hiszen ezek a szerek legyengítik a tudatosságot, kilyuggatják az aura védőburkolatát és a megnyílás során nemkívánatos asztrális entitásoknak engednek szabad utat, amik így a tudatosság középpontjába kerülve, hallucinációkon keresztül átvehetik az irányítást az egyén felett és bármilyen örületbe vagy szenvedélybe behajszolhatják. Sajnos ez a veszély fennáll még a helytelenül végzett spirituális praxisnál is. Csak a tudatosan irányított gyakorlatok hozhatnak eredményt a kellően felkészült és megtisztult egyén számára. – folytattam a horrorisztikus veszélyek felvázolását.

- Említette az imént az aurát. Ha már így eltávolodtunk az eredeti történettől, elmondaná végre, hogy pontosan mit is jelent az aura-röntgen?

- Hol is hagytam abba az 1001 éjszaka meséjét? – kérdeztem vissza viccelődve.

- A kozmikus óra állásának a hatásainál szakadt meg a fonál. – vágta rá izgatottan.

- Jó, de mielőtt kifejtem a röntgen lényegét, készítek néhány szendvicset és főzök egy teát. Önnek sem árt egy kis szünet, hogy érlelje az eddig hallottakat.

Mielőtt felálltam még teletöltöttem a poharát, majd átmentem a nappalival egy térben lévő konyhába. Amíg a szendvicseket készítettem Van Hoop is felállt és szemrevételezte a könyvespolcomon tartalmát, de mire visszaérkeztem a nagy, kerek réztálcával már újra az oroszláncörmös karosszékben ült. Délelőtt direkt lesétáltam a Fény utcai piacra, hogy jófajta magyar szalámit, paprikáskolbászt, és sajtot vásároljak némi zöldséggel, hogy majd legyen alapanyagom a magyaros szendvicsekhez. Mondjuk a sajtosnál a biztonság kedvéért inkább francia sajtot kértem, mert egy holland vendégnél nem mertem megkockáztatni a magyar fajtákat. Útközben még beugrottam a bevásárlóközpontba pezsgőért. Nagy sikert arattak a szendvicseim, Anthony nem győzte dicsérni őket. Már a teánál tartottunk, amikor újra hozzáfogtam a történet folytatásához, és az első beavatás elmesélése után rátértem az aura-röntgenre is.

- Szóval a mesterek finomhangolásainak köszönhetően megindult bennem a pszicho-energetikai átalakulás, ami a hotelben csúcsosodott ki a hegesztős élménnyel, de ez csak az első beavatás volt. Az elkövetkezendő napokban folytatódtak a szellemi tapasztalatok. Nagyon érzékenyvé váltam, az idegrendszerem is áttanszformálódott a spirituális energiától. Alapvetően a felfokozott, átalakult idegrendszeri működés az alapja az aura-röntgennek. Hiába működik radarként minden ember aurája, az mégsem képes a feltudat számára víziókká transzformálni a pszicho energetikai információkat. Ehhez persze kell az is, hogy a hipofízis és a tobozmirigy újra működésbe lendüljön.

- Gondolom akkor a hotelszobában felszabadult, szunnyadó erő - ami felszállt a fejébe - aktivizálta az okkult érzékszerveit. Azonnal tapasztalta a hatását? – kérdezte Van Hoop

- Nem, mivel nem tudtam még használni, de nem is gondoltam akkor erre. Épp elég volt elviselni a plusz idegrendszeri érzékenységet, amit feszültségként éltem meg az elején. Még szokatlan volt számomra az egész. Néha ugyan bevillant egy-két spontán vízió, de nem tudtam mire vélni. A valóságban az aura-röntgen egy komplex működés. Az ember aurája összekapcsolódik egy másik aurával és annak rezgését közvetíti az idegrendszeren át az okkult érzékszervekhez, de egy fél-éber, meditatív állapot is kell a víziókká alakított energia szemléletéhez. Akkor még fogalmam sem volt a használatáról. Erre majd később, a királýsírban tanítottak meg Abdallah-ék, de ahogy már említettem ez még csak az első szellemi beavatás volt és hátra volt még kettő.

A Szív kelyhe

„Az Isteni Önvaló a beavatás első alkalmával Fény formájában tárja fel magát a kereső előtt. Ezt követi a Szív kelyhének felfordítása”

Abban a pillanatban, amint elolvastam az álomkönyv lapján megjelenő üzenetet, a szívemben enyhe, apró szúrást éreztem, és olyan volt, mintha valami rög szétolvadt volna benne. A boldogságnak egy semmihez nem hasonlítható, megrendítő kiáradása öntött el. Ilyen hőfokú érzelmi intenzitást előzőleg még elképzelni sem tudtam. Zokogás örvénye rántott magával, ami az ébredés falához csapott és folytatódott azután is, hogy felültem az ágyban.

„Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak” – villant át bennem Jézus üzenetének mélyebb értelme. Az örömkönnnyek extázisát lassan felváltotta a belső, átható csend. Soha nem éreztem még a nyugalomnak ezt a mindent átölelő békeességét, ezt a vigasztaló Szeretetet, ami a Szív örökkévaló teréből árad. Felálltam, a fürdőszobába mentem és hideg vízben megmostam szemeimet. Annak ellenére, hogy csak pár órát aludtam, a tükörből visszatekintő arc annyira kisimult volt, hogy szinte idegennek tűnt. Az első Fénybeavatás okozta zaklatottság teljesen elmúlt, az érzelmeim kiegyenlítődték, miután mestereim a második beavatás, az álombeavatás során végleg „felfordították a szív kelyhét”. Már az előző évek során is előfordult, hogy néha, teljesen váratlanul minden előzmény nélkül rám tört a zokogás, és utána nagy nyugalom szállt meg. Ez a spirituális gyakorlatokból fakadó, belső változás következménye, a szeretet energiák re-orientációja. A Szúfik a „Szív kelyhének felfordítása”-ként utalnak rá, aminek csúcstényében mostanra én is részesülhettem. Egyre világosabbá vált értelmem előtt, hogy a szentkönyvekben kinyilatkoztatott tudás a magasabb, spirituális megélésekkel áll összefüggésben és nem a hétköznapi életre vonatkozik.

Budapest baksis

Az előző éjszaka megrendítő élményeitől átítatódva mentem le a szálloda éttermébe reggelizni, majd az étkezés után elindultam az Iraki Archeológia Intézetbe. Eszembe jutott taxis barátom Musztafa, ezért előkerestem névjegykártyáját és felhívtam. – Ó Sultan, jaj de jó, hogy hív, éppen a környéken járok. Tíz perc múlva ott vagyok, jöjjön ki a sugárútra, ahol a múltkor kiraktam! – lelkesedése a telefonon keresztül is átsütött. A sikátoros utcából kísértáltam a megbeszélt helyre. Már pezsgett a városi forgalom. Különböző márkájú és évjáratú autók tömött sorai szelték az utat, itt-ott megfűszerezve egy számárral, vagy emberi erővel vontatott kordéllyal. Ezek néha úgy fel vannak pakolva dobozokkal, zsákokkal, hogy szinte elképzelhetetlennek tűnik célbaérésük a bazárba. Olyan, mintha a teherhordók a bagdadi forgalom tűzpiros jellegzetességével, a duplaszintes emeletes buszok magasságával szeretnének rivalizálni. Mindig mosolyra fakaszt egy régi emlék a nyolcvanas évekből, amikor az egyik ilyen busz emeleti részén együtt utaztam egy beduin nővel, meg a két kecskéjével. Itt semmi nem lehetetlen. Aztán ott vannak a motorosok, meg a kerékpárosok a számtalan visszapillantó tükörrel és némelyikükön nem ritka a három utas látványa sem. Persze a bukósisak még nem jött divatba. Itt minden Allah kezében van, sajnos a közlekedési szabályok is. Talán ez alól csak a duda a kivétel, mert azt nyomják, ha kell, ha sem. Bámészkodásomból is Musztafa ritmikus túlkölése zökkentett ki, amint megállt mellettem a járdaszegélynél. Az öreg Toyota rádiójából a letekert ablakon át csak úgy süvített egy fűszeres, iraki dallam. Behuppantam az első ülésre és köszönés helyett csak mosolyogva ennyit kérdeztem – Faridah Mohammad Ali? – Musztafának fülig ért a szája, amikor meghallotta az éppen felcsendülő dal előadójának nevét. – Igen, igen, ő Faridah. Sultan! Jól felismerte a kedvenc iraki énekesnő hangját! Mindig feltekerem a hangerőt, ha őt hallom. – válaszolta boldogan, miközben hevesen megszorította a kezemet.

Jól eldiskuráltunk az úton, intenzíven érdeklődött bagdadi hogylétem felől, de én csak sablonválaszokat adtam. Az Archeológiai Intézet egy gyönyörű, pálmákkal szegélyezett utcából nyílt és egy szép park vette körül. Musztafa ragaszkodott hozzá, hogy megvár még annak ellenére is, hogy tájékoztattam az ügyintézés lassú menetéről. A bejárat melletti kapunál, a portaszolgálaton egy egyenruhás őr fogadott, akinek átadtam az Abdallah-tól kapott névjegykártyát. Fontoskodóan nézegette, még a szemüvegét is felrakta, majd elkérte az útleveletem, amit szintén akkurátusan átlapozott. Feltett néhány kérdést, aztán telefonált és miután lerakta a telefont közölte, hogy mehetek, már várnak. Mielőtt beléptem a kapun még hátrasandítottam Musztafára, de ő addigra már jóízűen szunyókált a hátradöntött ülésen. Az árnyékos parkban locsolók zizegtek, hogy zölden tartsák a pázsitot. Az épület bejáratánál szintén egy egyenruhás alak fogadott és eligazított. Az emeletre egy félköríves lépcsőn lehetett feljutni. A lépcső mentén a falakat nagy fekete-fehér képek díszítették egészen az emeleti folyosó végéig, ahonnan az iroda nyílt. Ezek a képek régi, ásatási jelenetek voltak, amiket egyenként is megsemmisítettem. Az egyik képen felismertem Gertrude Bell régészt, a „sivatag királynőjét”, aki a maga korában az egyik legbefolyásosabb nő volt a Közel-Keleten. Ahogy ott áll a sátra előtt, szerényen, összekulcsolt kezekkel, senki nem gondolná róla, hogy milyen nagy szerepet játszott az új iraki állam megalapításában. A kalandos életű hölgy, aki egyben író, felfedező és kém is volt még a híres Arábiai Lawrence-el is

megismerkedett 1915-ben Kairóban. Ennek a törékeny dámának a látványa mindig erőt adott, ha egy kicsit elcsüggedtem a munkám során. Még szinte le sem ültem az iroda előtti folyosón, meglepetésemre már nyílt is a barna, párnázott ajtó. Egy alacsony, bajuszos, kopaszodó férfi integetett és beinvitált, majd helyet kínált, elkérte az irataimat és érdeklődött, hogy kitől kaptam meg a névjegykártyáját. Abdallah nevét meghallva gyorsan felugrott, valami imaféleséget mormolt magában és az egyik fiókos szekrényből nyomtatványokat vett elő. Mialatt töltötte őket, néha felnézett a papírokból, méricskelt a szemüvege alól, majd miután befejezte, ártatlan hangon így szólt: - Tudja, a mostani állapotok miatt egy kicsit nehezkesebben megy az engedélyek kiadása. Lehet, hogy várnia kell pár hetet, amíg ezekre is rákerül a hivatalos pecsét.

A hanghordozásából egyből vettem a lapot és eszembe jutott Abdallah tanácsa is. Még az indulás előtt odakészítettem egy Budapestről szóló útikönyvet, amelynek közepén gondosan elhelyeztem egy könyvjelzőt és mellé egy ötven dolláros bankót. - Egy kis ajándék – mondtam neki mosolyogva mialatt átnyújtottam a könyvet. A tisztviselő kelletlenül nyúlt érte, látszott az arcán, hogy egy csomag datolyának is jobban örült volna, de amikor a megfelelő helyen kinyitotta egyből mosolyra fakadt. Az addigi hivatalos távolságtartás elillant és gyorsan beugrott neki Puskás és Hidegkúti neve is – Ó Budapest milyen gyönyörű város, és ez a borítón lévő kupolás épület olyan szép, akár egy nagy mecset! – majd a páncélszekrényből elővett egy pecsétet és ráütötte a papírok aljára. Öt perc múlva már Musztafát ébresztgettem a volán mögött, aki olyan hangosan horkolt, hogy szinte a rádió hangját is elnyomta. A visszaúton most én állítottam meg a taxit és meghívtam egy shawarmára, ami sehol világon nincs olyan ízletes, mint itt Irakban. A jól átsült, majd lefaragott birkahús darabokkal megtömik a számúnt, ami egy itteni kenyérfajta és jó sok friss zöldséget tesznek rá. Miután jóllakottan visszaültem a kocsiba, egy kicsit nehezebben ment a biztonsági öv becsatolása, amit Musztafa mindig olyan meglepett ábrázattal konstatált. Nincs hozzászokva ehhez a látványhoz és szerintem a hosszú pályafutása alatt csak én és a hozzám hasonló „hitetlenek” használták az övet Toyotájában. A sugárúton a szokásos helyen rakott ki, búcsút intettem neki és megkönnyebbülve mentem szállásomra. Jó érzés volt túllenni a hivatali procedúrán, ami a baksis segítségével köszönhetően könnyebben ment, mint vártam.

A „feketelyuk”

Az elmúlt négy nap alatt annyi minden történt velem, hogy szinte még fel sem tudtam fogni. Nem is szólva a beavatások következtében beállt belső átalakulásról. Tudatom háttérét áthatotta az állandó nyugalom, ami a felszínt is folyamatos kiegyensúlyozottság állapotában tartotta. A szobámban eldőlt az ágyon, a plafont bámultam és annak ellenére, hogy még koradélután volt, nem éreztem szükségét annak, hogy bármerre is menjek. Régebben a cselekvéskényszer rugója állandó mozgásban tartott, a szállásokra csak aludni jártam, de most elégedetten heverésztem. Így teltek el az egymást követve az órák, de nem érzékeltem az idő múlását. Kint már alkonyodott, a szoba félhomályban úszott és a napnyugtai műezsin finom szellője átölelte a környéket. Ebben a nyugalomban volt valami halvány előérzet, egy hangnélküli, hívogató suttogás szívem barlangjából, ami arra késztetett, hogy felálljak, behúzzam a függönyt és a falnak dőlve újra visszatelepedjek az ágyra lótuszülésben. Így ültem a csendben egyenesen, hátamat időnként visszaigazítva a falhoz, mivel a beavatások során feltámadt energia folyamatosan, enyhén előredöntötte felsőtestemet. Nem koncentráltam, vártam és hagytam, hogy minden magától történjen. Légzésem teljesen lelassult, gondolataim bárányfelhői szétfoszlottak a tiszta „Én vagyok” egén. A külvilágból egy nagyon halovány testérzet emlék nyújtott még egy utolsó kapaszkodót figyelmem számára, de ez már csak egy szalmaszál volt. Aztán a következő pillanatban lábaimból szép lassan elkezdett eltűnni a testtudat és egy energianyomás kíséretében, fokozatosan szűnt meg a nyakkal bezárólag. Már csak a fejemet éreztem, de ez sem tartott sokáig, mert hirtelen, mint egy buborék itt is elpattant a tudatosság. Egy totális ürességként éltem meg magam, az önmagában létező tiszta Űrré váltam, amiről levált minden bővítmény és forma. Nem tudom mennyi idő telhetett el így ebben az örökkévaló elme-óceánban, de az ürességgé válással még nem fejeződött be a folyamat. Egy ponton túl realizálódott, hogy még ezt az Űrt is szemléli valami. A realizáció után egy teljes megsemmisülési folyamat indult el, egy örvényszerű szétszóródás a semmibe, ahol már az ürességnek sincs helye. Itt megálltam. Ez az élmény még nem bírta kiteljesedni bennem, valami visszatartott, majd egy rázkódás után újra körém vetült fizikális jelmezem. Nem tudtam megmozdulni egy darabig. Teljesen le voltam taglózva a félelemtől a transzból való visszatérés után. Sok mindent megéltem már az eddigi életemben, kalandokat, veszélyeket, de ennek a „feketelyuk” élménynek a hatása mindent felülmúlt. Néhány perc elteltével szép lassan felálltam, levetköztem és óvatosan bebújtam hálózsákom alá. Mozdulatlanul, teljesen álommentesen aludtam reggelig.

Amikor nyolc körül kinyitottam a szememet, és felültem az ágyban, azonnal eszembe jutott a tegnapi transzélmény. Mi lehetett ez a megrendítő tapasztalat? Talán ez lenne az, amit a hindu hagyományban nirvikalpa szamádinak hívnak? Fokozatosan egyre több olvasmányemlék merült fel bennem és ezek alapján úgy tűnt, hogy ez az átélés bizony nem egy „fekete lyuk” volt, hanem a meditáció állapotának egyik legmagasabb fokozata. A következő meglepetés azután ért, hogy felkeltem, elhúztam a függönyt és kimentem az utcára néző erkélyre. Amint kiléptem a nappali világosságba, meglepődve tapasztaltam, hogy minden olyannak tűnik, mintha egy filmen látnám. Az elröppenő madarak, az égen a felhők, a sikátoros utcán sétáló emberek látványához társult egy valóságérzékletlenségi faktor. Mintha a teret kitöltő

üresség egy virtuális filmvászon lett volna és a benne felbukkanó alakzatok pedig rávetítések vagy inkább belevetítések, mint egy gigantikus hologram. A kontúrok, a fények is élesebbnek látszottak és hiába néztem rá valamire többször is, mindig olyan volt, mintha először pillantanám meg. Ahogy az erkély korlátjának dőlve, csodálkozva szemlélődtem, arra lettem figyelmes, hogy a szemközti teázó teraszáról egy fehér turbános alak integet. Azonnal felismertem Abdallah-át és visszaintegettem neki. Gyorsan lezuhanyoztam, felöltöztem és a teázóba siettem.

A sivatag békéje

Meglepetten tapasztaltam, hogy a recepció előtt elhaladva csak egy biccentésre futotta tőlem a köszönés helyett, mert nem jött ki hang a számon. A főbejáraton kilépve azonnal megpillantottam Abdallah-át, aki a terasz egyik sarkában komótosan vízpipázott. Csak némán kezet fogtunk, hiszen megszólalni még mindig nem tudtam. Láthatóan tisztában volt kényszerű állapotommal és miután helyet kínált, azonnal megnyugtató – Ne ijedjen meg ettől a jelenségtől, nemsokára elmúlik! – aztán intett a pincérfiúnak és kért nekem is egy teát majd így folytatta:

- Látom, hogy túlesett a harmadik beavatáson is. Egy pár napig érezni fogja az utóhatásokat, mert az idegrendszerének hozzá kell még szoknia a magasabb frekvenciájú áramlatokhoz.

- Akkor ez tényleg a nirvikalpa számádi volt. – gondoltam magamban, mialatt némán bólogattam a dervis mondataira.

- Igen az volt, a kevala nirvikalpa számádi. – válaszolt gondolatomra, majd így folytatta. – Ezen a szinten a tudatosság figyelme erőfeszítés nélkül, teljesen Önmagába fordul. A bővítmények, a test-elme komplexum leoldódik, a gondolkodás folyamata leáll, és az éberség fennmaradása mellett az ember átéli a tudat üresség természetét. Pontosan az a folyamat zajlik le, ami mindenkivel megtörténik éjszakánként az elalvás során, csak azzal a különbséggel, hogy az álom állapot kimarad. Az ember tudatosan átéli, ahogy a testérzet az alsó végtagoktól fölfelé fokozatosan megszűnik, majd egy pont után az ürességben találja magát, az egységtudatban. Ez a szattvikus tisztaságú elme, az Önvaló. A magasabb jelenléti erő miatt az éberség, az "eszmélet" megmarad, fenntartódik a frekvenciaváltásoknál, nem úgy, mint egy átlagos mély-alvásba merüléskor, ahol ez a folyamat öntudatlanul megy végbe.

- Értem, de annak ellenére, hogy korábban már olvastam róla, megrendített ez a vákuumba oldódás. – folytattam a gondolatkommunikációt, beletörődve beszédkésztségem átmeneti felfüggesztődésébe.

- Ez természetes, a gyakorlók többsége először visszaretten ettől az élménytől és idáig sem jut el, mint ön. Viszont ez még nem a végleges állapot, csak az üresség, az utolsóelőtti, de már az egységtudatú létélménye az elmének.

- Igen, az bennem is megélődött, hogy az Őrt is szemléli valami, de a Szemlélőbe már nem tudtam beleoldódni.

- Azért nem tudott, mert mentális hajlamai még nem semmisültek meg teljesen. Majd, ha ez is megtörténik, akkor beáll a végleges szahadzsa nirvikalpa számádi állapota és teljesen Azzá válik. A szahadzsa számádhi állapota töretlen, tevékenység vagy nem tevékenység, az ébrenlét vagy az alvás szintjeinek váltakozása már csak éberén felismert káprázat a Tudatban. Ehhez viszont át kell menni a teljes „megsemmisülésen”.

Közben megérkezett a tea és a fiú mellém is lerakott egy vízpipát. Csendben, pőfékelve ültünk egymás mellett és nagyon nagy nyugalmat éreztem. Egyáltalán nem hiányzott a szó. Bő tíz perc telt el így mialatt jöttek mentek a vendégek, néha

felmorajlott egy kis hangzavar, mivel az egyik polcon lévő televízió futballmérkőzést közvetített. A belső csenden ez mit sem változtatott, szemléletem továbbra sem mozdult ki a tanúság állapotából. Az arabok rajonganak a fociért és úgy pattannak fel egy helyzet láttán, mint nálunk a gyerekek a bábszínházban, amikor Vitéz Lászlónak szurkolnak.

Kisvártatva újra megszólalt Abdallah: - nagy cirkusz ez a futball és úgy lázba hozza az embereket, mintha az életükről lenne szó. A mai emberiség feláldozza az értékes figyelemenergiát a szórakozás oltárán és ezért zaklatottabb, mint valaha bármikor is a történelme során. Tudattalanul a boldogságot keresi a szórakozásban, pedig az így elszórt energia csak ideig-óráig pótolhatja az igazi örömet. A valódi boldogság útja a nyugalmon, a csenden át vezet és az önmagában nyugtatott, összegyűjtött figyelem az Ariadné fonál hozzá.

A dervis szavai önkéntelenül eszembe jutatták Jézus mondatát:

"Aki nincs velem ellenem van, s aki nem gyűjt velem, az szétszór"

- Igen, Jézus is pont erre utalt és különösen igaz ez a mostani, Vízöntő világkorszakra. Ennek az uránuszi korszaknak a technológiája egy olyan szintű információ áramlást tett lehetővé, amihez fogható az emberiség ismert történetében még nem volt. – reflektált gondolatomra, majd hozzátette:

- Ez a technológia annak ellenére, hogy rengeteg segítséget nyújt, könnyen válhat az Antikrisztus hírnökévé, aki a nagy „jelek és csodák” révén csak fokozza a káprázatot és még jobban szétszórja a figyelmet a rengeteg, felesleges információval, szenzációval.

Mialatt némán hallgattam szavait, elmélázva az elhangzott szimbólum mély igazságtartalmán, a vízpipákból felszálló füst úgy kapaszkodott össze, mint gondolathullámaink rezgése az éterben. Egy kis szünet és néhány korty tea után nosztalgiazni kezdett. A tekintete elrévedt a múltban, még imafűzére morzsolgatását is abbahagyta.

- Nekem szerencsém volt, mert beduin családban nőttem fel. A semmihez nem hasonlítható, békés, egyszerű, sivatagi életforma már a születésem pillanatától kezdve beoltott a csend szeretetével. Napközben nagyon keveset beszéltünk, csak a legszükségesebb dolgokról váltottunk szót szüleinkkel, nagyszüleinkkel, testvéreinkkel, vagy a törzs más tagjaival. A legemlékezetesebb pillanatok pedig az esti tábortűz körüli üldögélések voltak. Ez volt a mi egyetlen szórakozásunk. Ott ültünk órákon át némán, egy kiejtett szó nélkül és fölöttünk a káprázatos kozmoszkupola milliányi csillaga világított. Mindenkinek mosoly pihent az arcán, amit a rávetülő lángok tánca még derűsebbé tett. Nem volt szükség szavakra, mert az élő tűz, a csillagos ég, a természet közelsége az összetartozásnak egy olyan örök élményét idézte meg bennünk, ami csak ebben a testvéri hallgatásban tudott kiteljesedni. A sivatag békéje a zsigereinkig hatolt és örökre megtanított a csend aranyfedezetének értékére.

Abdallah minden kiejtett szavát megtöltötte ez a gyermekkorából átemelt csendélmény. A pincérfiú, aki éppen az üres csészéket szedte volna le a szomszéd

asztalról, mozdulatlanul állt és bámult maga elé a végtelenbe, de a többi vendégre is átragadhatott valami, mert néhány pillanatra megszűnt a hangzavar. Olyan csend lett, mintha a focimeccs helyett egy imám prédikációját közvetítették volna. Aztán felállt és búcsúzás előtt még ennyit mondott: - Pihenjen még egy pár napot, rázódjon vissza a rendes kerékvágásba, aztán indulunk Urba!

Tűz-háromszögek

Szinte szó szerint idéztem Van Hoopnak, Abdallah mágikus sorait a „sivatag békéjéről”, ami még így, közvetetten, angolul, az én ajkamon megzengetve is felidézte azt a csendtöltést, ami három évvel ezelőtt átjárta a teázót. Egy szent embernek nem csak a hallgatása, de kimondott szavai mögött is ott feszül az Örökkévalóság üzenete és, ha valaki azt ihletetten tudja tolmácsolni, akkor ő is átment és átad belőle egy töredéket. Némán ültünk egy darabig, mivel Anthony is egy érett lélek volt és lénye mélyén érezte, hogy csak a hallgatás talajában tudnak szárba szökkeni az elhangzott gondolatmagok.

Felálltam és szó nélkül újrátöltöttem a csészéket. Vendégem figyelme is kezdett visszatérni a mulandóság felszínéhez. Ő is felállt, az ablakhoz lépett és némán nézte egy darabig a koradélutáni fényben fürdőző János-hegyet, majd felém fordult és mosolyogva megjegyezte:

- Ön egy szerencsés ember, hiszen nincs szüksége karácsonyfára, mivel itt áll az ablaka előtt egy, tetején az Erzsébet-kilátó pedig nem is lehetne pazarabb csúcsdísz.

- Ő igen ez egy remek hasonlat, a hegyet körbeölelő erdőborítás fái pedig a tűlevelek. Nekem már tényleg nincs szükségem rá, csak néhány fenyőágot szoktam kirakni az illat miatt. Az emberek nem is sejtik, hogy amikor Karácsony este körbeállják a fát, valójában a fény újjászületését ünneplik a téli napforduló után. Ég felé mutató szimbólum ez, tűz-háromszög: a Szellem jelképe. Ezt üzeni a meditációban ülő ember alakja, de a szentélyek, piramisok formája is beavatáshoz köt meg erőket a láthatatlan kozmoszból. Az ókori egyiptomiak sem véletlenül adták a piramisnak a „pir-m-usz” nevet. Azt jelenti, hogy „kilépés a földből”. – pattantak ki belőlem a gondolatszikrák Van Hoop meglátásától.

- Igen, erről már olvastam. A piramisok, zikkurátok és ezek híján a hegyek hatásáról, ahová a megváltók, próféták mindig félrevonultak a végső átlényegülés előtt. Ezért volt jelentős szerepe Mózesnél a Sínai-hegynek, a Tábor-hegynek Jézusnál és a Mekkához közeli Hira-hegynek is, ahová a Próféta mindig elvonult. Sajnos Hollandiában nincsenek hegyek.

- A Tibeti-fennsíkról meg ne is beszéljünk, de higgye el én sem véletlenül választottam Budapest hegyvidéki, budai oldalát lakhelyemnek. Az Alföldön eltöltött, fiatalkori évek után azonnal éreztem belső munkámban a jótékony hatást.

Tibet európai hősnői

Újra helyet foglaltunk teáink mellet és tovább szőttem a szót:

- De visszatérve Tibetre, a szokatlan hegyvidéki magasság még a mágikus gyakorlatokra is jótékony hatással van, sokszorosára felerősíti azokat. Olvastam Alexandra David-Neel beszámolóját, akit egy alkalommal – amikor kemény megpróbáltatások közepette koldusasszonyként vándorolt örökbefogadott fiával – útonállók támadtak meg. A Bön-misztérium beavatottja volt és nagy hangon elkezdte az egyik misztikus átokformulát mondani, aminek hatására a helyi útonállók azonnal visszaadták pénzét és elmenekültek. Elmondása szerint legkülönösebb az egészben a felidézett okkult hatás volt, amit a mágikus szavak váltottak ki. Az átokmantrák egy sötét, szinte tapintható atmoszférát teremtettek és ez a nyomasztó massa óriási feszültséggel telítve a légkört, körbevette a csoportot. Még maga az asszony is úgy érezte, hogy a borzalom küszöbére lépett és egy elemi csapás, villám, kőomlás vagy tornádó bármely pillanatban lesújthat.

- Érdekes, amit mond. Közvetlenül az ideutazásom előtti napokban olvastam egy angol utazó jegyzeteit, amiben megemlíti egy másik európai hölgyet, Helena Petrovna Blavatskyt, aki szintén megjárta Tibetet.

- Ó, Madame Blavatsky a Teozófiai Társaság megalapítója. – kiáltottam. Ki ne hallott volna már róla? Őszintén szólva nincs túl jó véleményem a Teozófiáról, főleg azok után, hogy a fiatal Krishnamurtiból valami messiásféleséget akartak faragni. Tanításait csak futólag ismerem, de nem győztek meg maradéktalanul. Az alapján, amennyit megismertem belőle, nekem szinkretizmusnak tűnik.

- Én is pontosan így voltam vele, – bólogatott Anthony – ameddig nem olvastam az angol utazó érdekes beszámolóját a hölgy életéről. Számomra különösen fontos és szimbolikus volt ez a történet, főleg úgy, hogy közvetlenül az ideutazásom előtt futottam bele. Üzenetértéket, szinkronicitást láttam benne arra, hogy jó úton járok az arany Buddhával kapcsolatban.

- Na, erre nagyon kíváncsi vagyok, felcsigázta az érdeklődésemet. – feleltem.

Egy kis torokköszörülés után Van Hoop belevágott egy módfelett érdekes történetbe, amiről még soha nem hallottam azelőtt. Az angol utazó Kambodzsában az Angkorvat templom-együttesnél találkozott egy öreg buddhista szerzetessel, aki mesélt neki Blavatsky-ról és a valaha ott élt Adeptusokról. Ezek az Adeptusok hétszáz évvel ezelőtt visszahúzódtak és Tibetbe emigráltak azután, hogy hanyatlani kezdett a Kambodzsai Khmer birodalom. Helena még lány korában, miután elmenekült férjétől, véletlenül találkozott egy csoport orosz buddhista kalmükkal, akik éppen Tibetbe tartottak és zarándokúton voltak a Dalai Lámához. Csatlakozott a karavánhoz. Volt közöttük is egy Adeptus, aki a védelmébe vette, gondját viselte és elvitte magával Lhasszába, ahol beavatták a titkos hagyományokba. Miután meglátogatta Tibet különböző részeit és Indiát, elküldték Angkorba, hogy ott folytassa a tanulmányait és az ottani templomokban szerezzen bizonyos meditációs kontaktust. Ebben az időben Nyugaton még egyáltalán nem tudtak az angkori romok létezéséről. Helena roppant nagy nehézségek árán verekedte át magát a sűrű dzsungelen mire odaért, de bátran elviselt minden kényelmetlenséget és egy mester tanítványa lett. Mielőtt tanítója

meghalt, meghagyta neki, hogy mutassa be elemi szinten a nyugati emberek számára a titkos hagyományokat, de azt megtiltotta, hogy kiadja a nevét. Ezek után ment Amerikába és megalapította a Teozófiai Társaságot. Valójában sokkal többet tudott a tanításokról, mint amennyit felfedett és mindig óvatos volt, nehogy túl sokat mondjon. Az általa alapított társaság óriási szolgálatot tett a fehér emberek számára azzal, hogy felnyitotta szemüket Kelet igazságaira. Az öreg szerzetes elmondta még az utazónak, hogy a misszió mára már elerőtlenedett, a feladatát betöltötte. Ez 1939-ben volt és onnantól már egy új instrumentum fogja átvenni a munkát, ami jobban elő van készítve és egy magasabb kinyilatkoztatást fog adni a világnak, de ennek a kezdete észrevétlen lesz, nagy csendben fog történni. Majd beszélt még a 108-as szám jelentőségéről. 108 éve született Blavatsky, 108 lépés van a Nirvána útján, a 108-at tartják a legszentebb számnak a Himalájában élő jógik és a 108-as szám legmagasabb értelemben, kabbalisztikusan kapcsolódik az 1939-es évvel. Viszont a legfontosabb az, hogy az Adeptusok ebben az évben, hétszáz év után örökre elhagyják Tibetet is. Az ország elveszítette az értékét szemükben, mivel izolációja rohamosan meg fog szűnni.

Elismerően bólogattam a hallottaktól és megjegyeztem, hogy ezek a nők tényleg felbecsülhetetlen szolgálatot tettek az emberiség számára. Felvetődött bennem néhány gondolat, de még mielőtt újra megszólaltam volna Anthony közbevágott:

- Van még abból a jófajta pezsgőből?

A farkába harapó kígyó

A hűtőhöz mentem, kivettem a pezsgőt és töltöttem a poharakba. Közben a tudattalanom határmezsgyéjén motoszkált egy halvány érzet az 1939-es évszámmal kapcsolatban. Úgy rémlett, mintha valahol már találkoztam volna vele az olvasmányaim során, és az is derengett, hogy volt egy „adeptusi” szál abban a történetben is. Van Hoop jóízűen kortyolgatta italát miután koccintottunk, de volt egy olyan érzésem, hogy valami fontosat nem mondott még el.

- Szóval az ön Adeptusa is végleg elhagyta Tibetet néhány évvel ezelőtt, most Magyarországon van és nekünk dolgunk lesz vele. – szólaltam meg újra. Amint kiejtettem a Magyarország nevet, újra felvillant bennem a sejtelem az adeptusi emlékszálal kapcsolatban, de gyorsan elillant az emlékérzet.

- Igen, így van. Nagyon megnyugtató számomra, hogy ilyen jól alakult minden. Ahogyan már korábban is említettem, intuícióm a publikációja végén található Brunton idézet kapcsolta be. Viszont a szinkronicitás kígyója akkor harapott a farkába végleg, amikor az ideutazás előtt belefutottam abba a bizonyos 1939-es jegyzetbe. Ez végleg meggyőzött és nem csak a tartalma miatt. – mondta titokzatosan.

- Az tény, hogy jócskán van hasonlóság az ön Buddhájának sorsa és az utazó 39-es jegyzete között, a könyvvel való találkozás pedig nem lehetett volna időszerűbb. A sorsszövő párkák direkter üzenetet nem is küldhettek volna, viszont értelmezhetette volna úgy is a sorokat, hogy az Adeptusok 1939-ben végleg elhagyták Tibetet, ezért nem biztos, hogy jó úton jár. – akadémizáltam még annak ellenére is, hogy már láttam az arany Buddha tartalmát. Aztán hirtelen felpattant bennem egy kérdés:

- Anthony! Ki volt az a bizonyos utazó?

Van Hoop összecsapta tenyereit és hangosan felnevetett, majd így szólt:

- Na végre, azt hittem már, hogy soha nem fog rákérdezni! Alig bírtam magamban tartani, de szándékosan nem árultam el a nevét, mert kíváncsi voltam, hogy rájön-e magától.

- Csak nem...?

- De, Brunton volt az a bizonyos utazó, aki Angkorban találkozott azzal az öreg buddhista szerzetessel. Ez a történet a halála utáni könyv alakban is megjelentetett jegyzetfüzeteiben van benne. Nem mai darab. Még szerencse, hogy „véletlenül” betértem egy amszterdami sikátor antikváriumába. Utazás előtt szerettem volna venni egy új Budapest útikönyvet, de nem néztem a bolt feliratát, csak annyit láttam, hogy könyvek vannak a kirakatban. Úgy voltam vele, ha már ott vagyok, szétnézek, hátha találok valamit. Végül is egy használt könyvvel jobban járok, mivel abban lehetnek jelölések, hasznos megjegyzések. Az eladó mondta, hogy a B betűsöknél keressem. Amint kihúztam a polcra egy könyvet, lepottyant eléem a földre Brunton egyik jegyzetfüzete a tizenhatból, és láss csodát pont ennél a fejezetnél nyílt ki. Képzelteri, hogy mit éreztem az első olvasásnál. Még szerencse, hogy nem Miskolc Magyarország fővárosa.

- Hú, ezzel az előzménnyel tényleg farkába harapott az a bizonyos kígyó. – mondtam rácsodálkozva – Sajnos nálunk ezeket a jegyzeteket nem adták ki de, ha jól belegondolok, Az Önvaló Bölcsessége előszavában is utalt az író egy ázsiai filozófus személyére, akivel kambodzsai útján találkozott a „fenséges Angkor elhagyott szent helyei között”. A láma személyes instrukciói adták a kezébe azt az újabb Ariadné fonalat, amely az addig bejárt metafizikai labirintuson tovább vezette és kutatásait kiszélesítette. Ez alapján dolgozta ki a mentalizmus elméletét, aminek hátterében az összes ázsiai tradíció megtalálható, de sallangmentes, megtisztított formában. Így már a modern kor embere számára is érthető.

- Na, ezt meg én nem ismerem. – húzta fel szemöldökét Van Hoop.

- Az interneten is megtalálja angolul, nekem csak magyar nyelvű példányom van. – és már álltam is fel, hogy megmutassam neki a könyvet. Ahogy ott fürkésztem a polcot, megakadt a szemem a Vörös Oroszlánon. – Hát persze, a Vörös Oroszlánban az Adam Cadmon fejezet ír egy Adeptus Magyarországi látogatásáról, a kérdés már csak az, hogy stimmel-e az évszám? – gördültek fel bennem a gondolatok.

Leemeltem a regényt, visszaültem a helyemre, és mintha Van Hoop ott sem lett volna izgatottan fellapoztam a fejezetet. Gyorsan átfutottam az oldalakat és beigazolódt, hogy a tudattalan sejtésem helyes. A tizenötödik oldalon ott állt: az Adeptus pontosan 1939 júliusában költözött Tibetből Európába, azon belül is Lublinba, valamint le volt írva egy Leányfalun tett látogatása. Vendégem közben kíváncsian szemlélte tevékenységemet és rákérdezett: - Ez lenne Az Önvaló Bölcsessége?

- Nem, nem, ez a The Red Lion. – válaszoltam neki és lelkesen avattam be a könyvvvel kapcsolatos megérzésembe, ami beigazolódtást nyert és tökéletes összefüggésben állt az általa elmondottakkal.

- Jól van, de ez csak egy regény, egy fikció és az írói fantázia terméke. Lehet, hogy alkotója is olvasott erről a témáról valahol. – akadékoskodott.

- Az tény, hogy ez egy misztikus mű, de Szepes Mária írónő, A Vörös Oroszlánt pontosan 1939-ben kezdte el írni. Honnan és kitől tudhatott erről a titkos Tibeti kivándorlásról?

- Ez szinte hihetetlen, ennyi véletlen egybeesés kizárt. – mondta hűledezve, majd így folytatta – Nem gondoltam volna, hogy a jegyzetfüzetes meglepetésem újabb szinkronicitással fog szolgálni. Még szerencse, hogy eszébe jutott ez a részlet a Vörös Oroszlánból, mert így még teljesebb a kép, de amúgy meg, ha nem, akkor biztos leesik a polcra ez is. Remek ez a „véletlen” összefüggések sorozatával megtűzdelt délután.

Meséltem még neki a varázslatos, ezoterikus regényről és az írónőről is, aki szintén oroszánrészt vállalt munkásságával a hiteles spiritualitás megismertetésében. Figyelmesen hallgatta szavaimat a Vörös Oroszlán lényegéről. Elmagyaráztam neki, hogy ez egy páratlan beavató mű, amelynek cselekménysora az alkímia történetét és a keleti filozófia legmélyebb kulcsait rejt magában, és minél többször olvassa az ember, annál több pszicho-archeológiai réteget talál benne. A nap már eltűnt a

karácsonyfa mögött, kezdett sötétedni. Felkapcsoltam a villanyt és a dohányzóasztalon megnyújtottam néhány füstölőt, majd folytattam az iraki történetet.

A determináció zárlata

Megfogadtam Abdallah tanácsát és az elkövetkezendő napokat pihenéssel töltöttem. Az Irakba érkezésem óta eltelt rövid idő alatt, gyökeres fordulatot vett belső transzmutációm, aminek az utórezgései még tartottak. A hotelszobát nem hagytam el, csak reggelizi jártam le az étterembe. Pihentem egész nap, aludtam, meditáltam vagy a laptopomon lévő könyveket olvastam. Amennyire csak tudtam kirekesztettem a külvilágot. Az egyik reggeli alkalmával leült velem szembe egy középkorú indiai hölgy. Megörültem a társaságának, hiszen már napok óta nem tudtam szólni senkihez. Örömmel tapasztaltam, hogy beszédképességem is helyreállt. Miután bemutatkoztunk egymásnak, elmesélte, hogy orvosként dolgozik Bászrában és városnézésre jött fel Bagdadba. Elmondtam neki, hogy archeológus vagyok és azt is, hogy a héten utazom Urba a királysírok további feltárásának előkészítésére. Felcsillant szeme a hallottaktól és megjegyezte, hogy szabadidejében asztrológiával foglalkozik, de nem csak a hindu asztrológia érdeki, hanem az ókori Közel és Közép – Keleté is, amit annak idején Urban magas szinten műveltek.

- Sajnos napjainkra az asztrológia is a jósolgatás szintjére süllyedt, pusztán analitikussá vált. A közép-kortól számítva geocentrikus lett és már nem sok köze van az atlantiszi-káldeai-egyiptomi, kozmocentrikus megközelítéshez, ahol a beavatott asztrológusok még meditációba merülve szintetizálták az erők sugárzását és a mélyebb kozmikus törvényszerűségeket. A képleteket mandalaként szemléltek.

- Nagyon érdekes, amit mond. – válaszolta Indira, majd hozzátette – Sajnos a jóslás, jósolgatás nagy üzletté vált, pedig az égvilágon semmi értelme, hiszen a földi létezés a determináció törvénye alatt áll. Volt egy mesterem Indiában, Lucknowban, aki elmesélt nekünk egy történetet. A fia tenyérjós szeretett volna lenni, ezért elvitte egy hiteles, beavatott emberhez. Azt mondta neki a fiáról, hogy az utcán talált rá, árva gyerek és szeretne találni neki egy rendes állást valamelyik helyi hotelban. Kikérte véleményét az ötletéről. A jós belenézett a fiú tenyerébe és azt válaszolta, hogy a fiú nem árva, mivel az apja még él, egy megvilágosodott mester és itt van valahol a környéken. Még azt is közölte velük, hogy az apa mikor fog meghalni. Persze a mester nekünk nem árulta el a pontos dátumot, de miután meghalt, én kíváncsiságból rákérdeztem a fiúnál. Surendra megerősítette az időpontot és még azt is elmondta, hogy az apja így akarta elvenni a kedvét ettől a hivatástól. Látnia kellett azt, hogy ehhez beavatott Látónak kell lenni és nem tekinthet be a lepel mögé egy átlagember: erre születni kell.

- Ez pontosan így van. Manapság már úton-útfélen tanfolyamokat tartanak, bárki elmehet rájuk, ha van pénze. Persze ezek a tanfolyamok meglehetősen kétes értékűek, színvonalatlanok, az ősi beavatási technikákhoz nem sok közük van. Az innen kikerülő asztrológusok, tarot jósok, kártyavetők mindenféle, csip-csup, hétköznapi dologban jósolgatnak, és a szabad akarat téveszméjében vergődők elhisznek nekik mindent. A hiteles tanítások, tanítók soha nem beszéltek szabad akaratról, mert Szabadság csak vertikálisan van a Szellem irányába, a földi sors elkerülhetetlen, bármi is legyen az.

- A mesterem is pontosan ezt tanította. A sors, az életünk hajszálnyira kiszámított. – helyeselt Indira.

Miután befejeztük reggelinket még beszélgettünk egy kicsit. Érdeklődött Magyarországról és megadta bászrai címét is, hogy, ha arra járok, látogassam meg mindenképpen. A férje, aki tanár egy ottani, indiai iskolában, örülni fog, mert őt is érdeklik a spirituális témák és az ókori archeológia.

Indulás Urba

Szobám ajtaját kinyitva egy borítékot találtam, amit a recepciós csúsztatott be mialatt reggeliztem. Benne egy papírdarabkán csak ennyi állt:

„Sultan! Este hat órákor legyen a központi pályaudvaron! Ahmeddel a főbejáratnál fogjuk várni. Abdallah”

Aznap már csak tébláboltam, nem nagyon tudtam kezdeni magammal semmit. Időtöltés gyanánt kiugrottam még a közeli kisboltba és vettem szendvicsnek valót, de már alig vártam, hogy jöjjön értem Musztafa. A szokásos helyen vett fel és pontban hatkor már búcsút is intettem neki az állomás előtt. Mestereim már vártak a pályaudvar főbejáratnál és amint megpillantottak, Abdallah elkezdett integetni a kezében lévő jegyekkel. Bahar-on ugyanaz a fekete, viseltes öltöny volt, mint amiben először találkoztam vele, kezében egy ósdi, csatos bőrkoffert tartott, amit még egy megfakult Mekka felirat is díszített. Abdallah viselete sem sokat változott, talán csak annyiban, hogy szürke ingruhája most ráerőltetett egy hetvenes éveket idéző, sötétkék zakót és egy katonai hátizsák lógott az egyik vállán. A derűs üdvözlést követően a peronhoz sétáltunk, ahol már javában folyt a felszállás. Az első vágányon húzódó, zöld vonatkígyó minden éjszaka végigsiklik a Bagdad-Bászra útvonalon. Felszálltunk a harmadik kocsiba, ami már félig tele volt és kerestünk három szabad helyet. Abdallah és én felraktuk hátizsákjainkat a csomagtartóba, de Baharon látszott, hogy vacillál még, nem szívesen adja ki kezéből a koffert. Először felrakta, majd levette és lerakta a fejtámlás bőrülés mellé a padlóra, aztán miután leült, felvette az ölébe, de egy kis idő múlva áttette a melléte lévő üres ülésre. Észrevette rajtam, hogy értetlenkedve figyelem tevékenységét, ezért felém hajolt és halkán megszúgta: „A kofferban van a Korán és ezért...”. Ennek ellenére egy halvány érzés azt súgta, hogy talán más oka is lehet ennek a gondos pakolászásnak. Eszembe jutott Ahmedről az egyik indiai bölcs tanítása. Ő az állandóan a gondjaival foglalkozó embert egy olyan utashoz hasonlította, aki egész idő alatt kezében szorongatja csomagját, ahelyett, hogy letenné a padlóra vagy feltenné a csomagtartóba. Felesleges aggódni, ha a vonat őt elviszi, akkor a csomagot is elfogja. Így működik a Gondviselés, a magasabb isteni hatalom. Aztán megszólalt Abdallah: - Inkább a vonat mellet döntöttünk, mert, ha kocsival mennénk, akkor számtalan ellenőrző pontnál kéne megállni és soha nem érnénk Nassiriyába.

A mozdonykürt 6.25-kor leadta az utolsó beszállás előtti figyelmeztetést, majd 5 perc múlva elindultunk. A többi utas is kényelembe helyezte magát és beindult a társalgás. Fekete abayát viselő nőkből, munkából hazautazó férfiakkól, diákokból, sivalkodó vagy már éppen az anyjuk ölében alvó gyerekekből állt az utazóközönség. Egy nem helybéli utazó számára könnyen úgy tűnhetett volna, hogy itt mindenki ismeri egymást, mivel ez a közvetlenség nyugaton már ismeretlen. Ahmed és Abdallah is azonnal szóba elegyedett a szomszédos ülések utasaival, én meg élvezettel hallgattam a bagdadi és a dél-iraki dialektus keveredését. Mire elhagytuk a fővárost, a vonat már teljes sebességgel robogott a sivatagon át dél felé.

A mekkai útitárs

Komótosan vánszorogtak az órák a keleti éjben, és a szerelvény mögött hagyott mérföldek növekedésével egyenes arányban csökkent a zsibongás. A gyermekek már jóízűen aludtak, de a felnőttek közül is egyre többen billentek át a szendergésbe. Kísérőim sem társalogtak már, és a mellettem ülő Abdallah felől is néha apró horkanások hallatszottak. Ilyenkor a kezében lévő imafüzér megállt egy pillanatra, jelezvén, hogy tulajdonosát is elkábította a kerekék monoton csattogása. Persze azt is tudtam, hogy nála ez csak látszat, mert a dervis éberségét már nem korlátozzák a valósághatárok közötti sorompók, figyelme teljes kört fog át és csak teste engedelmeskedik a természet törvényének. Bahar nem aludt, nagy fekete szemei nyitva voltak és pislogás nélkül, révetegen nézett maga elé, mialatt bal kezét a mellette lévő kofferen nyugtatta. Érdekes látványt nyújtott ez a vézna könyvtáros, és valami azt súgta bennem, hogy az átható erejű szempár látszólagos semmibe révedése mögött a tudatosság nem váltott frekvenciát. Úgy tűnt, mintha az időszalag egy múltbéli állomásán időzne. Nem tudtam levenni róla a szemem, pillantásom mindig visszatért hozzá és az áhítattól átítatott arc, és a csontos, kofferen nyugvó kéz látványa között ingázott. Az ablak előtt elsuhanó sötétség sem segített figyelmem elterelésében.

- Úgy látom, hogy nagyon megragadta képzeletét ez a viharvert bőrönd. – szólalt meg hirtelen, amikor tekintetem újra a kofferen nyugvó kezén időzött. Meglepetten néztem rá a váratlan kijelentés hatására és még mielőtt egy szót is tudtam volna szólni így folytatta:

- Lassan már ötven éve, hogy minden utamra elkísér és állandó útitársam. Apámtól kaptam ajándékba az első mekkai zarándoklat előtt. A mára már megkopott Mekka feliratú matricát is azon az úton ragasztottam rá. Nem utazom nélküle sehová, mert még mindig magában hordozza a szent város rezgését, és ha megérintem, azonnal fel tudom idézni lelki szemeim előtt a pillanatokat, amiket azon a csodálatos zarándoklaton átéltem.

- Ó Mekka al-mukarramah. – sóhajtott fel áhítatosan a mellettem ülő Abdallah, annak ellenére, hogy Bahar elbeszélése alatt végig horkolt. – Ahmed, magyarázza el Sultannak a Kába szimbológiáját!

- Hogyne, mindenképpen elmagyarázom, főleg azért is, mert Urba megyünk, ahonnan Ábrahám próféta, arab nevén Ibrahim is származik és ő volt az, aki a szentélyt a jelenlegi formájában építette. Nyugaton sokak számára a Kába csak a szentély délkeleti sarkába beépített követ jelenti, ami tényleg egy nagyon fontos és szent relikvia, de legalább annyira fontos maga az épület is, ami a Háram mecset udvarán áll.

- Igen, ez tényleg így van, mert a Kába szó hallatán mindenki csak a fekete köre asszociál nálunk. – fűztem hozzá Bahar magyarázatához.

- Szóval a Kába kocka formájú épületét a hagyomány szerint Ábrahám és fia, Iszmail építették újra. A Ház már Ádám idejében is állt, de az özönvízkor Isten akaratából felemelkedett és csak az alapja maradt meg. Később minden próféta elzarándokolt

ide, de nem találták. Ábrahám volt az, akinek Isten megmutatta a pontos helyet és megparancsolta az újraépítést. Ez volt az első mecset a Földön.

- Igen, erről már én is olvastam. – feleltem.

- De a legfontosabb, amiről nem olvashatott sehol, az az eredeti konstrukció szimbólumüzenete. A Kába kockaépületén belül, a három oszlop közé tizenkét ezüstlámpa volt felfüggesztve, középen egy tizenharmadikkal. A három oszlop a Szent Háromságot: az Atyát, a Fiút és a Szent Szellemet jelképezi. Más néven az Elmét, a manifesztálatlan Abszolút Istenséget, aztán a Világ Elmét, a már manifesztálódott Teremtő Istent és vele egylényegű sugarát, a szívünkben élő Isteni Önvalót. A tizenkét lámpa nem más, mint a tizenkét állatövi jegy, amelyik a Nap körül kering. Az épületen nincsenek ablakok és eredetileg csak egy hétfokú létrán lehetett feljutni a hét láb magasan lévő ajtóhoz. A Kábát a muszlimok Isten Házának tekintik, ami nem más, mint maga az ember.

- Nagyon egyértelmű ez a szimbólum. – vette át a fonalat Abdallah, majd így folytatta – A kocka az anyag, az emberi test, ami az Isteni Énnek, Önvalónak lakhelye. Ő működtet és mozgat minket az isteni erőkön keresztül és általa kapcsolódunk a Teremtő Istenhez és az Abszolút Istenséghez.

Eltűnődtem a hallottakon és egyre világosabbá vált előttem, hogy a muszlim és keresztény vallás gyökere azonos, a legmagasabb lényeket tekintve semmi különbség nincs közöttük.

Még szinte el sem hangzottak a tanítások, amikor a vonat lassítani kezdett Diwaniyah-nál. Előtte is megálltunk egy két kisebb megállónál, ahol már páran leszálltak, de az első komolyabb vasútállomás itt volt. Többen is szedelőzködni kezdtek és a kocsik majdnem félig kiürültek. Körülbelül öt órája indultunk el és még úgy három órára lehattunk Nassiriyától. Már csak egy nagyobb állomás volt a cél, Samawahnál, amelynek közelében az ősi sumér város, Uruk romjai találhatók. Egy kicsit felálltunk mi is, átmozgattuk elgémberedett végtagjainkat és előszedtünk egy kis elemózsiát. Elaludtam a falatozás után, közben a szerelvény is újra nekilódult, és mire Abdallah vállveregetésétől magamhoz tértem már Nassiriyában voltunk.

A királysírban

Az állomáson várt ránk a Hammurapi Hotel kisbusza. Gyorsan átszeltük az alvó negyedeket és a városba érkezés után húsz perccel már a Nílus utcában lévő szállásunknál voltunk. Az útlevelemben álló magyar név láthatóan zavarba hozta a recepcióst, főleg úgy, hogy társaim Sultannak szólítottak. Rá is kérdezett angolul a nemzetiségemre, de én arabul válaszoltam rá: „áni madzsari” – amitől még tanácstalanabb lett, de inkább bólogatott, hogy leplezze értetlenségét. Bejelentkezés után elfoglaltuk szobáinkat és csak másnap reggel, a hotel éttermében találkoztunk újra. Mire leértem a reggelihez, Abdallah és Ahmed már a teát kortyolgatta. Frissen, kipihenten csatlakoztam hozzájuk és mialatt falatoztam, felvázolták a következő lépéseket.

Dél előtt a helyi önkormányzatnál bemutattam az ásatási engedélyeket, és kiállították számunkra a hivatalos, belépésre jogosító papírokat. Ezután a bazárba mentünk és vásároltunk néhány szerszámot és viharlámpát a munkához. Beszereztünk még egy hosszú, fehér ingruhát, egy fekete fehér kockás kendőt és bőrpapucsot is, valamint szárított datolyát az egyik datolyaárustól. Már kora délután volt és szerettem volna még enni valamit indulás előtt, de Bahar közölte, hogy ma már nem ehetünk többet, csak vizet fogyaszthatunk. Azért volt erre szükség, hogy a belső érzékelésünk még intenzívebbé váljék napnyugtáig. A szálloda sofőrje vitt ki minket a romokhoz és miután a kapunál a fegyveres őrök rendben találták a papírokat és csomagjainkat, bebocsátást nyertünk az ásatás területére. Abdallah és Bahar is a segédmunkához megfelelően öltözött. Egyszerű, kicsit kopottas ingruhát viseltek, én pedig a szokásos, strapabíró, katonai ruházatot vettem fel, amit terepmunka során szoktam hordani.

Gyönyörű napsütéses idő volt és a zikkurat látványa most is ugyanolyan elragadtatással töltött el, mint hajdanán, amikor először pillantottam meg 2003-ban. Szerencsére a háború nem tett kárt benne. Még mielőtt teljesen belefeledkezhettem volna az újratalálkozás mámorába és feltörő emlékeim áramlatába, Abdallah sürgető szavai visszabillenttek a jelenbe.

- Sultan, menjünk arra a területre, ahol 2003-ban félbeszakadt az ásatás!

- Rendben, kövessenek! – válaszoltam és kezemben a szerszámokkal elindultam a templomépületek irányába. A királysírok közvetlenül a templomok mellett, a központnál találhatók. Ezeket a sírokat kőből, kötörmeléből és téglából építették egy nagy gödör alá. Olyanok, mint valami földalatti lakóházak. Emlékeztem rá, hogy egy ilyen lakóházszerű sír alsó szintjén dolgoztunk utoljára. Hamar megtaláltam a jellegzetes háromszög alakú lejáratot, főleg azért is, mert annak idején fényképeket is készítettem róla. Szerettem fényképezni az ősi területeken, főleg azért, mert egy angol utazó beszámolt az egyik luxori útja során készült fotóról, amin az előhívás után ókori főpapok halvány, szellemszerű alakjai voltak felfedezhetőek. Amikor legutoljára itt jártam még nem is sejthettem, hogy ez alatt a kriptá alatt egy hús-vér Adeptus „nyugszik”. Meggyújtottam a viharlámpákat és leereszkedtünk a lépcsőn a titkos mauzóleumba. Itt ott sivatagi gyíkok surranása hallatszott a kőpadlón. A szerszámokat egyelőre fent hagytuk, csak Bahar szorongatta bőrröndjét, amit eddig csak egyszer adott ki a kezéből a kapunál. Az ellenőrzés során átadta nekem, így

abba nem néztek bele. A terem nagyobb volt, mint amilyenre emlékeztem és arra gondoltam, hogy nagy munka lesz a padlózat teljes felbontása. Mire a végére értem a gondolatmenetnek, Abdallah már reagált is:

- Nem kell feltörni az egészet csak az agyagkoporsó fölötti területet. Korábban már említettük önnek, hogy lényében szunnyadó spirituális képességeket hordoz és ez a misszió egyben az ön beavatása is. Az előző napokban is lelki beavatások folyamatát tapasztalhatta, ami előfeltétele a belső látás kibontakoztatásának. Mostanra érkezünk el ahhoz a fázishoz, hogy beélesítsük önnél az aura-röntgent. Mi már pontosan látjuk a szarkofág helyét a padlózat alatt, sőt már tudtuk ezt azelőtt is mielőtt idejöttünk, de most önben is újra fel kell támadnia ennek az okkult képességnek, mert majd a jövőben is szüksége lesz rá. Kérem, menjen a terem közepére, oltsa el a lángot a lámpákban, hunyja le a szemét, és engedje át magát a meditatív állapotnak!

Engedelmeskedve a dervis szavainak letekertem a kanócokat, a kőpadlóra tettem a lámpákat, majd beálltam a terem közepére. Éreztem a nyugalom szétáradását lényemben és azt is, ahogy erőközpontjaim forgásba lendülnek. Különösen a fejtető és a homlok-csakra megnövekedett aktivitása volt feltűnő. Pillanatok alatt elértem a meditatív állapotot. Aztán a fejem búbján egy apró szúrást éreztem és a belső, addigi sötétséget felváltotta egy halvány derengés. Mielőtt a gondolathullámok teljesen elsimultak volna, még eszembe jutott a múltból egy emlék. Amikor 2003-ban először beléptem ebbe a földalatti terembe, feltűnő volt és nem csak számomra, hanem a munkatársaim számára is, egy semmihez nem hasonlítható, szinte tapintható nyugalmi légkör, amit előtte még egyetlen helyen sem tapasztaltunk. Még az állandóan fecsegő kulik is elhallgattak, sőt volt olyan régész kollégám, akinek évtizedek óta tartó, krónikus betegsége szűnt meg. Az is eszembe jutott, hogy abban az időszakban menetrendszerűen megjelent álmaimban egy ókori pap. Számomra egy teljesen ismeretlen nyelven beszélt, amit ugyan álomban értettem, de az ébredés után csak a jelenetre emlékeztem.

Lassan végleg leálltak gondolataim és a derengést kezdte felváltani egy egyre erősödő világosság, ami a terem sarkából, a padló alól sugárzott. Egy pillanatra kinyitottam a szememet, de úgy nem láttam semmit csak az erőáramlás irányát érzékeltem. Újra lezártam szemhéjaimat és belső látásom előtt folytatódott a fényár, majd a víziótudatban megjelent egy kapszula-szerű koporsó, benne egy fekvő alakkal, akinek a feje tetejéről egy ezüstös fonál kapcsolódott az éterbe. Aztán felvillant egy arc és megszólalt bennem egy belső hang, ami saját gondolataimban öltött formát, de annyira erős volt, hogy tudtam, ez nem a fantáziám terméke.

- Na, felismer? – kérdezte, mialatt élesen, újra kirajzolódott a sumér főpap tekintete.

- Igen, felismerem. – feleltem rá gondolatban – Ön az, aki annak idején az álmaimban megjelent.

- Sikerült. – A háttérben meghúzódó Ahmed Bahar hangja zökkentett ki a révületből és mire újra kinyitottam szemeimet, Abdallah már meggyújtotta Aladdin lámpáit.

A meglepetéstől nem tudtam szóhoz jutni, ezért leültem a lejárati egyik lépcsőjére. Láttam, ahogy mestereim a nagy terem balhátsó sarkához mennek, és egymás közt

megbeszélnek valamit, majd egy kis idő után Abdallah felém fordult és mintha mi sem történt volna, csak ennyit mondott:

- Kezdhethük a munkát!

A mágikus pecsétek

Az éberem átélt spirituális találkozás hatása még az ébrenlét és félálom határán tartott, de testem automatikusan követte a dervis felszólítását, felálltam és felmentem a lejárati előtt hagyott szerszámokért. Arcul csapott a ragyogó tavaszi napfény, amint felbukkantam a kriptából és visszabillentett a hétköznapi tudatállapot szintjére, de úgy, hogy ez a normál, ébrenléti állapot csak egy hullámnak tűnt a tudatóceán felszínén. A figyelem teljes azonosulása, beleolvadása megszakadt, mintha egy mögöttes megfigyelő szemlélné a jelenségeket, beleértve fizikális lényem aktivitását is. A kezem, ahogy a falhoz támasztott csákányért és az ásóért nyúlt lényegét tekintve nem látszott másnak, mint maga a szerszám, egységben volt a jelenséggel, de a környező romos falak, az égen a felhők, vagy az elröppenő madarak is belső lényem meghosszabbításának tűntek. A „Te is Az vagy” értelme világossá vált előttem. A kőtéglákkal macskaköszörűen beágyazott padlót nem volt nehéz felbontani. Abdallah és Ahmed a viharlámpák mellett guggolva figyelték tevékenységemet és azután, hogy fellazítottam a csákánnyal egy kisebb területet, felálltak és a terem közepére rakták a téglákat. Miután kiszedegettem mind, maradt még egy földréteg de, ahogy belenyomtam az ásót, öt centi mélységnél koppanva elakadt. A szerszám élével elkezdtem lekaparni a földréteget és nemsokára előtűnt egy agyagfedél. Amint kezemmel teljesen lesepertem a maradék földet is, észrevettem, hogy a fedél közepén, hosszában, két részből van összeillesztve. Fölé tartottam az egyik lámpát. Mind a két szárnyon ékírással mondatok voltak és legfelül, közepén és alul egy nagy, fekete szurok pecsét kapcsolta össze őket. Lélegzetelállító látvány volt ez számomra, mert a pályafutásom során még soha nem találkoztam ennyire érintetlen lelettel, de mostanra már tisztában voltam vele, hogy ez miért nem történhetett meg.

Már Abdallahék is mellettem térdeltek, a pecséteket és a melléjük vésett mondatokat nézegették.

- A mágikus pecsétek az elementáris, energetikai védettséget biztosítják, az ékírással bevésített mondatok pedig a feloldáshoz szükséges szöveget tartalmazzák. – szólalt meg Bahar, majd felállt és a kofferből elővett egy kalapácsot és egy kis könyvet. A könyv az első írott nyelv, a sumér ábécé betűinek pontos kiejtéséhez adott útmutatást. Fellapozta és elkezdte tanulmányozni a pecsétek mellett álló függőleges sorokat.

Közben a dervis a pecséteket vette szemügyre, majd felém fordult:

- Nézze csak! Az alsó pecsétben a Sal jele, az éteri-fizikai sík jelképe látható: egy kocka, amiből lefelé egy kereszt nyúlik ki. A középsőben a Szulphuré, az asztrál-érzelmi sík szimbóluma: egy felfelé mutató háromszög, amiből lefelé szintén egy kereszt áll ki és a legfelsőbe pedig az asztrológiából jól ismert Merkúr bolygó szimbólumát ütötték, ami a Higany jele és a mentális-gondolati síkot jelképezi. Ezek a szimbólumformák kötik meg a magasabb erőket. Először az alsó pecsétet kell feltörni, és ezáltal összetörni a jelképet, majd a többi, de nyitni kell egy fénykaput, hogy a megkötött elemi erők vissza tudjanak térni az eredeti helyükre, az éter-síkra és ott feloldódjanak.

Bahar elővett még két gyertyát, az alsó pecsét mellé állította, majd balról jobbra meggyújtotta őket. Kezében a sumér könyvvvel letérdelt a fénykapu elé és miután összeegyeztette a betűket, fennhangon felolvasta a pecséthez tartozó mondatot. Abban a pillanatban jeges áramlás töltötte meg a termet, olyan volt, mintha hirtelen tíz fokot esett volna a hőmérséklet. A gyertyák lángjából szikrák pattantak ki, mint valami csillagszóróból, aztán egy hatalmas durranásszerű hang után visszaállt az eredeti állapot. Abdallah és én térdre ereszkedve figyeltük Bahar háta mögül a feloldó szertartást. Aztán felemelte a már előzőleg odakészített kalapácsot és egy finom mozdulattal kettétörte a pecsétet, majd jobbról balra elfújta a gyertyákat és áttette a középsőhöz. Ott ismét felállította a fénykaput és megismételte a műveletet. Amint elhangzott a mondat a gyertyák ismét felizzottak. Abban a pillanatban érzelmi zónámat egy hatalmas örvény ragadta magával és a napfonatomnál egy erőteljes, idegen áramlás hatolt be. Szemhéjaim nagyon gyors, önkéntelen rángásba kezdtek és majdnem elveszítettem öntudatomat. Mintha valami át akarta volna venni elmém felett a hatalmat. Ellenálltam és azonnal meditatív állapotba helyeztem magamat, de addigra a jelenség már megszűnt és újra nyugalom lett. Az asztrál-lárvák feloldódtak és Bahar feltörte a középső pecsétet is. Közben eszembe jutott, hogy csukott szemmel akár láthattam is volna az aurámon átáramló asztrális entitásokat, ezért az utolsó oldásnál lehunytam szemeimet.

Az utolsó pecsét

Abban a pillanatban, hogy szemeim lecsukódtak, a homlok és fejtető központok aktivitása ismét felerősödött és belső látásom terében eláradt a fény. Lényem teljesen eggyé vált ezzel a kozmikus sugárzással, majd azt vettem észre, hogy szemléletem középpontja a terem plafonjától tekint alá. Bahar már a harmadik pecsét előtt térdelt és meggyújtotta a fénykapu gyertyáit, Abdallah pedig szorosan mögötte, homlokával a padlót érintve imádkozott. Amint tudatosult ez a látvány már tovább is sodródtam a fényfonálon, és Ur városa jelent meg alattam madártávlatból, aztán az egész ország, a Közép-Kelet a Perzsa öböllel, Ázsia, a Földgömb és a Naprendszer az összes bolygójával. Legvégül a Kozmosz kitért csillagkarjaiba oldódtam. Egy voltam minden jelenséggel és egyidejűleg érzékeltem, ahogy az Örökkévalóság a csillagkapukon keresztül a múlandóságba káprázta önmagát. Aztán a fényfonál visszarántott a teljes feloldódás, a „megsemmisülés” határáról, és az egész folyamat megismétlődött visszafelé. A leereszkedés során most feltűnt három, velem párhuzamos fényszál is, amelynek kiindulási pontjai szintén a sírkamrába vezettek. Enyhe rázkódással illeszkedtem vissza testem kilövőállomásába, de szemeimet továbbra is lehunyva tartottam a belső látás fenntartása érdekében. Víziótudatomban újra megjelent a koporsóban fekvő test és ráeszméltem, hogy az egyik ezüstös fényfonál vége a fekvő alak fejénél végződik. Most az is feltűnt, hogy pontosan az utolsó pecsét mentén csatlakozik, de úgy, hogy a fej és a pecsét közötti résznél teljesen elvékonyodik és csak annyi fényenergiát szivárogtat, amennyi a testet megóvjaa a felbomlástól. Amint erre a felismerésre jutottam egy tompa koppanás tudatta velem, hogy Bahar feltörte az utolsó pecsétet is, de a menetrenddel ellenkezőleg. A sumér mondatot ezúttal utólag mondta el, de nem a korábbi fennkölt hangon, hanem csendesen recitálta, mintha imádkozna. A fényszál már a törés pillanatában kiteljesedett és feltöltötte az Adeptus auráját, aminek hatására a test nagyot rándult.

Aztán csend lett, kinyitottam szemeimet. Bahar éppen a gyertyákat fújta el jobbról balra és felállt, majd Abdallah is követte. Nehézkesen feltápáskodott és a térdeléstől elgémberedett lábait dörzsölgette. Majd így szólt: - Sietnünk kell, mert a hermetikusan lezárt agyagkoporsóban pár órán belül el fog fogyni az oxigén. A főpap már magához tért a mesterséges „kómából”, tudatossága újra rákapcsolódott a fizikai világ frekvenciájára és teste is elkezdett minimálisan működni.

Én is felálltam a térdelésből, melléjük léptem, majd óvatosan leemeltük a két fedelet és falhoz támasztottuk őket. Megható volt megpillantani a koporsót, amit évezredek óta mi láthatunk először. Meglepő módon nem volt túldíszítve, csak egy nagyon egyszerű képet véstek a tetejére. Középen a Nap az Uránusz jelével a központjában, körülötte pedig minden sugara a maradék nyolc bolygó valamelyik ábrájában végződött. Óvatosan kiemeltük és letettük a lépcső elé, majd visszahelyeztük a sírfedeleket a gödörre, amiket ideiglenesen, lazán, újra betemettem földdel. Kint már kezdett sötétedni, de meg kellett várunk, amíg teljesen lemegy a nap, nehogy valaki meglásson bennünket. Mialatt várakoztunk, újratöltöttem a lámpákat olajjal és közben Bahar beavatott az archaikus nyelvek misztériumába.

- Az ősi nyelveknek mágikus hatása van, de csak akkor, ha egy beavatott ember szájából hangzanak el és a szavak megfelelően vannak kiejtve. A könyvtárban már

az ideutazás előtt megkerestem ezt a régi sumér nyelvvel foglalkozó könyvet és begyakoroltam az ABC hangjait. Azt nem tudtam, hogy mit jelentettek pontosan a szimbolikus mondatok, de azt igen, hogy a hangzásra kell koncentrálni. Nem véletlen, hogy az összes isteni kinyilatkoztatás, ami a szentkönyvekben található ilyen ősi nyelven született. A szanszkrit, az ó héber, a tibeti nyelv vagy a klasszikus arab mind ilyenek. Teljességükben csak azok az emberek foghatják fel őket, akiknek már „van fülük a halláshoz”, de spirituálisan az egyszerű emberek tudattalanjára is jótékonyan hat.

- Ezért volt tilos a Koránt más nyelvre lefordítani? – kérdeztem Bahart.

- Igen, mert a Próféta is tiszta arab nyelven kapta meg az isteni kinyilatkoztatást Gábriel arkangyal közvetítésével, ezért a Korán szavai szentnek számítanak. – válaszolta Bahar legalább akkora átéléssel, mint ahogyan a sumér mondatokat is kiejtette. Ezen felbuzdulva Abdallah klasszikus arab nyelven elszavalt egy idézetet a nyolcszázas években élt Imám Syáfitól:

„Az arab nyelv ismerői dzsinnek az emberek között, látják azt, amit rajtuk kívül nem lát más.”

A katakombában

Az ősi sumér város lassan a teljes sötétség takarójába burkolódzott. Óvatosan felemeltük a koporsót és felvittük a lépcsőn, majd elindultunk a zikkurat irányába. Bahar ment elől bal kezében a kofferral, a jobbában pedig az egyik viharlámpát tartotta és mutatta vele az utat. A másik lámpa a koporsó tetején utazott, aminek az elejét Abdallah fogta, én pedig a végénél araszoltam. Egy kívülálló számára érdekes látványt nyújtott volna ez a gyászmenet, nem is sejtve, hogy az elhunyt utolsó útja a feltámadás felé vezet. Körülbelül húsz perc telt el, mire elértünk a zikkurat lábához. A koporsót letetettük a földre és egy kicsit megpihentünk. A monumentális építmény halvány körvonala még a viharlámpák fényénél is tekintélyt parancsoló volt. Megkönnyebbültem, amikor kiderült, hogy nem kell megmászunk a hosszú lépcsősort, mivel a hátsó falnál van egy titkos ajtó, ami a zikkurat alatt kiépített katakombába vezet. A rövid pihenő után újra nekilódultunk és a hátsó oldal közepe táján álltunk meg. Bahar szembe fordult a fallal és a téglákat tapogatta. Miután fejmagasságban az egyik megmozdult, a könyvtáros kihúzta és, mintha csak egy Jenga társasjáték lett volna, kihúzogatta alatta a többi is. A kibontott faldarab mögött rejtőzött még egy nagy agyagtábla és az eltávolítás után feltárult a bejárat. Nem túl meredek, de nagyon hosszú lépcsőalagút vezetett le az építmény alá, és egy kör alakú, csupaszfalú teremben végződött, aminek közepén kőasztal állt. Erre helyeztük rá az agyagkoporsót és elkezdtünk készülni a feltámasztáshoz. Bahar elővette a Koránt és az asztal kölapjára helyezte, Abdallah pedig előszedte hátizsákjából a bazárban vásárolt dolgokat.

Miért kellett áthoznunk az Adeptust a zikkuratba, nem lett volna egyszerűbb a királysírban elvégezni a feltámasztást? – kérdeztem.

- Ön is tudja, hogy eredetileg ezek az ősi építmények beavatási szentélyek, formájukból adódóan kozmikus erőgyűjtő helyek. Szükségünk van erre a többletenergiára a feltámasztás műveleténél is. Ráadásul ma hajnalban, március 21-én a Nap is belépett a kos jegyébe és összetalálkozott az Uránusszal. Ez az együttállás nagyon felerősíti a kos jegyből érkező hatást, és az elixírral együtt a főpap testét még gyorsabban helyreállítja. – felelte Bahar.

Közben Abdallah egy hegyes késsel elkezdte a koporsófedelelet rögzítő szurokcsík eltávolítását, majd miután befejezte, leemelték a tetőt. LélegzetviSSzafojtva figyeltem a folyamatot még annak ellenére is, hogy a korabeli ábrázolások alapján nagyjából el tudtam képzelni a sumér pap kinézetét. A borotvált fejű alak felsőteste csupasz volt, karjai a mellkasán összekulcsolva feküdtek, úgy, hogy a kézfejek a vállakat érintették. Az alsótestét gyékényszoknya fedte. Arcvonásai a beesettség ellenére markánsak, kemények voltak, de ennek ellenére mégis szelídséget tükröztek. Ami a legjobban meglepett az a keskeny orr, a magas orrnyereggel, ami korántsem volt olyan nagy, mint amilyennek a sumérokat ábrázolták a korabeli leleteken. Hirtelen eszembe jutott, hogy az álmokban és a legutóbbi asztrális találkozáskor is ilyennek láttam az arcot. A testhossz pontosan kitöltötte a koporsót, körülbelül 170 cm lehetett. Bahar aztán elővett egy apró teáscsészét, kinyitotta a Koránt és kiemelte belőle az elixírt tartalmazó aranyszelencét. Felpattintotta, néhány csipet vörös port helyezett a csésze aljára, majd leöntötte vízzel. A keverék egy pillanatra sisteregve felhabzott és vérvörössé vált. Ezt követően a dervis a fej alá nyúlt, enyhén

megemelte, Bahar pedig finoman, az állánál fogva széthúzta a pap száját és apró cseppenként beletöltötte az elixírt. Az első csepp után még várnia kellett egy kicsit, hogy beinduljon a nyelési mechanizmus, de a többinél már ütemesen mozgott az Adeptus ádámcsutkája. A művelet befejezése után a könyvtáros aprólékosan visszacsomagolta a kellékeket bőröndjébe és így szólt:

- Nem maradt más dolgunk csak türelmesen várni. Körülbelül tizenkét órát vesz igénybe a teljes felépülés és úgy időzítettem, hogy a főpapot már a felkelő Nap sugarai köszöntsék.

Kilépés a fénybe

Hat óra magasságában járt az idő, a dervis és a könyvtáros Mekka felé fordult és hozzáfogott az esti imához. A mai nap sűrű, intenzív tapasztalatai kimerítettek, ezért hátizsákomat a fejem alá gyűrve eldőlttem a padlón. Nemsokára mestereim is követték példámat. Teljes csend lett a teremben, csak Abdallah morzsolgatta még egy darabig imafüzérét. Megpróbáltam nyitva tartani szemeimet és felidézni az elmúlt órák történéseit, de az olajlámpa plafonról visszaverődő pislákolása elkábított. Már hosszú órák telhettek el az álomtalan, mély alvásban, amikor egy bántó, súrlódó hang felébresztett. A félhomályban csak annyit láttam, hogy Abdallah és Bahar óramutatószerűen elfordítják a koporsót az asztalon, majd finoman lecsúsztatják az oldalán és feltámasztják a lejárati folyosóval szemben. A lámpák már régen kialudtak csak a lépcsőalagútból szivárgott némi fény. Napkelte volt, letelt a tizenkét óra. Én is felálltam és odamentem az asztal oldalához feltámasztott koporsó mellé. Szótlanul álltunk és vártunk. Egyszer csak megjelent a lépcsősor végén a napsugár és megkezdte méltóságos ereszkedését az alagút plafonján a katakombába. Egyre nőtt a világosság és körülbelül fél óra elteltével már teljes szélességében átvilágította az alagutat és beterítette a terem közepét. Ott álltunk megilletődötten a koporsó mellett a fényzőn borításban. A Nap alacsonyan járt, hiszen éppen csak, hogy felkelt a kos jelével a háta mögött, ezért sugarai még simogatóak voltak. Az Adeptus arca megrándult a fényben, de szemeit nem nyitotta ki és teste sem mozdult. Baharék két oldalról megfogták a szarkofág szélét, nehogy elboruljon, ha megmozdul. Néhány perc múlva aztán megmozdult, leeresztette mellkasánál összekulcsolt kezeit és kinyitotta szemét, majd óvatosan kilépett a koporsóból és tett egy lépést előre. Mozdulatlanul megállt és mereven nézett a Napba, ami pontosan az alagúttal szemben állt. Az ókori alak lenyűgöző látványt nyújtott ebben az arany sugárzásban. Egy belső késztetés hatására lehunytam szemeimet és megdöbbenően tapasztaltam, hogy a víziótudatomban szétáradó sugárzás sokkal intenzívebb, mint, ami a terembe beáramlik. A főpap aurája olyan volt, mint egy vakító fényfelhő, amelynek középpontjában a Szív Isteni Atommagja állt, átsugározva a környező étert. Lényem centruma kitágult ettől a kozmikus Napsugárzástól, és testtudatom egy lebegőszerű élménnyé változott. A magam-érzetnek ez a lágy oldottsága megmaradt azután is, hogy újra kinyitottam szemeimet. Még mindig ott állt mozdulatlanul, de a folyosón leáramló fény már csak a nyakáig világította meg, és fokozatosan süllyedt a külső Nap emelkedésével. Abdallah és Bahar térdre borulva imádkozott az Adeptus alakja mellett. Néhány perc múlva a dervis felállt és ráadta a hosszú, fehér ingruhát, a fejére helyezte a kockás, arab kendőt, amit beduin stílusban megkötött és a bőrpapucsokat letette a lábai elé. Az alagúton leáramló fény már csak a térdéig ért, amikor belelépett a papucsokba. Tekintete továbbra is előre szegeződött, de teste csak akkor mozdult meg újra, amikor a fény már teljesen visszahúzódott a teremből. Ekkor elindult, belépett a folyosóba és nagyon lassan követte a lépcsőkön visszaaraszó napnyalábot. Mindhárman a terem és a folyosó találkozásánál álltunk és tekintetünkkel követtük a főpap távolodó kontúrját. A Napkeleti Bölcs miután elérte a lépcsősor végét, kilépett a külső fénybe és örökre eltűnt szemünk elől.

A teremre újra félhomály borult. Meggyújtottuk a lámpákat és a piacon vásárolt, szárított datolyából falatoztunk egy kicsit. A puritán reggeli elfogyasztása után Bahar a következő utasításokat adta:

- Addig, amíg helyreállítom a titkos bejáratot, maguk vigyék vissza az üres agyagszarkofágot a királysírba! – majd felém fordult: - Sultan! Nagyon fontos a padló restaurálása. Azt követően, hogy elhelyezték a koporsót a sírgödörben és visszatették a fedeleket, ágyazza be fölötte a kőtéglákat az eredeti állapotnak megfelelően! Mielőtt leviszik a kriptába, tegyenek bele agyagtéglákat, hogy meglegyen a súly is, majd miután elkészültek, jöjjenek a kapunál lévő őrbódéhoz!

Pontosan végrehajtottuk az utasításait. Szerencsére a padlót sikerült maradéktalanul helyreállítanom, és még archeológus szemmel is bontatlannak tűnt. Aztán összeszedtük a szerszámokat, a kapuhoz mentünk, ahol Bahar már a bódé előtt teázott a szolgálatban lévő örökkel. Mi is csatlakoztunk hozzájuk egy forró italra és mire jólesően átmelegedtünk, megérkezett a hotel kisbusza.

A jövő dimenziója

A füstölők már csonkig égtek, mint Márai egyik regényében a gyertyák, mire befejeztem a misszió befejező epizódjának elbeszélését. Van Hoop egész idő alatt csendben volt, egyszer sem kérdezett közbe, de a végén izgatottan felállt és így szólt:

- Lebilincselő ez a történet, alig bírom felfogni a hallottakat. Sok mindenről olvastam már előzőleg, de az, amin maga keresztülment minden képzeletet felülmúl.

- Számomra sem volt egyszerű az élmények feldolgozása, és még hónapokba telt, mire mindent tisztáztam magamban. Ráadásul óriási felelősséget raktak rám mestereim, hiszen tudtam, hogy ez csak a kezdet és a jövőben is várnak rám még feladatok. Azt viszont nem tárták fel, hogy mikor, hol és milyen körülmények között fog sor kerülni rájuk.

- Egy dolog nem világos előttem. Miért volt olyan fontos a királysírban a sírgödör feletti padló tökéletes helyreállítása? Az még rendjén van, hogy visszarakták a koporsót, de miért kellett bele nehezéket is tenni? – értetlenkedett Anthony mialatt visszaült a karosszékre.

- Én is meglepődtem ezektől az utasításoktól, de úgy voltam vele, hogy a dervis majd menetközben biztosan beavat a részletekbe, de nem így történt. Szóltanul hajtottuk végre a feladatot. Annak ellenére, hogy továbbra is furdalta az oldalamat a kíváncsiság, nem kérdeztem meg Abdallahtól, hogy miért van szükség ezekre a befejező műveletekre. Aztán mialatt a kisbuszban ültünk és zötykölődtünk a hotel felé, egy pillanatra elszunnyadtam és megjelent előttem egy nagyon világos látomás a jövő dimenziójából. Újra a királysírban voltam, körülöttem olasz kollégák és azt, a számukra meghökkentő javaslatot teszem, hogy bontsuk fel a padlózatot. Egy következő vízióban pedig felillant egy jelenet, ahogyan írom a cikket a feltárásról és a végére odaillesztem a Brunton idézetet.

- Kár, hogy azt nem látta, amikor a repülőn az írását olvasom, vagy a kiállításon pezgőzőm. – viccelődött Van Hoop.

- Nem, sajnos azt nem láttam, de azt látom, hogy a torka ismét kiszáradt. – válaszoltam nevetve, majd kibontottam egy másik palackot, teletöltöttem poharát és így folytattam:

- Azután, hogy magamhoz tértem a buszban, a mellettem ülő Abdallah kétszer megbökött könyökével és csak ennyit mondott: „Látja, ez a talány is megoldódott. A hotelban majd elmondjuk a többi részletet is. Egy kicsit tornáztatni kellett az okkult érzékszerveit.”

- Ha ez így is működik, akkor miért nem látott meg engem is az Arany Buddhával az elmúlt időszakban?

- Igen, néha működik a jövőbelátás, de nem lehet akaratlagosan előidézni. A determináció zárlatában minden részletnek a megfelelő időben kell megtörténnie, ezért csak akkor libben el a függöny, amikor szükség van rá. Önnek is végig kellett járnia az utat, meg nekem is. A türelem erénye, a várakozni tudás nagyon fontos az

érlelődéshez, és hozzásegíti az embert, hogy túllásson a felszínen. Semmi nem az, aminek látszik, minden apró részletnek üzenetértéke van, csak fel kell ismerni, hogy mit akar elmondani.

- Erre már én is rájöttem. Az ember megfelelő időben mindig megkapja az útmutatást, legyen az egy álom, egy találkozás vagy akár egy repülőgépen felejtett magazin. Nincsenek véletlenek, a Gondviselés bármilyen eszközt felhasználhat. Eredetileg nem is akartam elutazni arra a londoni aukcióra, aztán a visszaúton rátaláltam az újságra. Pont arra a sok közül, amelyekben a cikket publikálta. Azt honnan tudta, hogy melyik magazinhoz küldje?

- Miután reggel visszaértünk a hotelba mindenki felment a szobájába pihenni. Az ebédnél találkozunk újra és közölte Bahar, hogy majd írnom kell a WORLD ARCHEOLOGY magazinba egy cikket. Akkor már tudtam a látomásból, hogy miért kellett visszaállítani az eredeti állapotot és világossá vált az is, hogy a „szenzációs” felfedezés lesz az írás témája. Azt is meghagyta, hogy a Brunton idézettel zárjam a cikket és mindenképpen küldjem el október közepéig a szerkesztőségbe, így a decemberi számban már meg fog jelenni. Csak annyit árult el, hogy minderre a következő misszió miatt van szükség, de azt nem, hogy az mikor és hol lesz.

- És az agyagtéglákat miért kellett belerakni a koporsóba?

- Kizárólag azért, hogy a súly miatt úgy tűnjön, van valami a szarkofágban, esetleg egy múmia, mert így nem lehet felnyitni a helyszínen, csak laboratóriumi körülmények között. Ez viszont mindig az ásatás befejezése után történik meg, és ezt követően szállítják el a többi lelettel együtt a múzeumba. A cikkben, ami addigra már megjelenik, így jobban tudok utalni a múmia témakörre, annak ellenére, hogy a kérdést nyitva kell hagynom. Majd egy későbbi számban aztán megírtam, hogy a koporsóban csak téglák voltak, valamiért így rejtették el a kriptá padlózata alá. Valószínű, hogy már egy korábban kirabolt sírból származik, az eredeti tartalmát is akkor lophatták el, de ettől függetlenül, ez így is egy nagyon ritka lelet a tetején látható díszítés miatt.

- Igen, tényleg kilopták a tartalmát korábban, csak nem Ali Baba és a negyven rabló volt a tettes. – tette hozzá kacagva a magyarázathoz Anthony.

Aztán elmeséltem neki, hogy Bahar és Abdallah még aznap a délután visszautaztak Bagdadba. Én nem tartottam velük, úgy voltam vele, hogy inkább Nassiriyában maradok az ásatások megkezdéséig. A hotelből kijelentkeztem és kerestem egy olcsó apartmant a város szélén. Szerettem Dél-Irakot mivel közel volt a páratlan mocsárvidék, amit már régóta beakartam járni. Leutaztam Kuvaitba is, az apró olajemirátusba és áthajóztam Failaka, régi nevén Ikarosz szigetére, hogy megnézzem a sumér és görög romokat. A szigeten időszámításunk előtt kétezer évvel már éltek olyan telepések, kereskedők, akik Urból jöttek ide, majd később Nagy Sándorral együtt megérkeztek a görögök. Visszafelé jövet pedig meglátogattam Indirát Baszrában és eltöltöttem családjá vendégszeretetében néhány emlékezetes napot.

Az örök élet vize

- Érték már mindent. – bólogatott Anthony – Az utolsó puzzle is a helyére került. Már csak azt kéne megbeszelnünk, hogy mit tegyünk az arany Buddhával? Az iraki történet tükrében úgy érzem, hogy most másképpen kell majd eljárni.

- Igen, ezt jól látja. A mostani helyzet teljesen másnak tűnik, de nem szabad figyelmen kívül hagyni azt a figyelmeztetést, amit Bruntonnak adott Egyiptomban az Adeptus:

„A lhasszai nagy lámáknak is vannak rejtett sírjaik Tibetben és részben ez az oka annak, hogy a tibetiek semmiképpen sem akarják beengedni az idegeneket országukba. De eljön majd az idő, amikor az emberek mégis behatolnak oda, majd felfedezik és felbolygatják ezeket a sírokat és ezáltal ismét szerencsétlenségeket zúdítanak magukra.”

- Az aranyozott Buddha szobor értékéből kifolyólag ugyan megmenekült, garantált volt, hogy nem fogják összetörni. Senki nem tudhatott a tartalmát illetően semmit. Valószínűleg szándékosan vitték pont abba a barlangba, ahol a mérnök rátalált, de azt nem tudhatjuk, hogy mi történik akkor, ha felnyitjuk. Óvatosnak kell lennünk. A kiállítás óta azon tűnődöm, hogy a Buddhában lévő Adeptust hogyan kéne feltámasztani. Azt mindenképpen meg kell várni, hogy lemenjen a kiállítás, csak utána tudja elhozni a múzeumból.

- Önnél van elixír?

- Nálam nincs, legalábbis hagyományos értelemben, vörös por alakjában nincs. De nem is kell, hogy legyen, mert lesz időnk kivárni a test regenerálódását. Irakban sietnünk kellett, nem tölthettünk heteket a helyszínen. Viszont az „égi elixírnek” már „kútfeje” vagyok a beavatásoknak köszönhetően és ezt fogjuk használni.

- Már korábban is említette ezt az „égi elixírt”. Ha jól értettem ez a felszabadult lélekerő.

- Igen, a Lélek Ereje. Jézus is beszélt róla a Bibliában különféle neveken említve. Biztosan olvasta már ezt a példabeszédet:

„Ha valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha többé meg nem szomjúhozik, hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne” – (Jn. 4 : 14)

- Igen, olvastam, de nem tudtam értelmezni, mint ahogy a többi kijelentése sem világos előttem.

- Higgye el, nem csak ön nem érti az Evangéliumokat, de még azok sem, akiknek szent meggyőződésük, hogy tisztában vannak a mondatok mélyebb üzenetével! Jézus kinyilatkoztatásai nem a fizikai világra vonatkoznak, hanem spirituális üzenetet hordoznak. Abból a szempontból is érdekes ez a fenti példabeszéd, hogy egy erkölcsileg bűnös, szamáriai asszonynak mondta a kútnál, akiben felismerte a spiritualításra irányuló szomját.

- Ha jól tudom a zsidó nép annak idején megvetette az idegen szamaritánusokat a vallási szokásaik miatt.

- Igen, ezért is jelentős ez a példa, mert az „örök élet vize” fajtól, vallástól függetlenül mindenkinek a rendelkezésére áll, feltéve, ha megvan benne a szomjúság az Igazságra és az Istent belül, lélekben imádja. Ennek az imádásnak a legmagasabb fokozata a meditáció ösvénye.

- Erre soha nem gondoltam. Milyen érdekes, hogy ebből a szempontból például a buddhizmus, vagy más keleti irányzatok közelebb állnak a kereszténység lényegéhez, mint a formalitássá torzult nyugati keresztény vallás.

- Én is a keleti irányzatokon keresztül értettem meg Jézus szavainak az igazi értelmét és amióta átestem a beavatásokon, már pontosan látom, hogy ugyanarról van szó azokban is, csak más kifejezésekkel. Nagyon jó példa erre a hindu shakti, amit behelyettesíthetünk a fenti idézetben az „örök élet vizére”, arra a szellemi energiára, ami az Átmanból, Isteni Önvalóból vagy keresztény szóhasználatnál élve a Szent Szellemből sugárzik és annak, az érzékelhető, dinamikus, energetikai megnyilvánulása.

- Ha jól értem az, hogy ön is „kútfejévé” vált ennek az energiának, a „shaktinak”, alkalmassá teszi önt a misszió véghezvitelére, hiszen majd ennek segítségével kell végrehajtania a feltámasztást is.

- Így van, de nem ez a legfontosabb, hanem a spirituális fejlődés, a végső célba érkezés. Bárki, aki csatornájává válik ennek az Isteni Erőnek, az egyben eszközévé is lesz, és ott, azon a területen fogja kifejtetni a szolgálatot, ahová az irányítja. Rajtam keresztül archeológusként működik a fizikai világban, de ez csak másodlagos a megszabaduláshoz, a realizációhoz képest. Minden okkult képesség, mint például az aura-röntgen is, csak eszköz a külső világban folytatott küldetéshez.

- Ez a shakti-erő hogyan segíti a megszabadulást, ami az elsődleges cél?

- Bárki, aki az igazi Önismeret útjára lép és kitartóan gyakorolja a koncentráció-meditáció útját, megerősíti az elméjét, ami normál állapotban energiáját gondolatok formájában elvesztegeti és ezáltal a belső kapcsolatát is magasabb énjével, az Önvalóval. A gyakorlástól összeszedetté válik, nem szóródik szét és előbb-utóbb megnyilvánul a szunnyadó shakti. Ebbe az életenergia áramlatba oldódik bele az elme a meditáció magasabb állapotában, a kontemplációban. Az ember, ha megéri, a legmagasabb szinten átéli a halhatatlanságot, egyesül Isteni Énjével, ami a létezés alapja. Ez az Én a forrása az örök élet vizének.

- Már évek óta meditálok, de nem sok eredménnyel. Tudna valami tanácsot adni?

- Ne adja fel! Az elején nem könnyű, de ha rendszeresen gyakorol képes rászoktatni magát arra, hogy befelé forduljon, és előbb-utóbb azt fogja tapasztalni, hogy már nem kell erőfeszítést tennie. Ekkor az Önvaló folyamatos energiaáramlás által átveszi ön fölött az irányítást. Az Önvaló érintése ebben az életerőben lakik, és ennek az erőáramlatnak kell maradandóvá, természetessé válnia. Ez a Szent Szellem ereje, megnyilatkozása, amiről Jézus is beszélt, és ez az igaz kereszténység értelme. Sajnos már visszaéltek ezzel a bibliai fogalommal is, és valami szellemi

lényt, tanítót, entitást, mestert faragtak belőle, aki a szellemvilágból tanít egy médiumon keresztül, de az Igazság Szellemének ezekhez semmi köze. Nincs szükségünk semmilyen közvetett közvetítőre, külső médiumra ahhoz, hogy megtaláljuk.

„Amikor azonban eljön az Igazság Szelleme, elvezet titeket a teljes igazságra” – idéztem fel megnyugtatóul Jézus ígését, amit tanítványainak tett.

Oroszlánok oroszlánja

- Köszönöm Zoltán ezt a tanítást, nagyon hálás vagyok érte. Olyan dolgokról beszélt, amikről eddig még soha nem hallottam. – hálálkodott megilletődötten Anthony.
- Ne nekem köszönje, hanem saját magának, a hitének. Csak arról beszélhetek önnek, aminek a csírája már a tudattalanjában szunnyad, máskülönben nem érintenék meg ezek a gondolatok. Ön már egy öreg lélek. A misszióban való részvétele egyben beavatás is, ugyanúgy, ahogy nálam is az volt. Elárulná, hogy milyen jegyben áll a Napja?
- 1944 Július 29.-én születtem Eindhovenben.
- Szóval ön is Oroszlán, mint én. Gondolhattam volna, hiszen, a megjelenése, eleganciája, de hívatása is jól tükrözi ezt. Tudta, hogy a középkori alkimisták az elixírt „vörös oroszlánnak” is nevezték?
- Nem, de most már sejtem, hogy miért adta ezt a címet a magyar író a beavató regénynek. Gondolom a por színe miatt tették elé a „vörös” jelzőt, de miért éppen oroszlán?
- A Nap miatt, ami az Isten Én, az Önvaló szimbóluma és az oroszlán jegy csillaga. A lenyugvó és a felkelő nap is vörösen izzik az ég alján. Nem véletlen, hogy a meditáció végzéséhez a napnyugta, valamint a napkelte időszak a legalkalmasabb. Ezt azért is említem, mert miután haza utazik, mindig ebben az időszakban kell majd végeznie a gyakorlást. Önnél is le fognak zajlódni azok a pszicho-energetikai folyamatok, amik velem is megtörténtek Bagdadban és, ha minden jól megy, feltámad a shakti. Ezért is meséltem el pontosan a tapasztalataimat, nem kell majd megijednie. A láma feltámasztásánál szükség lesz mindkettőnk összesített Erejére: az Oroszlánok Oroszlánjára.

Az alpesi helyszín

Későre járt már az idő. Anthony előhúzt a mellényzsebéből aranyzsebóráját, felpattintotta fedelét és miután rápillantott csak ennyit mondott: - Gyorsan elrohant ez a délután. Nem gondoltam volna, hogy ilyen sokáig fogok időzni magánál. Hívna nekem egy taxit?

- Természetesen. Örülök, hogy eljött és remélem jól érezte magát nálam. Tájékoztattam minden fontos részletről, előzményről, amiről tudnia kell. Majd telefonon konzultálunk a jövőt illetően, hiszen még nekem is meg kell terveznem a misszió további részleteit. Addig is intenzíven folytatnia kell a meditációs gyakorlatokat és mindenképpen hívjon fel, ha valamiben bizonytalan!

Lekísértem a kapuhoz és megvártam a taxi érkezését. Az idő megenyhült és elkezdett szálingózni a hó. Mielőtt beszállt az autóba búcsúzóul csak ennyit mondott:

- Ha minden jól megy, májusban találkozunk. Akkor már nem lesz hó, a Napból is többet látunk.

- Remélem, hogy így lesz és azt is, hogy belső Napja addigra még fényesebben fog ragyogni és fénybe borítja tudata égboltját.

Van Hoop már másnap visszarepült Hollandiába, én pedig elkezdtem tervezgetni az arany Buddha sorsát. Mivel itt Európában nem található beavatási szentély, – az ember nagyságú aranyozott szobrot pedig körülményes lett volna átszállítani egy másik kontinensre – ezért a hegyek mellet döntöttem. Elkezdtem böngészgetni az interneten az ideális helyszín után. Egy olyan épületet kerestem, amit legalább egy hónapra ki lehet bérelni és kellően elhagyatott helyen van ahhoz, hogy a feltámasztást zavartalanul el tudjuk végezni. Fontos, hogy a közelben ne lakjanak, és lehetőleg senki ne járkáljon a környéken, mert az pszichikai interferenciát okozna a mágikus művelet során. A hegyek és magaslatok amúgy is az Uránusz bolygó szignatúrája alatt állnak, mert nagy magasságban intenzívebb a kozmikus energia. A napfényben lévő erősebb ibolyántúli sugárzás miatt a levegőben nagyobb az ionok száma, ezért a vezetőképeség is jobb. Több hetes keresgélés után az osztrák Alpokban, Tirolban találtam rá egy fából épített hegyi kunyhóra. Az öreg, legalább kétszáz éves épület ideális választásnak tűnt, hiszen a közelben egyetlen turistaút sem vezetett, látogatóktól nem kellett tartani. A háztól ötven méterre csörgedező patak pedig nem csak a tiszta ivóvizet, hanem a meditációt aláfestő zenét is biztosította. Közben Van Hoop rendszeresen felhívott és lelkesen beszámolt pszichikai megéléseiről, a belső energia aktivizálódásáról. Szinte ki sem mozdult Hágai házából, csak esténként tett egy rövidebb sétát. Még házvezetőnőjét, Annekét is fizetett szabadságra küldte a teljes csend érdekében. Meglepődött, amikor közöltem vele, hogy egy alpesi helyszínt választottam a feltámasztáshoz, de a szobor tibeti származása miatt stílusosnak tartotta a magas hegyláncok ölelését. Gyorsan eltelt az idő május közepéig, a kiállítás végéig és már mindketten izgatottan vártuk az indulást.

Májusi Alpok

Szokatlanul meleg, májusi reggel volt, amikor újra találkoztunk. A János-hegy erdőborítása sötétzöldre váltott, mialatt a környező kertekben a tavasz már eljátszotta az összes orgonaszimfóniát. Van Hoop a repülőtéren bérelt egy mikrobuszt, amivel egyenesen a múzeumhoz hajtott és elhozta a szobrot, majd értem jött a lakásomhoz. Derűsen vágtunk neki az autópályának és kényes szállítmányunk miatt csak tankolni álltunk meg útközben. Az előző napokban már beszereztem a szükséges dolgokat a misszióhoz. Vettem egy hónapra való tartós élelmiszert, néhány európai ruhát és cipőket a feltámasztás utánra. Este hat óra volt már, mire megérkeztünk a hegyek lábánál lévő tirol faluba és átvettük a kunyhó kulcsait. A tulajdonos egy idős hölgy volt, aki egy helyi térképen elmagyarázta az utat, de felhívta a figyelmünket arra, hogy egy ponton túl majd gyalog kell menni, mert nem vezet semmilyen autózásra alkalmas út az épületig. Így is lett. A szobron kívül szinte mindent a buszban hagytunk. Szerencsére a vastag kartondoboznak, amibe a Buddhát csomagolták a múzeumban, remek fogantyúi voltak, ezért jól meg tudtuk ragadni, de még így is alaposan elfáradtunk, mire felértünk a házhoz. Többször is meg kellett állni, pihenni, hiszen folyamatosan lejtőn mentünk felfelé, ráadásul egy idő után még a turistaút is elfogyott. Bő egy órába telt, mire elértük célunkat, de nem panaszkodtunk, mert a lenyugvó nap előtt sorakozó, monumentális hegyláncok látványa kárpótolt a fáradságért. Szinte harapni lehetett a levegőt és a csendet, csak a patak csörgedezése és Anthony zihálása hallatszott. Mire kifújtuk magunkat az öreg építmény előtti padon, a hegyek kontúrja szinte már teljesen feloldódott a sötétben. A félhomályban a bejárathoz botorkáltam, kinyitottam és miután beléptem, meggyújtottam néhány olajlámpát, majd bevittük a dobozt és letettük a fapadlóra. Nagyon elfáradtunk még körbe sem néztünk, és úgy ahogy voltunk ruhástól eldőltünk a hozzánk legközelebb eső ágyon. Reggel mikor kinyitottam a szememet, hirtelen azt sem tudtam, hogy hol vagyok. Anthony fekhelye már üres volt. Miután szétnéztem az egyszerű parasztbútorokkal berendezett házban, kimentem a szabadba és szinte elállt a lélegzetem a látványtól. A ragyogó tavaszi fényben az Alpok havas csúcsai szinte összeolvadtak a kék égen úszó báránnyelű felhőkkel, a környéken elterülő fennsíkot pedig vastag, hófehér sáfrányszőnyeg borította. A patak partján találtam rá Anthonyra, aki a földön elnyújtózva az eget bámulta. Mikor észrevette közeledésem felállt, széttárta karjait és csak ennyit mondott: „Bejártam már az egész világot, de ilyen mennyei reggel még soha nem köszöntött az elmúlt hetven év alatt. Nincs szebb a májusi Alpoknál.”

Szivárványtest

Dél előtt folyamán még leereszkedtünk a maradék holmiért a buszhoz és miután felcipekedtünk, összeütöttem egy könnyű ebédet, amit a kunyhó előtti padon fogyasztottunk el. Jól esett az étel a kimerítő túra után, a friss hegyi levegő is fokozta étvágyunkat, de nem ettünk sokat, vigyázni kellett, nehogy túlterheljük a gyomrunkat, hiszen egy kisebb böjt várt még ránk a művelet megkezdése előtt. Ebéd után óvatosan kicsomagoltuk a szobrot és a sarokban lévő kemence padkájára állítottuk. Érdekes látványt nyújtott ez a keleti szobor ebben a rusztikus környezetben, főleg azok után, hogy egy modern tárlaton láttuk utoljára. Mindkét oldalához állítottam egy vastag gyertyát, valamint füstölőket is elhelyeztem. Még mielőtt megnyújtottam őket, behajtottam az ablakok spalettáit.

- Nem kéne előbb felnyitni a szobrot? – kérdezte Van Hoop.

- Először elvégzek egy aura-röntgent, hogy meggyőződjem nem áll e mágikus védelem alatt, mert, ha igen, akkor azt előbb fel kell oldani.

Balról jobbra meggyújtottam a két nagy gyertyát, majd a füstölőket. A lángok megnyúlva lobogtak, a füstölőkből felszálló csíkok pedig meredeken a plafonhoz kapcsolódtak. A szoba atmoszférájának töltése azonnal megváltozott, szinte tapinthatóvá vált. Egy fatámlájú széket a szobor elé húztam és egyiptomi ülésben, egyenes háttal, két kezemet a combjaimon nyugtatva lehunytam szemeimet. Abban a pillanatban éreztem a szűrást a fejtetőn, a homlokszerv is bekapcsolt és belső látásom tere fénybe borult. Most korlátlan időm volta a láma megfigyelésére és Anthony rezgései sem voltak már zavaróak, mert az elmúlt hónapokban végzett gyakorlatok megtisztították auráját. Ő most még távolabb ült az ágya szélén és csendben figyelt a háttérből. Elmélyedvén a vakító fényárban, kirajzolódott a szobor belsejében ülő láma alakja és a fej fölött láthatóvá vált az éterbe nyúló ezüstoffonál, hasonlóan, ahogyan Urban is láttam a főpapnál. Most is csak egy nagyon vékony, éterikus szállal kapcsolódott, hogy a kómában lévő testet és a belső szerveket megóvja a felbomlástól. Ahogy egyre jobban elmerültem a látványban, a fej fölött megjelent egy élénk szivárvány boltíve is. A hét szín egymástól teljesen különálló, tündöklő sávot alkotott és a fonál áthaladt ezen a szivárványtesten. Aggodalmam szerte foszlott, mivel a szobor nem állt védelem alatt, de, ha jól belegondolok felesleges is volt aggódni, hiszen Urban is csak a sírgödör volt védve. A láma tudatosan tartotta vissza magát fizikai testétől. Miután mindez világossá vált, visszatértem normál tudatomhoz, felálltam, de a gyertyákat nem fújtam el.

- Látott valamit? – szólalt meg Anthony, aki addig a háttérből szemlélte meditációm.

- Igen, láttam. Nem kell félnünk a védelem miatt. Tudom már, hogy mi a teendők. A gyertyáknak mindig égnie kell, és ha leégnek, azonnal cserélni kell őket. Szerencsére hoztam kellő mennyiséget.

- Miért van erre szükség, ez is egy fénykapu?

- Igen, az. De azért is kell az élő tűznek égnie, mert így könnyebb a lámának a Föld közelében tartania magát, és visszahangolódni a fizikai rezgésszámhoz a testbe való

belépés előtt. A következő műveletet hajnalban fogjuk elvégezni, de előtte meg kell nyitni a szobrot.

A Lélek tükre

Az aura-röntgent követően ismét kiültünk a kunyhó elé a napfénybe. Van Hoop elmesélte, hogy nem sokkal azután, hogy visszament Hágába volt egy érdekes álma:

- Beléptem egy terembe, ahol egy fehér lepedővel letakart ember feküdt a padlón. Lehajoltam hozzá, lehúztam a lepedőt és ugyanazt a lámat ismertem fel a fekvő alakban, akit annak idején a barlangban is látottam a tibeti álom során. Aztán felállt, én pedig letérdeltem elé és megfogtam a bal karját, majd ő lehajolt és jobb tenyerét a szívemre helyezte. Abban a pillanatban egy nagyon erős energialökést éreztem, ami felébresztett. Az álmat követően meditációs gyakorlataimba egyre erősebben kapcsolódott be a kozmikus energia és egyszer sikerült beleoldódnom az Ürességbe is. Ettől fogva a láma rendszeres látogatója lett álmaimnak és több beavatásban is részesített. Volt olyan is, hogy a tekintetén keresztül sugározta ki tudatossága energiáját.

- Igen, ez így is megtörténhet, de nem csak álomban, hanem a valóságnak hitt földi álom során is. Ezt én is megtapasztaltam Abdalláhval a mecset kapuja előtt. Indiában darsannak hívják azt, amikor az emberek felkeresnek egy megvilágosodott bölcset. Fáradtságot nem kímélve nagy távolságokat tesznek meg pusztán azért, hogy megpillanthassanak egy ilyen embert, de még ennél is fontosabb számukra a Mester pillantása. Ez minden áldásnál többet ér. Ősi tudás rejtőzik ebben a szokásban, ami a szem titkával, a belőle kiáramló lélekerővel áll összefüggésben.

- „A szem a lélek tükre”, szinte mindenki ismeri ezt a mondást.

- Persze ismeri mindenki, csak fogalma sincs arról az igazságról, amit valójában kifejez. A szem a Lélek, az Önvaló energiájának tükre, a tudatosság tükrözője, de csak annál, aki ezt a szintet meg is valósította. Másnál csak lefokozottan, keverten engedi át a fényt. Itt nyugaton a szem formájára, szépségére, tisztaságára gondolnak, és abból próbálnak valami következtetést levonni a lelkivilággal kapcsolatban, de keleten még sejtik az igazságot. A test olyan, mint egy akkumulátor, amelynek bizonyos részei, központjai enyhe, elektromos sugárzást adnak le. Legfontosabb ezek közül a szem, mert a rajta kiáramló sugárzásban az aura egy része is kivetítődik. Ezzel magyarázható, hogy a magasabb kasztba tartozó indiaiak már akkor is szennyezettnek tartottak egy ételt, ha egy alacsonyabb kasztbéli ránézett. A hagyomány szerint az alacsony szintű tudatosság frekvenciájával, „magnetizmusával” átítatott étel elfogyasztása, gyengítette volna az ő tudatosságukat. Csak azonos kasztbéli főzhetett rájuk. Viszont egy megvilágosodott Mester szemeiből tisztító sugárzás árad, beavató hatása van mindenkire nézve, elnyomja a tudattalanban feszülő ösztönöket és lecsendesíti az elmét. Egy ilyen pillantás az Önvaló isteni békéjével tölti el azt, akit érint és elősegíti a megszabadulást.

A gyertyalángok intenzíven lobogtak az oltáron, amikor visszatértünk a kunyhóba. A szobrot elkezdtük közelebről megvizsgálni és azon tanakodtunk, hogy hogyan lehetne sérülés nélkül megnyitni. Egy hegyes késsel itt-ott lekapargattam oldaláról az aranyozást, hátha ott van összeillesztve, de nem jártam sikerrel. Úgy tűnt, hogy egyben van. Közben Anthony egy erős fényű zseblámpával világított, hogy jól lássak.

Egy kis idő után az alsó peremvonal mentén, vízszintesen apró kidudorodások sorozatát vettem észre és az aranyfesték lekaparása után kiderült, hogy csavarfejek, amik a talpazathoz rögzítik a felső részt. Egy svájci bicskával eltávolítottam a csavarokat az elejénél, majd megfordítottuk és a hátsó résznél is megismételtük a műveletet. Megnyugvással töltött el mindkettőnk, hogy a tibetiek leleményes megoldásának köszönhetően egyben lehetett tartani a Buddhát. Nem maradt más hátra, mint leemelni a lámáról a szoborburát. A szívünk hevesen dobogott, hiszen a misszió egyik csúcspontjához érkeztünk. Van Hoop különösen izgatott volt, mert azt remélte, hogy az álmaiban megjelent Mestert fogja megpillantani. Én is ugyanezt éreztem annak idején Urban a koporsófedél eltávolítása előtt. Óvatosan megfogtuk két oldalról a szobor felső részét, leemeltük, majd letettük a padlóra.

- Igen, ő az, őt láttam az álmokban! – kiáltott fel Van Hoop, amikor megpillantotta a meditációs pózban ülő szerzetest.

A kisimult, lehunytt szemű arcból áradt a szelídség és a nyugalom. Vörös ujjatlan ruhája beborította térdeit, kezei pedig felfordított tenyérrel egymáson nyugodtak az ölében. A mozdulatlan alak semmilyen életjelet nem adott, inkább egy múmia benyomását keltette.

- Csodálatos ez az Adeptus láma, de nehezen tudom elképzelni élőnek. Inkább olyan, mint egy festett szobor. – jegyezte meg suttogva Anthony.

- Ne csodálkozzon rajta, hiszen éppen csak annyi életerő éri, amennyi megóvjá testét a felbomlástól. A mi dolgunk lesz, hogy feltöltsük, működőképessé tegyük és ezáltal alkalmassá arra, hogy a lélek újra felölthesse mulandó jelmezét.

Aznap már nem ettünk semmit és napnyugta után nyugovóra tértünk. Mind a ketten mély, álommentes alvásból ébredtünk hajnalban. Már pirkadt, amikor a pataokban megmosakodtunk, de az égen még pislákoltt egy két csillag. Az Uránusz még mindig a kos jegyében járt és támogatásáról biztosította az oroszlán Jupitert. A kozmikus óra állása nem is lehetett volna ideálisabb az elkövetkezendő időszakban. Annyira közel ültünk a lámához amennyire csak tudtunk és hozzáfogtunk az első energiaátadáshoz. Auránk összekapcsolódott és megduplázódott csóvával fonta körül a tibetit. Minden egyes szeánsz egy órán át tartott, amit megismételtünk délben és napnyugtakor is. Napjában mindig csak egyszer ettünk, az első meditáció után. Energiánkat nem fecséreltük beszélgetésre, az üres időt pedig olvasással töltöttük ki. Az első hét után a szerzetes arca kezdett élettélivé válni, vastag ajkairól eltűnt a kékes árnyalat. Megérintettem csupasz karját, de az még hideg volt. Néha erős fények villantak be és a szivárvány is ott feszített a feje fölött. A második hét végére már meleg volt a karja is, és az ölében nyugvó tenyér fehérsége is megszűnt. Tovább folytattuk a sugárzást és a harmadik hét közepe táján, a déli szeánsz vége felé egy moccanás hallatszott, majd kisvártatva egy hangos sípoló hang követte. Kinyitottam a szememet. A hosszú évtizedek óta nem használt tüdő újra megtelt levegővel és a láma úgy zihált, mint egy éppen kimentett fuldokló. Az arca elvörösödött a meglódult szívveréstől, de szemei még csukva voltak. Anthonyval meglepetten egymásra néztünk, de nem mertünk megszólalni. Egy kis idő után normalizálódott a levegővétel és csak a mellkas enyhe mozgása jelezte, hogy

lélegzik. Nem folytattuk tovább a műveletet, hanem kiültünk a padra. A hosszú hallgatástól alig bírtunk megszólalni, de végül Van Hoop megtörte a némaságot.

- Mit gondol, mennyi idő kell még a teljes feltámadásig?

- Szerintem már nem sok, mert a lélegzés mechanizmusa beindult, ami azt jelzi, hogy belépett a testbe és az éterikus burok újra kiteljesedett. Mostanra regenerálódtak a szervei annyira, hogy elviseljék a lélek hajtóerejét, de még nem teljes az alászállás. Egy olyan állapotban van a teste, mint egy mély álomban lévő embernél. – nyögtem ki nagy nehezen a szavakat.

- Urban az Adeptusnál is így volt?

- Nagyjából igen, de ott más volt a helyzet, mert az elixír napkeltéig felgyorsította a folyamatokat. A főpapnak is visszakellett még tartania magát a teljes alászállástól az elixír beadása előtt, mert a test még nem bírta volna elviselni a kiteljesedett Önvalója energiáját. A lámánál is be kell, hogy járatódjanak a szervek, és az idegrendszernek is vissza kell nyernie a vezetőképességet. Az együttes energiánk pont arra volt elég, hogy beindítsuk fizikai szinten a regenerációt.

Napnyugtakor már újra a mozdulatlan alak előtt ültünk. Belső látásom előtt az ezüstoffonál már teljes szélességben csatlakozott a fejtetőhöz és mintha valami hőszugárzást is éreztem volna. A meditációm egyre mélyebbé vált és többször is belecsúsztam egy időtlen, de éber állapotba. A gyertyák hatalmas lánggal lobogtak, mintha valami rejtett forrás táplálná őket. Anthony néha felnyögött mellettem, éreztem, hogy idegrendszere még néha ellenáll a megnövekedett feszültségnek. Már a negyedik hetet kezdtük meg, és az utóbbi napokban szinte már semmit nem tudtunk aludni, de ennek ellenére nem voltunk fáradtak. Mindketten éreztük, hogy közeledünk a fordulóponthoz és azt is, hogy már nincs semmilyen ráhatásunk a folyamatokra. A meditációk egyre csak mélyültek és volt olyan nap, hogy órákra is elhúzódtak. Teljesen a senki földjére jutottunk, a nappalok és az éjszakák egybefolytak, az időérzékünk kicsorbult, de a láma szemei még mindig csukva voltak. Aztán pár nap múlva, a déli meditáció során megjelent belső látásom előtt egy vízió. A szivárvány, ami eddig a fej fölött ívelt, összezárult egy körre a meditációs pózban ülő alak körül és a test kontúrja átalakult a fehér, tibeti „A” betűvé. A fejemben saját gondolataim hangján elhangzott egy üzenet:

„Valódi természetünk úgy ragyog, ahogyan a nap, határtalan sugaraival megszünteti a sötétséget. Ez a fény a tökéletes állapot, ez a fény vagy a kezdetektől fogva.”

A tibeti „A” fehérsége egyre vakítóbb lett, sugarakat bocsátott ki magából, majd lassan megindult felém és finoman beilleszkedett a szívembe. Tudtam, hogy most a teljes önátadásra, lényem elengedésére van szükség, de mentális hajlamaim meggátoltak, ezért inkább kinyitottam a szemem. Tekintetem összetalálkozott a lámáéval, aki rezdületlen arccal, mereven nézett rám. Személyiségem kiilkhorja megremegett a szempárból áradó Lélekerőtől, majd az Erő tovább fokozódott és tudatomban leszakította az ellenállás utolsó kapaszkodóit. A nagy Üresség, mint egy vákuum magába olvasztott.

Időtlenség

Egy számomra teljesen ismeretlen helyen tértem magamhoz. Nem tudtam, hogyan kerültem oda, és azt sem, hogy mióta vagyok ott. Egy kemence előtt ültem, aminek széles padkáján két, tövig égett gyertya maradványa pislákol. A csonkok között egy nagy agyaglap feküdt, rajta egy piros párna, a kemencétől nem messze, balra a padlón pedig egy ember nagyságú szobor ült. A látvány egy félbehagyott, vagy inkább lebontott oltár benyomását keltette. Ősz hajú, hetven év körüli úr bóbiskolt a mellettem lévő széken, akiről fogalmam sem volt, hogy ki lehet. Felálltam és meggyújtottam az első kezem útjába kerülő olajlámpát, hogy feloldjam a félhomályt, és szétnéztem a rusztikus, fából faragott bútorokkal berendezett faházban. Nem tudtam eldönteni milyen napszak lehet, mert a spaletták be voltak húzva. A legnagyobb meglepetés akkor ért, amikor megálltam az egyik falitükör előtt. Az arcomhoz emeltem a lámpát, de egy teljesen ismeretlen, az ötvenes évei közepén járó férfi tekintett vissza rám. Ott álltam ledermedve az idegen tükörképe előtt. - Ki vagyok én? – tettem fel a kérdést és azon nyomban éreztem, hogy lényem középpontja elkezd az ürességbe tágulni, de visszatartottam tudatomat a transztól. Amint elfordultam a tükörtől, az arc emléke felidézhetetlenné vált, ezért újra megnéztem. Olyan érzés volt, mintha abban a pillanatban látnám először. Nem tudtam mire vélni ezt a páratlan jelenséget, de különösebben nem is zavart, mert valami mélyen tudta bennem, hogy teljesen lényegtelen a maszk, hiszen úgy sem az vagyok, csak annak látszom a káprázatban. Aztán az ajtóhoz mentem és kilépve a világosságba csodálatos látvány tárult elém. Hegyláncok havas csúcsai ragyogtak a napfényben, a kék égen bárányszerű felhők üldözték egymást, a kunyhó körül elterülő fennsíkot pedig vastag, hófehér virágszőnyeg borította. Leültem a ház előtti padra és hagytam, hogy magával ragadjon a táj áramlása. Nem érdekelt már az, hogy ki vagyok, hol vagyok, hogyan kerültem ide, mert tisztán éreztem a látványban Örökkévaló Lényem kiáradását. Én vagyok Az. Eggyé váltam a szemlélettel, ezzel a káprázást képző imaginációval, és csak hagytam, hogy oldódjak a pillanatok sorozatával, a teremtmény szeretettel. Egy férfi hangja fodrozta fel egységélményemet, és a figyelmet újra a közvetlen környezetre irányította.

- Zoltán, mióta ül itt?

Egy idős, ősz hajú úr lépett mellém. Értetlenül néztem az idegenre, megpróbáltam válaszolni valamit, de egy hang sem jött ki a torkomból.

- Mi van magával, nem ismer meg? Én vagyok az Anthony, Anthony Van Hoop.

Aztán nagy nehezen kinyögtem valamit, de teljesen szokatlannak tűnt a hangom még önmagam előtt is. Igazából a kiejtett szavakat sem értettem. Csak úgy megtörtént velem a válaszadás.

- Azt állítja, hogy még soha nem találkozott velem? Gondolom, akkor arról sincs fogalma, hogy mit keresünk itt? Nem tudom, hogy mi történhetett magával, de szerintem aludnia kéne egy kicsit, hátha holnap reggelre visszanyeri az emlékezetét.

Karomnál fogva bekísért a házba és lefektetett az egyik ágyra. Másnap délig aludtam és mire felébredtem, Anthony már visszarakta a Buddhát a kemence peremére, hogy segítsen emlékezni.

- Na, idenézzen! Mi jut erről az eszébe? – mondta üdvözlés helyett, amikor felültem az ágy szélén.

Nem szoltam egy szót sem csak bámultam a szobrot és próbáltam beindítani emlékezetem motorját. Felálltam, a kemencéhez mentem, egyszer az oltárra majd az idős férfire néztem, de nem rémlett semmi. Viszont a kérdését szerencsére már értettem.

- Fogalmam sincs, szerintem először arra kéne rájönnöm, hogy ki vagyok, mert azt sem tudom. Ha sikerül felidézni a személyiségemet alkotó memóriatartalmakat, akkor menni fog a többi is. Kérem, meséljen nekem önmagamról!

- Rendben van, de közben ebédeljünk meg. Amíg aludt, én lesétáltam a faluba és beszereztem egy kis élelmet, mert az elmúlt egy hónapban feléltük a készleteket. Vettem friss paradicsomot és készítettem belőle paradicsomlevest, mert korábban említette, hogy ez, az egyik kedvence. Hátha az íz emlék is segítségére lesz.

Van Hoop szépen megterített és asztalhoz ültünk. A spalettákat már kihajtotta és a júniusi fény beragyogott az ablakokon. Az első kanál levesnél egy teljesen új ízt éreztem, ami még nem volt meglepő, de a második, harmadik és sokadiknál is pontosan olyan volt, mintha először kóstolnám. Ráadásul nem tudtam felidézni, hogy mit eszem, már az első falat után sem emlékeztem a leves nevére. Úgy látszik nem csak látásomban okozott galibát a memóriazavar, hanem ízérzékelésemet is felborította. Anthony közben mesélte az előzményeket a kiállítástól kezdődően, de mindig csak azt fogtam fel, amiről éppen beszélt, a korábbi részletek elpárologtak. Teljesen kondicionálatlan lett az érzékelésem, mindent pont olyannak fogtam fel, amilyennek az adott pillanatban tűnt. Megszűnt minden viszonyítási háttér. A leves után sajtot ettünk, Van Hoop szerint egy kicsit erős szaga volt, de nekem nem tűnt erősebbnek, vagy kellemetlenebbnek, mint a leves illata, csak más volt. Ebéd után újra kiléptünk a kunyhó elé és a tájat megint olyannak láttam, mintha életemben először pillantanám meg. Amint elkezdtem tudatosítani, hogy elmém egyik funkciója, a memória nem működik, rájöttem, hogy mekkora szabadságot is jelent ez. A tudattalanban lévő emlékeim viszonyítási alapja nélkül, mindig csak az adott pillanatot éltem meg, mert az idő illúziója a memóriánk függvénye és érzékelésünket relatívvá szűkíti. Ezt a felfedezést elmondtam Anthonynek is.

- Érdekes, amit mond. Ezek szerint az érzékek nem ismerik az időt?

- Nem, mindig csak a jelenpillanatot észlelik. A memória közbelépése szakítja le őket a forrásról, az Én-ről, és a pillanatok összekapcsolásával az idő folytonosságának káprázatát kelti. Gondoljon csak bele abba, hogy álmidőben néhány perc alatt megtörténhet annyi esemény, amihez az ébrenlét során napok, vagy hetek kellenek. Nem véletlenül mondta az egyik indiai Mester: „Ne a tapasztalat légy, hanem a tapasztalás!” Válj azzá az örökkévaló Figyelemmé, Tanúvá, ami az érzékeléssé válás során önmagát a mulandóságba káprázza!

- Jó, de azért nem bánnám, ha eszébe jutna egy s más, mert így egy kicsit nehéz önnel boldogulni.

Vissza az időbe

Az elkövetkezendő néhány napban olyan voltam, mint egy kóborszellem, de Anthony nem adta fel és folytatta az elbeszéléseket korábbi életemről, amivel semmilyen azonosságot nem éreztem. Alapvetően nem zavart ez az állapot, mert a létezés megélése egy személytelen központi tengely köré vetült és a jelenségek filmszerűen peregtek körülötte. A vetített képek és a vetítógóc közötti egységérzet átható nyugalmat biztosított. Hasonló lehetett állapotom egy olyan emberéhez, akit az álom nélküli mély alvásból felébresztenek, és hirtelen fogalma sincs környezetéről a gyors tudati frekvenciaváltás miatt. Aztán egyik reggel elkezdtünk szedelőzködni, mert Van Hoop jobbnak látta, ha visszamegyünk Budapestre. Úgy gondolta, hogy a régi, megszokott környezet segítségemre lesz. A Buddhát gondosan visszacsomagoltuk a kartondobozba, és a többi holmival együtt levittünk mindent a buszhoz. Miután leadtuk a kunyhó kulcsát a faluban még ittunk egy kávé a helyi étteremben és elindultunk az autópálya felé. Csendben ültünk egymás mellett, mialatt a szerpentinek kigyója halkán siklott a kerekek alatt. A táj lassan kezdett kisimulni és átléptük a magyar határt. Az első benzinkútnál megálltunk tankolni. A hegyekben töltött hetek után szokatlan volt orromnak ez a benzingőzzel telített levegő.

- Na, ismerős? Magyarországon vagyunk megint. – kérdezte Van Hoop miután visszaült a volánhoz.

- Ebben az országban ilyen szaga van a levegőnek? – kérdeztem naivan, amire ő hangosan felnevetett és a válasz helyett inkább beindította a motort, majd bekapcsolta a rádiót.

Ahogy gördültünk az autópályán a főváros felé, egyszer csak felcsendült egy dallam a rádióból. Mintha megmozdult volna bennem valami, egy apró sejtés, emlékcóra. Az előző napokban a tudatosságnak ez a jelensége ismeretlen volt számomra. Ahogy folyt tovább a dal váratlanul megszólaltam, de magyarul és csak ennyit mondtam: - A vén budai hársfák.

Anthony meglepetten pillantott rám, hiszen eddig csak angolul beszélgettünk. Már az is rejtély volt, hogy erre, hogyan voltam képes egyáltalán, de ezek a beszélgetések igazából csak spontán megtörténtek velem. A dal vége felé már én is énekeltem a szöveget az énekessel.

- Emlékezzon Zoltán! Valami megmozdult önben. Ragadja meg ezt a dallamfonalat, ne engedje ki az ujjai közül!

Hangosan, megállás nélkül, újra és újra elénekeltem. Olyan voltam, mint egy ismétlésre beállított CD-lejátszó. Van Hoop lekapcsolta a rádiót, nehogy bezavarjon egy másik szám, majd felkiáltott.

- Megvan, eszembe jutott, hogy miért olyan ismerős nekem ez a dallam! Az első találkozásunkkor a kiállítás után a New York Kávéházban, ennek a dalnak a zongoraátíratát játszotta a bárzongorista.

Abbahagytam az éneklést, lehunytam szemeimet és csak a melódiára koncentráltam, megpróbáltam a fejemben úgy lejátszani, mintha zongorán szólna. Egyszer csak a hangszer testet öltött és megjelent előtte a zongorista, majd a külföldi

turistacsoportoktól felpezsdült kávéház, és az egyik asztalnál két úr, amint felhörpinti az utolsó kortyokat. A kép erősödésével arányosan háttérbe húzódott a zene és a következő pillanatban már az asztalnál ültem Anthonyval szemben. Ettől a ponttól kezdve már nem volt megállás, újra átéltem mindent, ami ezek után történt. Az utolsó kép az Adeptus láma rám szegeződő tekintete, aztán magamhoz tértem a buszban. Mire elértük Budapestet már minden világos volt előttem, a memóriám teljesen helyreállt. Van Hoop-al átbeszéltünk a misszió részleteit, tanulságait és boldogok voltunk, hogy mindezt megélhettük. Tudtuk, hogy a megfelelő beavatásokat megkaptuk. Anthony igazából csak azt sajnálta, hogy a Mester eltűnt mielőtt ő is magához tért az utolsó transzból, és nem tudott tőle további útmutatást kérni a spirituális gyakorlást illetően.

A láma üzenete

Júniushoz képest szokatlanul forró idővel várt minket Budapest. Még a budai hegyek között cikázó szellők hatása sem érződött, amikor a társasház előtt kiszálltunk a kisbuszból. A postaládából kiürítettem az elmúlt hónap borítéktermését, majd a lakásba lépés után a hűtő tetejére dobtam a leveleket. A redőnyöket felhúztam és az áporodott levegő miatt kitártam az erkélyajtót. A közelben álló óriásnyárfának köszönhetően vastag „hó” borítás burkolta be az erkély kövezetét. Most nem zavart, jól esett már itthon lenni. Van Hoop elfoglalta szokásos helyét az oroszlánckörmös karosszékben és tekintetéből könnyen kiolvastam, hogy nem venné rossz néven, ha megkínálnám egy pohár jéghideg pezsgővel. A hűtőhöz mentem és még mielőtt kinyitottam az ajtaját, a tetején lévő levelek között észrevettem egy szokatlan, sárga borítékot. Kihúztam, nekem volt címezve, de feladót nem láttam rajta, csak egy elfakult Dharamsala pecsét és a Ghandit ábrázoló bélyegek árulkodtak arról, hogy Észak-Indiában adták fel. Óvatosan kibontottam egy késsel, kivettem a kettéhajtott levélpapírt, majd leültem a kanapéra és felolvastam. A papír felső részét a szívárványkör közepén álló fehér, tibeti „A” betű díszítette. Alatta a következő sorok:

Kedves Oroszlánok!

Köszönöm, hogy elvégezték a magukra bízott feladatot, küldetésük sikeres volt. A feltámasztás során különböző beavatásokban részesítettem önöket a személyiségüknek megfelelően. Anthonynak üzenem, hogy mátol fogva a következő gyakorlat lesz segítségére a spirituális úton:

Helyezze az aranyozott Buddhát a házi oltárra és mindig előtte végezze a gyakorlást! A meditációban teljes odaadással képzelje el alakomat a korona-csakráján, majd menjen a kép vizualizációja fölé és addig fokozza az odaadást irántam, amíg nem érzi jelenlétemet. Ezek után mondjon egy őszinte, erővel telített imát. Ekkor fénné olvadok, belépek a korona-csakrájánál, és végül leereszkedem a szívbe. Mindig azzal az elképzeléssel térjen nyugovóra, hogy a szívében időzöm. Ez majd elősegíti, hogy az álmaiban még jobban tudjam vezetni.

Zoltán! Maga már rálépett a nyílegyenes ösvényre, ezért nincs szüksége élő Gurura. Erre csak azoknak van szükségük, akik még testükkel azonosítják magukat. Az Alpokban már ideiglenesen bepillantást nyert a szerep-személyiségtől mentes, tiszta tudatosságba, ami előfutára a végleges állapotnak, de néhány fennálló mentális hajlam miatt még nem tudta összekapcsolni az ébrenlét szintjével. Erre kell ezek után törekednie a „rövid ösvény” valamelyik szemlélődő gyakorlatát alkalmazva! A végső szót az Önvalója fogja kimondani a Kegyelem ereje által. Meditációban és a hétköznapiakban mindig tartsa a figyelmét ezen a sugárzó energiaérintésen!

Ne feledjék!

„Valódi természetünk úgy ragyog, ahogyan a nap, határtalan sugaraival megszünteti a sötétséget. Ez a fény a tökéletes állapot, ez a fény vagy a kezdetektől fogva.”

Van Hoop megilletődötten hallgatta az üzenetet, majd elkérte a levelet. Mialatt olvasott, visszamentem a hűtőhöz.

- Zoltán, ez csodálatos! Most már biztos, hogy sikerült a misszió. Úgy gondolom, hogy erre... - de nem hagytam, hogy befejezze a mondatot.

- Tudom, hogy mire gondol Anthony. – és mire felnézett a levélből már nyújtottam is felé az intenzíven habzó nedűt.